

Ketabton.com

<https://t.me/pashtoonovels0>

#شهاب :
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ..

ابلیس عجمي کلمه ده ، د جن نوم دی او د شیطانانو د سر لښکر او د سر کښ په معناده ، ابالیس یې د جمع حالت دی ځینې وایي د عربي کلمې (الابلاس) څخه مشتق او د ناهیلی په معناده ، اصطلاحاً دا د یوه پیري (جن) نوم دی ، چې د الله تعالی له حکم څخه یې سر غرونه کړي ، او د آدم نه د انکار او له خدای (ج) څخه یې تر قیامته د مهلت غوښتنه وکړه ، او هغه ته د انساني نسل د بې لارې

کولو او ناوړه لارو ته د هڅولو توان ورکړل شو . د ابو البشر جسد ته د روح د نفخي نه وروسته ابلیس آدم ته له سجدي څخه د سر غرونې په وجه ورتل شو ، او هغه به تر قیامته ژوندی وي ، له مخلصینو بنده گانو پرته د نورو د بې لارې کولو د توان لرونکی به وي هغه ته شیطان ، عزاین ، خناس ، بوخلاف ، بومره او نور هم وایي .

***

د کوتی په مینځ کی پروت وم او د پوهنتون چپترونه او نوټونو ته می په یو مایوسه او نامیده نظر کتل. څه ښه وختونه وه د مکتب او د کوچنیوالی، د معلم د یو تشناب اجازه ورکولو به داسی خوشحاله کولو لکه تا به چی ویل د امریکا د تلو ټیکټ یی راکړی! خو دا پوهنتون د خدای غذب دی، او بیا دا د اقتصاد پوهنځي درس بیا غذب، عدل غذب، عدل غذب دی. دولس کاله مکتب می پدی امید ووايي چی ژوند به می سم شی، یو کاروبار به پیدا کړم! لاس به می خپل په جیب کی شی او د بابا د منت څخه به خلاص شم. خو بدبختی ته گوره دا څلورم کال دی چی ناست یم پوهنتون وایم! په همدی فکرونو کی وم، چی د کور دروازه وتکیدل ژر ولاړ شوم او دروازه می خلاصه کړه.

- سلام څنگه یی؟

ذوالفقار - عيلک سلام بڼه يم.

- ولی دی دومره ناوخته کړل؟

ذوالفقار په تروش تندې پداسې حال کې چې سر يې بښکته و او خپل د بوتو د باسلو کوشش

یې کوی ویی ویل: نن یوڅه نوی دواگانې یې شرکت ته راوړل، ترڅو چې ځای پر ځای

کول مو ناوخته شول.

- غرمه دی ډوډی وخورل؟

ذوالفقار - هو ما په شرکت کې ډوډی وخورل. تا خورلی؟

- ما د ماښام وریجی گرم کړل او ومی خورل. متاسفانه تاته پاتې نشول.

ذوالفقار - بڼه دی وکړل. امتحان لری؟

د ذوالفقار د مخ څخه می خپل نوټونو او چپټرونو پورته کړل.

- اصلی امتحانونه د اختر څخه وروسته شروع کیږی! خو استاذ ویل یو تمرینی امتحان

اخلم ترڅو اصلی امتحانو ته تیاری ونیسو د هغه لپاره می درس ویل.

ذوالفقار - اهوم.

(د ذوالفقار تندې د ډیر ستریا څخه تروش و، سترگی یې تکی سړی وه، بالښت ته یې تکیه

سمه کړه او سترگی یې پټی کړل.)

- چای څکی؟ چې درته راوړم؟

ذوالفقار هغسی پروت په پټو سترگو وویل: نه یو پیاله اوبه راوړه. په تمه يم چې د ماښام

آذان وشي او مونځ وکم، بیا تر ماسخوتن پوری یو څو ساعته ویدیرم.

(آښپزخانی ته ولاړم ترڅو اوبه راوړم.)

- که کار دی ډیر و زنگ به دی وهلی وایي زه درتلم کمک ته.

ذوالفقار - یو موټر دواگانې وه. بیچاره احمد په یواځی ځان نشو ځای پر ځای کولی!

مجبور زه ورسره کمک شوم.

- ولی دا نور چیرته وه؟

(زما په خبری لکه چې د ذوالفقار هیر شوی جنگ په یاد شو! چې په قهر جنه لهجه یې

وویل: بل هیس څوک نه وو. کله چې د کار وخت شی شرکت یواځی ماته را پریردی،

خو د فایدی په وخت کې بیا ځل دانی حقداران را پیدا شی.

- شراکت کی بیا دا خبری ډیر مخ ته راځی.
 ذوالفقار - زړه یی راته ددی شراکت څخه تور کړی!
 - ستا دا ملگری یو څه بیکاره دی، زما خبره ومنه نور شریکان ځانته پیدا که.
 ذوالفقار داوبو څکلو وروسته بیرته سر کیخودو او په همغه بی حوصله لهجه یی وویل:
 بیحده بیکاره، تبتلان، مفت خوران، دی خو زما زړه په آرامه دی چی زما برخه او حق
 نخوری. پر نورو کسانو باور نشم کولی.
 - هوم دا خبره خو ده. اوس وقت اعتمادی خلک پیدا کول سخت مشکل دی..

ذوالفقار د ماښام د مونځ کولو وروسته ویده شو. ما هم ځانته چپیس پخه کړل، یو څه می
 په کرایي کی ذوالفقار ته پاتی کړل، که ماښام راوین شو وری پاتی نشی. او خپله لایم
 کوتی ته ترڅو یوڅه درس ووايم. د یو ساعت نوتو اړولو را اړولو وروسته چی پر الف
 یی هم پوی نشوم د ویده کیدلو اراده می وکړل، ترڅو سهار یوڅه وختی پوهنتون ته
 لاړشم. د ویده کیدلو څخه مخکی می غوښتل د کور گروپونه خاموش کړم.

د کوتی څخه چی ووتلم ذوالفقار می په د هلیز کی ویده ولیدی! جای نماز یی هم سر ته
 آوار پروت وو، ادی به همیشه راته ویل جای نماز آوار مه پریرده کنه شیطانان ورباندی
 مونځ کوی؟! ماشوم وم او بیعقل فکر می کوی چی رښتیا خبره ده! خو اوس چی فکر کوم
 وایم عجب خر وم! شیطانان او مونځ؟! جای نماز می قات کو او یو کمپل می هم په
 ذوالفقار واچوی. د ډیر ستړیا د لاسه بی هوبنه شوی وو. حتا خپل کوتی ته لانه وو تللی.
 او په دهلیز کی ویده شوی وو، هوا یخه وه زړه می ونشو همداسی یی پریردم. ذوالفقار
 زما کاکا دی خو عمر یی ډیر زیات ندی یو څو کاله زما څخه مشر دی.

دا یو عامه مثله ده په پښتو کی چی زیاتره اوقات کاکا او وراره یو عمر ویی.

خو کله ناکله داسی هم کیږی چی وراره په عمر کی د کاکا څخه مشر وی! خدای دی زما
 انا او نیکه دواړه جنتیان کړی! چی دنلو مخکی ذوالفقار ماته پریردی. ذوالفقار څو کاله
 مخکی په شهر کی کاروبار شروع کو او ماته یو د نجات لاره شوه چی د بابا او د هغه د
 تیکتاتوری نظام څخه وتښتم. تقریبا څو میاشتی کیږی چی بابا می ندی لیدلی! زما په خیال
 تقریبا د کوم وخت څخه چی د لیلی څخه یی را وشړلم او راغلم د ذوالفقار کورته! د هغه

راهیسی می ندی لیدلی؟ پداسی حال کی چی دا نور تول قوم او خویش په هفته کی شپږ ورځی د نوالفقار په کور دی او یوه ورځ خپل په کور! خو دا څو میاشتو کی ما نه بابا لیدلی او نه هم طاهر؟

سهار د موبایل د زنگ په آواز راویځ شوم. ژر می آواز وربند کړو، ددی زنگ د آواز څخه کرکه لرم. ساعت می وکتو اوه نیمی بجی وه. زما پوهنتون په اته بجو شروع کیدی، غوښتل می د مخ مینځو لپاره تشناب ته لاړشم چی ذوالفقار می همغه د شپي په حال په کوم انډی چی پروت و ویده ولیدی، ماهم راویښ نکو او په آرامی باندی حمام ته داخل شوم. دلاس او مخ د مینځو وروسته هینداره کی می ځانته وکتل، خدایه زه ولی دومره معمولی او نرمال یم؟

یعنی څه کیدل که ددی بادامی سترگو له ځایه دی یو شنی یا تکی توری سترگی راکړی وایی؟ او یو څه دی جذابه زړه رابنکونکی چهره راکړی وایی؟ واقعا ستا د دربار څخه څه کمیدل؟ وینتیاں می یوڅه د اوبو په واسطه پورته کړل چی هغه هم بیرته بنکته شول! خو وقت نه و نور ډیر فرمایشی می جوړ نکړل پنځه دقو کی پوهنتون ته ورسیدم. زبیر می ولیدی چی د اول سمسټر محصلین یی په عذابه کول. دلته د خارج پشان "سینیار جونیار" خبری ډیری نشته،

خو بیا هم د اول سمسټر محصلین اخری سمسټر محصلینو ته ډیر احترام ورکوی، ځکه همدا سینیار محصلین دی چی ورته نوټونه، چپټرونه، د استادنو خاصیتونه، او مهمی تجربی ور زده کوی. زه په لیست کی سینیار محصل وم! خو د اول سمسټر د محصل څخه ډیر ټټل وم. البته که تکره هم وایی بیا هم خپل نوټونه او چپټرونه می نه ورکول؟ ځکه ددی منحوسانو د راتلو سره پوهنتون زه د لیلی څخه شړلی وم. ځکه زما ثبت نام خپل د ولایت مقام څخه وو، خو دا نوی سمسټر محصلین زیاتره د نورو لرو لرو ولایتونو څخه راغلی وه. او په لیلی که د اوسیدلو زیات حقداران همدوی وه، او زه مجبور د ذوالفقار کورته مسافر شوم. زبیر چی زه ولیدم خپل پعدابه ول یی پرینودل او زما طرف ته راغی.

زبیر - سلام سنگه یی؟
- علیک سلام بڼه یم. خپله سنگه یی؟

زبیر په خدا وویل- خوشحال...

- خوشحالی به دی یو ساعت وروسته د امتحان څخه وویښم جناب؟!
زبیر په بیغمی وویل: اول خو څه د رښتیا امتحان ندی بلکې تمرینی دی، دویم دا چی که
ناکام هم شم راته مهم نده..!
- کاش زه هم یوڅه ستا پشان بی فکره وایی..!؟

زبیر- بخیلی کوی زما سره؟

- بخیلی نه غبطه گرانه. بخیلی دیته وایی چی مثلاً ستا سره یو موټر وایی او زه ووایم کاش
دا موټر زما وایی؟ یعنی ستا سره نه وایی زما سره وایی! خو غبطه دیته وایی چی زه
ووایم کاش داسی موټر زما سره هم وایی، او ستا سره هم! یعنی د دواړو سره!؟ دیته وایی
غبطه.

زبیر په ریشخند وویل: ستا د یو خبری په معنا هم پوی نشوم! دا اپلاتی د کوم خای زده
کوی؟

په همدی خبرو د پوهنتون تعمیر ته داخل شو زموږ دواړو د ننه وتلو سره سم د طب
پوهنځی محصلین چی زیاتره یی جنکیانی وه زموږ د اندی څخه تیر شول، او موږ دواړو
ته یی سلام وکوو. ما په آرامی جواب ورکړو خو زبیر بنه په شوق او په لور غږ
ستر مشی وکړل او هغوی لاره.

- زه نه پوهیږم ولی باید د اقتصاد د پوهنځی سره کوم چی څلو کی 99%99 محصلین یی
هلکان دی، د طب پوهنځی چی د 60% څخه زیات محصلین یی جنکیانی دی دیوال په
دیوال وایی؟

زبیر- ځکه د پوهنتون مسئولینو زموږ د شوق او امید لپاره دا شاپیریانی زموږ همسایه
گان کړی، که درس نه وایی د دوی د لیدو په امید راشو.
مرگ

زبیر په خدا وویل: باور وکه همدا دلیل دی.

- هغه دلیل دی ستا سر و خوری درځه.

دواړه یوځای صنف ته داخل شو. ما د بیخایه اجتماعی کیدلو حوصله نه درلود. یو غټ
سلام می وکوو او د خای پسی په گرځیدو شوم، د امتحان له ویری ټول شاگردانو حتا د

صنف نماینده لا اخیری چوکیانی صایبی کړه وه. ترڅو د استاذ د قهرجن نظر او کنځلو څخه په امان کی و اوسیری بدبختان، په مینځنی چوکیانو کی می ځانته او زبیر ته ځای پیدا کوو. زبیر تراوسه د هلکانو سره ستړی مشی کول. خلاصه چی دا بشر د ۶۵ هلکانو سره ستړی مشی ونکړی او ځان معرفی نکړی نه راځی. همیشه وایی ملگری پیدا که چی په سخته ورځ دی پکار راځی. د زبیر د ستړی مشی د خلاصیدو سره سم استاذ صنف ته داخل شو.

زبیر - د استاذ تندی داسی تروش دی لکه چی مور یی د پلار میراث خوړلی!
- هوم..

زبیر - زه خو د همداسو څخه اعلان کوم چی "اینجانب زبیر احمدی" صفرررر -
- ما هم خپل په جمله کی حساب کړه.
زبیر په پسڅند وویل: داسی مه وایه زما ټول امید تاته دی.

مور لا خبری کول چی استاذ د امتحان ورقی په شاگردانو وویشل، او د هیچا بهانی او زاریو ته یی توجه ونکړل ظالم! امتحان می په بترینه طریقه باندی تیر کړو، استاذ داسی سوالونه راوړی وه. چی ماته آشنا غوندی معلومیده؟! خو په جواب ورکولو یی ډایمن نه وم؟ د پوښتنو پر لیدو د ټول صنف رنگونه پریدلی وه او ژړا ته نږدی وه، خو د استاذ له ویری هیچا خبری نکول. کله چی می ټول هیران او پریشان ولیدل توکل می په خدای کی هرڅه چی ذهن ته می راتلل ومی لیکل. زبیرم لکه کمپیوټر زما لیکلی شوی شیان کاپی او خپل ورقی کی پاسټ کړل، یعنی د یو الف د لیکلو زحمت یی لا ځانته ورنکړی او ټول یی زما جوابونه خپل ورقی کی ولیکل..!

کله چی ما لیکل بند کړل هغه هم په خوشحالی خپل ورقی ته وکتل لکه چی یو لوی شهکار یی کړی ویی؟ د استاذ ټاکل شوی وقت 45 دقی چی پوره شول لگیا شو او د ټول محصلینو ورقی یی په زوره ورڅخه واخیستل. او د هیچا زاریو ته چی ویل یی "خیر دی استاذ یو دقه نور وقت راکړه" یا خیر دی استاذ اخیری سوال دی، توجه ونکړل کله چی ټول ورقی یی خپل په لاسی بکس کی کیخودل، په یو شیطانی خدا یی وویل:

استاذ- دا امتحان شاید ستاسو په نظر تمرینی وو؟ خو ماته دومره با ارزش دی لکه اصلی امتحان. ددی امتحان نمری په ریښتیا امتحان کی حساب و. اوس نو بڼه وقت خدای پامان.

(د صنف څخه دوتلو په حال ټول شاگردانو استاذ ته کنځلی کول).
 زبیر- انشالله تر کوره ونه رسیری گنجیه!
 په خدا می وویل- مه کوه بنیرا گناه لری.
 زبیر- انشالله چی په لاره کی موټر یی ووهی جنازه یی ورته کورته ویسی.

- تا خو ویل چی راته مهم نده چی کامیاب شم که ناکام؟ بیا ولی بیچاره ته دومره بنیراوی کوی؟

زبیر- ماته خپل ناکامی او کامیابی مهم نده. خبره دا ده چی دا استاذ زمور سره دوه مخی وکړل! د شالخوا یی په خنجر ووهلو. پرون یی ویل تمرینی امتحان! دی او نن یی ویل د ربنیتیا دی؟ مور د داسی استاذ څخه څه زده کړو؟
 - سیاست!
 زبیر- هو سیاست هغه هم پاکستانی دال خور سیاست.

د دواړو عصاب د امتحان څخه خراب وه. نو پریکړه مو وکړل یوڅه پیاده وگرځو یو بولانی مولانی هم وخورو ترڅو فکر مو بدل شی. ما سهار لا ډوډی نه وخورلی پنځه بولانی مو واخیستل او په لاره، لاره په خبرو، خبرو مو سره وخورل. د غرمی آذانونه یی وکړل چی مور لاره خپل د کور طرف ته بدله کړه. د کوم کوڅی د مخ څخه چی تیریدلو په هغه کوڅه کی واده وو. ټوله کوڅه د موټرانو څخه ډکه وه. د سندرې غږ دومره زیات و چی مور چی د لاری څخه تیریدلو په آسانی مو آوریدی د سیا نغمه نغمه سیاه توبه توبه غزل یی لگولی وو!

زبیر- ای سیا گنجی، گنجی ای زمور استاذ گنجی، گنجی.
 (زبیر د سندرې سره یوځای د بیچاره استاذ نوم هم یوځای کی بنه چی زره یی یخ شو ویی ویل: طاها څومره وقت کیری چی واده ته نه یی تللی؟
 - کم و زیات څلور کاله کیری زما په خیال!
 زبیر- افسوس نن دغه استاذ زما عصاب مصاب راخراب کړل کنه واده ته می وړی.
 - بنه شو چی عصاب دی خراب دی، ځکه زه اصلا ددی ودونو حوصله نلرم.

مور خبری کول چی گل پوښه موټر د کوڅی په سر کی ودریدی. ددی لپاره چی لاره ورته پریږدو د کوڅی د مخ څخه مو غوښتل اندی ته شو، د ویالی (جوی نلی) څخه ده

اوریدو په وخت یو عجیبه شرنګها می تر غور شوه لکه د پای زیب شرنګ؟ د هغه شرنګها غږ فکر را خراب کوو او پښه می په ویالی کی ولاړه، غوښتل می د غورزیدو څخه ځان بچ کړم چی مستقیم سر می په دیوال ولګیدی، زما د اخ سره زیب په تلوار زما خواته راوکتل.

زبیر - څه وشو؟

- اخ سر می!

زبیر زما د تندی په کتلو په قهرجنه لهجه وویل: روند یی؟

غوښتل می د زبیر جواب ورکړم چی به گل پوښه موټر کی ناستو هلکانو په خدا وویل: بیچاره گل پوښه موټر ولیدو بیخوده شو. (او هر هر خپل په خبرو په خدا شول. زبیر په تروش تندی د لاس څخه کش کړم او د هغه ځای څخه یی لری کړم هی لګیا و د ژبی لاندی هغه هلکانو ته کنځلی کول. د یو بمبی(تلکې) سره و دریدو او ما خپل خیرنه پښه پریمینځل.

زبیر - بڼه شو چی په زوره ونه لګیدی کنه سر دی مات کیدی.

- اوسم داسی درد کوی لکه چی مات شوی؟

زبیر - څه ووايم درته تا هغه دومره غټه واله ونه لیدل چی مخامخ پکی و غورځیدی؟

- باور وکه ما ورنه پښه وارول خو نه پوهیرم ولی داسی وشو؟

زبیر بد راوکتل خو نور یی څه ونه ویل د لاری په نیمایی کی هغه راسره خدای پامانی وکړه او خپل د کور په طرف روان شو. د زبیر د تلو وروسته هر گام چی کورته نزدی کیدلم د زړه درزا می پورته کیدل، ترڅو چی د کور دروازی ته ورسیرم، ځل واره می شاته وکتل.

فکر می کوی چی یو سوک راپسی دی؟ خو هیس سوک او هیس شي نه وو؟ خو بیا هم ما داسی احساس دلورد نه پوهیرم ولی؟ همدا چی دروازه می خلاص کړه یو دم فشار می صفر شو لاس او پښی می بی حرکت شوی، د زړه ضربان می یوځلو اتیا ته پورته شوو. خپله پوی شوم چی د مخ رنگ می وپریدی "خدایه نن زما څخه څه گناه شوی چی ته د عذاب پسی عذاب نازل کوی؟

هغه شرم بس نه وو چی اوس بل؟ خدایه که زه خبر وایی زما خبره دومره ژر ته قبول کوی! ما بنام می بل شی درنه غوښتی "د دروازی په آواز بابا را وکتل، په زړه نازړه گامو باندی ورنږدی شوم! په بیحده آرام غږ چی کوشش می کوی ونه لږزیزی سلام و اچوی. بابا یو دقه لپاره اودس پریخود، او په خیر، خیر یی را وکتل، اخیر کی په تروش تندی او قهرجنه لهجه د ژبی لاندی زما څخه لا په آرامه لهجه د سلام جواب را کوو. ما هم نور خبری او ستړی مشی ونکرل او د کور په طرف روان شوم. که بابا راغلی حتما یو بل سوک هم ورسره راغلی؟ ځکه بابا یواځی نه راځی. او شک می صحیح ووتی ځکه په دهلیز کی نوالقرنین کاکا او د هغه منحوس زوی فرید هم وو.

زما د سلام په آواز اولی نفر نوالفقار وو چی په خوشحاله یی جواب را کوو. د لری څخه می د ټولو سره ستړی مشی وکرل خو نزدی ورنغلم ترڅو خدای نکرده بغل کشی ونکړی؟ همدا د لری ستړی مشی زه دومره په عذاب کړم چی مه وایه. د ستړی مشی د خلاصیدو وروسته د نوالفقار اندی ته کینستم. زما د کیناستلو سره سم فرید "زما د بدبختی هیندار" په یو طعنه لرونکی لهجه وویل:

فرید- د کاکا زو د انځر گل درنه جوړ شوی! فکر می نکوی ستا زیارت به مونن شپه نصیب شی؟

په یو دروغی خندا می وویل: کم نصیبی زما وه چی ژر حاضر نشوم. فرید په طعنه وویل: هغه خبره خو ده. دا څو وخته زه راځم ته په کور نه یی! ما ویل نن به دی هم ونه وینم؟ زما د څه ویلو مخکی نوالفقار جواب ورکړو: ستا پشان بیکاره ندی چی هره ورځ د خلکو پر کورو وگرځی، درس لری درس وایی.

د نوالفقار په ځواب فرید د غوسی څخه تک سور شو، خو نوالفقار ته د جواب راگرځه ولو جرعت یی نه درلود. ای چی زړه می یخ شو. دا منحوس انسان زما د کاکا زوی او بدبختانه اوښی دی. شین ږ بی سواد دی خو دومره کبر او تکبر لری چی حد نلری، خو ما ددی خاصیتو څخه یی دومره بد نه راځی سومره چی دده په بیخایه شکو او زړه تور والی می بد راځی. او د ټولو څخه بد دا چی زما پر ټول کورنی گران دی. یعنی خدایه کاش هغه ورځ زه مړ وایی کوم ورځ چی دا منحوس انسان زما اوښی کیدی، اخ چی

سومره خوند کوی ذوالفقار د ټولو بدله ورنه اخلی او همیشه یی په هر مجلس کی شرمه ویی..

البته ذوالفقار هر سوک چی ووینی بیخایه اپلاتی وایی خوله یی وربنده ویی. بابا د هلیز ته په تروش تندی را داخل شو، بغیر لدی چی چا ته وگوری یا کومه خبره وکری خپل پتو یی د دهلیز کونج کی هوار کړو او په مانځه و دریدی. حیران شوم چی بابا ولی میلمه خانی ته د لمانځه لپاره ولانړی؟ چی د کاکا د بنځی او د لور په لیدو یی چی د میلمه خانی څخه را ووتل، خپل د سوال جواب می واخیستی. د کاکا د بنځی سره می په پیر شرم او حیا ستړی مشی وکړه. او د فرشتی په ستړی مشی می یواځی سر وبنوره ویی، او خپل نظر می ورنه واخیستی. ذوالقرنین کاکا د حایه ولار شو ترڅو مونځ وکری، د هغوی د ولاریدو سره ذوالفقار ماته اشاره وکړه ترڅو کوتی ته لار شم، بیحده خوشحاله شوم ځکه هیس می زړه نغوښتی د فرید د شک څخه د پک نظر لاندی د فرشتی سره د یو چت لاندی کینم. د کوتی دروازه لا بنده شوی نه وه چی ذوالفقار را ننوتی.

ذوالفقار زما تندی ته اشاره وکړل او ویی ویل: په تندی دی څه شوی؟ جنگ دی کړی؟
- نه جنگ چیرته و، و غورځیدم.

ذوالفقار په یو افسوس ناک نظر راوکتل او ویی ویل: پرون د هم ویی خبر نه وم؟ ته باید همدا نن چی پلار دی راتلی دب و خوری؟ او تندی دی مات شی؟
- زه څه خبر وم چی نن دوی رایی؟

ذوالفقار په افسوس باندی خپل سر وبنوره ویی، او بیا بغیر لدی چی کوم بله خبره وکری خپل پتو یی د کوتی کونج کی آوار کی او په لمانځه ودریدی. زه هم په نالی پریوتم زړه می غوښتی چی کاش گروپ مړ کړم او بیده شم. خو د باندی آوازونو او خبرو دا اجازه نه را کول چی په آرامه خیال خوب وکړم. فکر می خپل امتحان ته شو، نن می امتحان کی داسی گلونه کرلی وه! چی ځل فیصده مطمئن یم دی کتاب کی ناکامه یم! که ناکامه شوم بیا هغه شرم چیرته یوسم؟

مجبور یم بیرته کورته لار شم او بیا همغه آش همغه کاسه؟ د بابا د هغه یو نظر څخه نن داسی راته معلومیدل چی په لمانځه کی هم لاس دعا ته پورته کوی چی زه ناکام شم، ترڅو بیرته شرمنده هغه کور او د هغه لاس ته محتاج شم. خو ما هم قسم خوړلی که بیخی ناکام

هم شم او هيس کار هم پدی لوی شهر کی پیدا نکړم، بیا هم کورته نه خُم که بیخی چاره نه وه قاچاقی خُم خارج ته. ذوالفقار مونځ خلاص کړی وو او دعا یی کول. چی ماته یی فکر شو همغه حالت باندی وویل:

ذوالفقار - کوم خبری ته دیسی فکر وری یی؟

- دوی د خه کار لپاره راغلی؟

ذوالفقار د دعا خلاصیدو وروسته پاسیدو او ماته مخامخ دیوال ته تکیه ورکړل او ویی

وویل: لکه چی ذوالقرنین غواری کور واخلي؟

- شهر کی؟

ذوالفقار - هوم.

- نو ولی خپل بنځه او لور یی راویستی؟ او بابا د خه لپاره راغلی؟

ذوالفقار - خپل بنځه یی راویستی ځکه مریضه ده. او فرشته یی د هغی د کار کولو لپاره

ورسره راویستی. او پاتی شو ستا بابا! هغه هم لکه چی غواری د ذوالقرنین سره یوځای

خُمکه واخلي..؟

- لکه چی زه باید ددی ځای څخه هم هجرت وکم؟

ذوالفقار په خندا وویل: ولی..؟

- چیرته چی ستا د قوم پښه خلاصه شی؛ زه باید ورنه زر متره لری شم.

ذوالفقار - اوس دوی سبا ندی را روان، یواځی یو خالی خُمکه نمره گوری خدای خبر

چی شاید خوښ یی شی کنه؟

- په هر حال ما خو وویل درته چی زما او ددوی نه کیزی. کاش خبر دی راکړی وایی نن

شپه د زبیر کور کی پاتی کیلم.

ذوالفقار - بیخایه خبری مه کوه.

- زه ځان په خوب اچوم ته هم ټولو ته ووايه چی هغه ویده شوی!

ذوالفقار - د شپي په آذان ته ویدیری؟

- ورته ووايه ستړی وو.

ذوالفقار - ځان څخه ماشوم مه جوړه وه طاها! زه خُم ته هم څو دقې وروسته راشه، پودی

زموږ سره وخوره او یو ساعت کینه که مجلس نکوی مشکل نسته خو حتما به راځی.

- باور وکه ذوالفقار ټول بدن می درد کوی ستړی یم، او ددوی بلخصوص فرید سره د

بيخايه عصاب خراب کولو حوصله نلرم.

ذوالفقار - درته می وویل چی مجلس او خبری مه کوه یواخی راشه یو کونج کی آرام کینه.
- ستا دا بنی اسرائیل قوم مگه سړی په آرامه پریردی؟ هی طعنی ورکوی او ریشخند
وهی په سړی.

ذوالفقار - بد به وکړی هر سوک چی تاته داسی خبری کوی، زه خپله د ټولو جواب
ورکوم.

ذوالفقار د کوتی څخه د وتلو مخکی وویل غږ کوم د ډوډی لپاره ضرور راشی. بڼه و مات
تندی می فایده وکړل کنه مجبور باید همدا اوس تللی وایی خو ذوالفقار ویل پدی حالت
دومره ددوی مخ ته مه گرځه! نه پوهیږم نن څه راباندی وشول؟ تراوسه می بدن یوڅه بی
حسه غوندی و او بڼه احساس می نه درلود د تندی درد راباندی تبه راویستی وه، سترگی
می پتی کړی وه چی دروازه بغیر له کوم اجازه اخیستلو خلاصه شوه، او فرشته پداسی
حال کی چی خپل ټکری خپل په مخ راکشوی په آرامه لهجه یی وویل:

فرشته - ذوالفقار اکا ویل ډوډی تیاره ده راشه.
- سمده اوس درځم.

بغیر لدی چی ورته وگورم سترگی می بیرته پتی کړل فکر می وکوو چی فرشته تللی، خو
کله چی سترگی می خلاصی کړی گورم هغسی ولاړه ده او ماته گوری! په کراره او
مشکوکه لهجه می وویل: کوم شی غواړی؟
فرشته - نه..

او بیا په ډیر تلوار باندی د کوتی څخه ووتل! عجب لیونی خلک دی پخدای! په ځل
دعاگانو د هغه کوتی طرف ته چی دوی ناست وه ننوتم د سترخوان آوار و او ټول لکه
چی ماته منتظر وه؟ یو آرام غږ باندی می وویل "بڼنه غواړم" او د ذوالفقار اندی ته
کیناستم. د کاکا بڼخه د فرشتی سره د کوتی په کونج کی ناسته وه داسی چی بیخی نه
معلومیدل دومره هغه کونج کی ننوتلی وه، ذوالقرنین کاکا او بابا مخامخ څنگ په څنگ
ناست وه فرید هم د هغوی اندی کی وو، او بد بد یی ماته راکتل، د کوتی فضا زما د راتلو
سره په درنه سکوت کی تللی وه، بڼه و ذوالفقار هغه حال او احوال مات کی او ویی ویل:

ذوالفقار - ست غواړی؟ بسم الله کی خپل کور مو دی.

د نوالفقار په خبری ټولو ډوډی خوړل شروع کړل. نوالفقار زما د وریجو څخه یی اوڅکی (کشمش) لری کړل. زه یو داسی بیځایه خاصیتونه لرم چی کله کله خپله می ورنه کرکه کیزی. یو یی هم دا چی په وریجو کی که اوڅکی واوسیزی وریجی نخورم!؟ خو زما برعکس نوالفقار په وریجو کی د اوڅکو شوقی و. نوالفقار زما د کاسی د وریجو څخه ټول اوڅکی ځانته واخیستل او ډوډی خوړل یی دواړو ته آسانه کړل. ډوډی لکه چی د کاکابنځی تیاره کړی وه؟ ځکه ډیره خونده وره وه. منم چی د نوالفقار آسپزی بڼه ده خو بیا هم تر دی حده نه.

فرید- بعضی خلک دومره تکبر او غرور لری چی په ډوډی کی هم کبر کوی. پیامبر(ص) وایی هر شی چی مخی ته درته کیخوړل شو ویخوره او کبر مه کوه.

فرید پدی خبری په اصل کی زه پر غور و هلم، ځکه سترگی زموږ په کاسه کی وه او ویلیدل چی نوالفقار زما د مخ څخه اوڅکی لری کړل. ورومی کتل خو هیس جواب می ورنکوو، هیس می زړه نغواری د داسی جاهل انسان سره خوله پر خوله شم او خپل شخصیت د ده تر اندازه بنکته کړم. خو نوالفقار یی جواب ورکوو.

نوالفقار- زما په نظر یو حدیث کی ویلی وه د ډوډی خوړلو په وخت بسم الله ووايست او بیځایه اپلاتی هم مه وایست، او د بل چا کاسی ته هم مه گوری؟

د نوالفقار په خبری ما وخنډل چی ټولو داسی راته په بد نظر راوکتل چی ژر می خپل خندا سره ټوله کړه. د نوالفقار په خبری د فرید څهره د قهر څخه تکه سره شوه. او د ډوډی تر اخره یی نور یوه خبره هم ونکړل. داسی ځان یی مولا مولا کوی. خپله په یو حدیث باندی عمل نکوی اوس راغلی ما ته نصیحت کوی بیعقل.

د ډوډی خوړلو وروسته کومک شوم ترڅو لوښی آسپزخانی ته ویسم، زه د کار کولو سره عادت وم مسافری او مجردی خبره وه، نو ځکه د کور کارونو کی تکره وم او ځانته می نوم درلود په پاک کاری او صفا کاری کی، تر دی حده چی زبیر به په خندا کله نالکه ویل خدای ته جنی پیدا کولی خو ستا د قواری په لیدو منصرف شو ویل هسی میره به درته پیدا نشی گناه لری.

دوه درې لوبښې مې د دسترخوان له سره پورته کړې وه که نه؟ چې فرید په یو طعنه لرونکې لهجه چې زه یې مخاطب وم ویې ویل: د بنخو او د نرانو کارونه خدای معلومداره پیدا کړی بیا زه نه پوهیږم ولې دا ځینی کسان د ځانو څخه نرښځیان (ایجر) جوړه ویی؟

پخدای قسم هر څونه چې زه صبر کوم دی زما په سر پورته کیږی. غوښتل می یو غاښ ماتونکی جواب ورکړم چې خوله یې بنده شی چې ذوالفقار زما نه مخکی جواب ورکړو او ویې ویل: تر همدا اوسه دی حدیثونه ویل اوس څه وشو؟ مگه ندی دی اوریدلی چې پیامبر (ص) خپل په کور کی همیشه خپل د بیبیانو سره کومک او کار کوی؟ حتا خپل کالی یې لا خپله گنډل! اوس تاته د کور کار د نرښځیانو معلومیږی؟

د ذوالفقار په خبری فرید خوله بنده شوه. زړه می په ده باندی نن ماښام یخ شو، ای قربان د ذوالفقار د خبرو څخه فرید یواځی د اسلام هغه خبری زده کول چې دده په گټه ویی نور ورته بیخایه خبری معلومیدل. ما یوڅه لوبښی تر آشپزخانې ویورل خو نور لوبښی د بابا د مخ خوا کی وه او ما هیس زړه نغوښتی د هغه مخ ته ښکته پورته شم. ښه و د کاکا ښځی فرشتی ته په تلوار وویل: ولاړشه لوری شیان سره ټول که.

د کاکا د ښځی په خبره فرشته هم ژر پاسیده. او یو دقیقه کی هم د سترخوان ټول کړو او هم په کوټه یې یو جارو را کش کوو او د لوبښو مینځلو لپاره آشپزخانې ته لاړه! فرشته میلمنه وه بده خبره وه چې هغی کار کړی وایی؟ خو ذوالفقار ماته ونه ویل چې لاړشم کومک ته؟ ځان سره مې وویل زه دومره لوبښی ندی چې کومک و غواړی! هسی اوس هلته په تلو او د هغی سره په کمک کولو د فرید یا هم د کاکا زړه کی یوشی راخرخی او دا خیرن فرید بیا زما د کارونو او خبرو غچ زما د خور څخه اخلی...! هسی بی عقل دی او دا کار یې څو ځله کړی، چې زموږ د کورنی بی احترامی او خبری یې زما په خور خالی کړی.

ذوالفقار - دا ځمکه اوس چیرته ده؟ شهر کی دننه ده که د باندی؟

د ذوالفقار په خبره د ذوالقرنین کاکا د خولی کشک خلاص شو، اوس نو خدای دی خپل پر خدای دی چوب کی. نیم ساعت کی چې ذوالقرنین کاکا خبری کولی ما د کړکی څخه

نیولی فرش، غالی، نالی، بالنبتونه، ټول می د نظر څخه تیر کړل. نور می د صبر کاسه ډکه شوه، ذوالفقار ماته یواځی یو ساعت یاد کړی و! او زه تقریباً دوه ساعت کیدل چی هلته ناست وم. ذوالفقار په مجلس کی گرم راغلی و بغیر لدی چی څه ووایم خپل د ځایه پاسیدم، ذوالفقار را وکتل خو څه یی ونه ویل. خپل کوتی ته لاړم.

هوا یخه وه خو زما گرمی کیدل داسی احساس می کوی لکه چی تبه می ویی. خپل د کوتی کړکی می خلاصه کړه ترڅو یخه هوا راشی کومه خاصه منظره د کړکی د خلاصیدو سره نه معلومیدل، چی وغواړم تماشا ته یی ودریرم نه کوم باغ و نه دریا او نه هم کوم کور، یواځی یو پوخ دیوال و په شین رنگ. چی د هغه رنگ هم د پیر باران د لاسه تللی و. موبایل می چارج کی کیخودو او خپل په ځای پریوتم تراوسه د ماښام نهه بجی لانه و شوی خو زما بیحده خوب راتلی. یو ساعت همداسی په ځای کی پروت وم او بیځایه فکرونه می کول چی دروازه خلاصه شوه، ذوالفقار د چایو ترموز په لاس را ننوتی.

ذوالفقار - چای می درته راوړل.

- مننه په زحمت شوی خو ما چای نه څکل.

ذوالفقار - دا کړکی تا خلاصه کړی؟

- هو.

ذوالفقار - ولی؟

- گرمی می کیدل.

ذوالفقار په حیرانتیا وویل - پدی یخ کی ستا گرمی کیدل؟

- اهوم.

(ذوالفقار نور څه ونه ویل او د ماښام پشان ماته مخامخ دیوال ته یی تکیه ورکړل او

کیناستی. د چای پیالو د ډک کولو په حال یی ناساپه وویل)

ذوالفقار - یو پوښتنه درنه کوم رښتیا جواب راکه؟ ته په فرشتی مئین یی؟

یو څو دقو لپاره چوپ شوم بیا می کرار وویل: نه ولی؟

ذوالفقار - رښتیا وایی؟ ستا بیخی هغه نده خوبنه؟

- بده جني نده خو زه ورباندی مئین نه یم.

ذوالفقار - بیا په څه خاطر خپل پلار ته دی ویلی وه چی هغه تاته وغواړی؟ که مئین نه

وی؟

د نوالفقار پدی خبره هغه وختونو را یاد شول او سخت زور یې را کړو زه خو کاله مخکی بیحده خر وم، یعنی زما کارونه د خرو څخه لا بتره وه، په یو کرار او شرمنده لهجه می نوالفقار ته چې دوه سترگی ماته نیولې وه ومې ویل: کله چې نوالقرنین کاکا د فرید لپاره طیبه وغوښتل زه و ویریدم، ما فرید پیژندی پوهیدم سومره ظالم او په زړه تور انسان دی. هر سونه چې بابا ته می وویل چې طیبه فرید ته مه ورکوه. هغه زما خبره و نه منل، ویل یې وراړه می دی ورور می زما کورته راغلی زه ورته نه نشم ویلی. کله چې پوی شوم د بابا خبره نه بدلیږی..

نوالفقار د دی خبرو څخه ډیر تیز وو چې زما د خبری مطلب وانخلي په کلکه لهجه یې زما خبره پری کړل او ویې ویل: تا هم ځان سره وویل راءه د هغه خور سره واده وکه، که ستا په خور یې ظلم زیاتی وکی ته د هغی د خور په عذاب ورکولو ورنه غچ واخلي؟

د نوالفقار په خبره می سر بنکته واچوی چې هغه بد بد راوکتل او په افسوس باندی خپل سر راته وخوځه ویې، خو کاله مخکی ما په همدی فکر بابا ته وویل چې غواړم د فرشتی سره واده وکم نه کوم مینه وه نه کوم بله خبره. خو اوس پینیمانہ یم او شکر باسم چې هغوی ماته "نه" وویل او فرشته یې رانکړل، کنه ما خپل په بیعقلی دوه کورنه خراب کول.

نوالفقار - په هر حال بنه دی چې عاشق ماشق نه یې، ځکه زه اصلا ددی خبرو عصاب مصاب نلرم.

- مثلاً که اوس ما تاته ویلی وایی چې هو زه ورباندی مئین یم! او د هغی څخه بغیر ژوند نشم کولی، تا څه کول؟

نوالفقار خپل د چای پیالی څخه د غرپ کولو په حال وویل: یو سم صحیح کتک می درکوی چې عشق او عاشقی دی د سره پریدلی وایی.

- هی قسمت! د خلکو کاکا گان خپل د وراړه گانو لپاره څه کارونه چې نکوی، او ته ددی لځایه چې ما خپل مینی ته ورسوی وایی ډېوم دی؟! هی هی بخت!؟

نوالفقار په خندا وویل: خلک خلک دی؟ زه زه یم.

- د رښتیا کومک دی نکوی چې زه خپل مینی ته ورسیرم؟.

ذوالفقار - بنده که خوله دی دومره مینه مینه مه وایه، لکه چی د رښتیا مینن شوی یی...؟

- ته فکر وکه د رښتیا مینن شوی یم او راشم تاته ووايم څه کوی؟
ددی څخه مخکی چی ذوالفقار جواب راکړی د کوتی دروازه په آرامه خلاصه شوه او
فرشتی په ریریدلی غږ وویل: کاکا ادی وایي نور کمپلونه لری؟ هوا یخه ده یو کمپل کی
گزاره نکیری.

ذوالفقار - ته څه زه اوس خپله راحم او کمپلونه هم راوړم.
فرشته - سمد

د فرشتی د تلو وروسته په مشکوکه نظر می ذوالفقار ته وکتل او ومی ویل: ستا په نظر
زموږ خبری یی اوریدلی دی؟
ذوالفقار - نه پوهیږم؟ یو خو ته داسی چغی وهی مینن یم، مینن یم! چی ټول کلی دی خبر
کی!

ذوالفقار یو څه ماته بد را وکتل او بیا د کوتی څخه ووتی ترڅو هغوی ته کمپلونه
ورکړی، زما پیاله چای یخ شوی وه خو حوصله می نه درلود چی بدل یی کم، هغسی می
په سر پورته کړل او بیرته خپل پر ځای پریوتم. راته مهم نه و چی فرشتی زما خبری
اوریدلی کنه؟ دا ټول خبری څلور کاله مخکی زما لپاره خلاصی شوی، او زه اوس شکر
باسم چی کوم خر توبی می نده کړی. فکر می بابا ته شو نن ماښام یوه خبره خو لری حتا
یو نظری لا زما طرف ته ونکوو. تقریبا دری نیم کاله مخکی د کلی څخه راغلم شهر ته
پوهنتون ویلو په بهانه خو اصل کی د بابا د نظر څخه می ځان بچ کوی. نه می غوښتل
هی سپکی سپوری واورم، داسی سختیگری پرما کول چی کله ناکله احساس می کوی چی
شاید زه جنی یم!؟

یو ملگری می په درست کلی کی نه درلود! یعنی نه یی راته پریخودو ماښام اذان څخه بعد
که کورته نه وایی راغلی قیامت یی راباندی جوړه ویی، د شپي د لس بجو څخه وروسته
زما کوتی ته راتلی که ویخ یی لیدلی وایی قیامت کبرا یی جوړه وی، یعنی ژوند نه وو
راته زندان یی جوړ کړی وو. دا ټول شیان بیا هم یو رقم د زغمولو وه خو یو خاصیت یی
زه مجبور کړم چی ځان د هغه کور څخه لری کړم، اول کال چی شهر ته راغلی وم هر
هفته یو وار په یو بهانه یی کورته غوښتم خو وروسته وروسته یو مثل دی وایی د سترگو
پناه د زړه هم پناه کیری. خلاصه چی غوښتل یی شول هفته کی یو زنگ، بیا یو میاشت،

دری میاشت، تر دی چی دا څو میاشت می بیخی نه خبری کړی وه، او نه می لیدلی وو. د بابا په اړه می فکر کول پریخودل.

سترگی می د خوب څخه درنی شوی وه چی د دروازی د خلاصیدو آواز راغی څو ثانی لا نه وه تیر شوی چی کړکی بنده شوه. فکر می وکو چی نوالفقار راغلی! خو ناساپه د پای زیب د شرنګها آواز می تر غور شو، همغه د غرمی شرنګها وه؟ غوښتل می سترگی خلاصی کړم خو سترگی می لکه چی موبنتی وه نه خلاصیدی، د پای زیب د شرنګ آواز بیحده عجیبه غوندی و! ما خپل په عمر کی داسی آواز تر غور شوی نه وو. د پای زیب د شرنګها آواز وار په وار رانزدی کیدی یو دم هغه آواز قطع شو، د څو ثانیو خاموشی وروسته یو نرم او بیحده لطیف او ملایم لاس می خپل پر مخ احساس کی چی زما د تندی څخه یی زما وینتیاں لری کړل، او زه نور په ځان پوی نشوم....

د څو کسانو په آrame خبرو چی بیحده د مچی د بنگ بنگ پشان و یوڅه هوښیار غوندی شوم.

- دا هلک مور ته خطر جوړیږی.

- رینتیا وایی دا دنورو هلکانو پشان ندی.

- مور څه کولی شو دا اوس انتخاب شوی چاره نشته.

دا خبری می یواځی یو څو دقو لپاره و آوریډل او بیا خوب راباندی زوره ور شو او ویده شوی وم. کله چی راویخ شوم گورم دوه کمپله پر ما باندی دی! تر کومه ځایه چی یاد ته می راځی ما هیس شی پر ځان نه و اچولی! هوا تیاره وه او داسی معلومیده لکه چی سهار د آدانو وخت دی، زما اندی ته نوالفقار ویده وو " دی ولی دلته ویده شوی؟ ولی خپل کوتی ته ندی تللی؟" په خوب کی هم څهره یی عصبی غوندی وه.

بدن می داسی درد کوی لکه چی څو نفرو بنه سم ډبولی یم! کمپلونه می د ځان څخه لری کړل، بیحده تزی وم زما عادت و همیشه د ماښام لخوا دری څلور پیالی چای وڅکم. خو ماښام یواځی یو یخه پیاله چای می څکلی و، سر درد می شاید د چای نڅکلو د لاسه ویی؟

خو بدن درد می مطمئن وم چی اول خو د هغه ډب، دویم په یخ کی د ویده کیدلو د لاسه

وو؟ په هر حال وایې په گرمه وینو کی سړی په درد نه پوهیږی؟! د ذوالفقار عادت و دواگانې، پاسمانونه یې د آشپزخانې په الماری کی کیخودل، زه هم آشپزخانې ته ولاړم ترڅو د زبیر په خبره یو پیناډولک وخورم چی درد می کم شی. کله چی د دواگانو قوطی می پیدا کو سر درد می هم زیات شو او مجبوره یو دانه ډسپیرین گولی می هم خولی ته واچول. چای می په گاز کیخودو او هملته په آشپزخانه کی کیناستم. زما د کیناستلو سره سم یو توره پیشو آشپزخانې ته رادننه شوه.

چی تراوسه می دا پیشو نه و لیدلی؟ شاید تازه د کوم خای څخه راغلی ویی، زه عادت لرم پیشوگانو ته ډوډی ورکوم خو تراوسه هیس کله یو پیشو دا اجازه نه و راکړی چی پر هغې لاس تیر کړم! او زما په نظر په ټولو پیشوگانو کی مغروه پیشو توری پیشو دی؟! خو دا توری پیشو زما د پینو سره یی میاو میاو کوی لکه چی غوښتل یی زه ورباندی لاس تیر کړم او مینه ورکړم؟ دومره نازولی پیشو وه چی په دوه دقو کی زما سره عادت شوه، او زما اندی ته گرځیده راگرځیده.

آشپزخانې دیوال ډیر ښکته و د خارجیانو په خبره اوپن آشپزخانه وه. ټول د هلیز او کوتی د آشپزخانې څخه په راحت ښکاره کیدل. د چای څکلو په حالت کی ناساپه په دهلیز کی دننه تشناب ته چی یواځی د حمام کولو او مخ مینځلو لپاره وو فکر شو، دروازه یی په آرامه باندی خلاصه شوه ما فکر وکو چی شاید بابا یا ذوالقرنین کاکا وی! او د اوداسه لپاره تشناب ته تللی؟ منتظر وم چی ووینم څوک دی چی دومره وخته پاسیدلی؟ خو دروازه بیرته آرامه بند شوه، بغیر لدی چی څوک راته ښکاره شی؟

زه لا همغسی ولاړ وم او منتظر چی دروازه یو وار بیا په غږ، غږ خلاصه شوه او بیا بیرته بنده؟ دا وار می زړه ته ویره وولیدل، ځکه که ذوالقرنین کاکا یا بابا وایې په اول وار راوتل. که څوک په تشناب کی نشته نو دروازه چا خلاصه کړه؟ که ووايم شمال و او باد دروازه خلاصه کړه! نو بیرته بنده چا کړل؟ په همدی فکر وکی وم چی د تشناب دروازی لاستی پورته ښکته شو! داسی لکه چی یو نفر کوشش کوی دروازه خلاصه کړی خو نشی کولی، د ډیر ویری څخه هک حیران خای کی ولاړ وم، چی د میلمه خانې دروازه خلاصه شوه او بابا راووتی د بابا د راتلو سره د تشناب دروازی د لاستی پورته ښکته کیدل بند شول. او د پیشو میاو میاو کول هم بندل شول،

خپل د پینو سره کوم خای کی چی پیشو خان راباندی تاو را تاو کوی وکتل خو هیس شی نه وو؟ د ویری خخه می رنگ تک ژیر اوختی و، بابا لکه چی ماته فکر نه وو خکه آشپزخانی گروپ خاموشه و او یواخی د دهلیز رنا دیخوا راتله، که چا سم پام کری نه وایی زه ورته نه معلومیدم. خو ماته ټول سم صحیح معلومیده بابا خپل پتو په خان وپیچی او دهلیز خخه ووتی، لکه چی تلی جومات ته د لمانخه لپاره!؟ د بابا د تلو سره بغیر لدی چی د تشناب دروازی ته وگورم کوتی ته ننوتم. " ضرور می خیال او وهم کری؟ اصلا د تشناب دروازه خلاصه نشول ټول زما خیال او وهم وو" په همدی خبرو می خائته دلداری ورکړل او خپل پر خای پریوتم.

د کوچنی والو غوندی کله چی ویریدم نو خپل سر می د کمپل لاندی کوی، او فکر می کوی پدی کار نور هیس شی ماته نقصان نشی را رسولی. همغسی خان می پیچلی و چی ویده شوی وم. ذوالفقار سهار په اوه بجو په آرامه راوینس کرم او راته یی وویل؟ ولاړشه سهار ناری وکه بیا لاړشه پوهنتون ته. او ما د پودی نخورم او پوهنتون حوصله نلرم په ویلو هغه رخصت کی او بیرته ویده شوم.

داخل چی راویخ شوم ساعت د غرمی یولس بجی وه د نورو ورخو په پرتله نن بیحده ډیر ویده شوی وم. خو تراوسه می د ستړیا احساس کوی زیره می غوښت تر ماښامه په همدی خای کی پریوخم خو د معدی په غزونو مجبور په ځل زحمته دخایه پاسیدم، د باندی د هلیز خخه د تلویزیون آواز راتلی چی د جاوید عامرخیل سنډره پکی لگیدلی وه، په کرار د کوتی خخه. ووتم چی د کاکا بنخه می ولیدل په آرامه می سلام ور واچوی د کاکا بنخی زما د لیدو سره ژر خپل تیکری پر سر سم کی او ماته یی په خیر خیر راوکتل.

کاکا بنخه- ته کار نلری چی تر غرمی ویدیری؟

اوه خدایه یو همدا پاتی چی ماته نصیحت وکری، نور خو ټول کلی او ولس پر ما باندی خپل غاړه خلاصه کری. نه می غوښتل تنده لهجه ورسره وکرم یا کومه بی ادبی په همدی خاطر په ډیر آرامش می ورته وویل: نن می کار نه درلود او یوڅه ستړی هم وم، په همدی خاطر نن د نور ورخو په پرتله ډیر ویده شوی وم.

د کاکا بنخی نور څه ونه ویل یواخی تندی تروش شو. فرشته په آشپزخانه کی لگیا وه لکه

چی د غرمی لپاره یې ډوډی تیاره ول.

کاکا بنځه- د سهار ډوډی خو تیره شوه. د غرمی ډوډی ته صبر وکړه.

د سر په بنوره ولو می د کاکا بنځی خبره تایید کړل. تشناب طرف ته می مخ کی چی د سهار کار په را یادیدو یوڅه دوه زړه شوم، خو چاره نه وه مجبور په بسم الله ویلو تشناب ته داخل شوم. د لاس او مخ مینځلو وروسته می په هینداره کی ځانته وکتل د تندی زخم می بنه شوی و؟ یعنی پوره بنه شوی وو؟ نه ټپ یی معلومیدی او نه درد یی کوی؟ یوڅه حیران شوم ځکه د سپین سرو په خبره زما غوښه ترخه وه! او هیڅکله دومره ژر زخم می نه جوړیدی؟ ډیر فکر می ونکړو او د تشناب څخه را ووتم. پرون چی غورځیدلی وم د زنگون برخه پرتوگ می خیرن شوی، او ما دیته درسته شپه فکر نه وو شوی.

خو اوس د کاکا بنځی ورته په زیر زیر کتل په همدی خاطر لارم کوتی ته ترڅو خپل کالی بدل کړم. د کالی باسلو او اغستلو په موده کی می داسی احساس کوی لکه چی یو سوک راگوری؟ فکر می وکی شاید فرشته ویی چی راگوری؟ خو نه دومره بیحیا هم نده چی وغواری دا کار وکړی. تر غرمی ډیر وخت پاتی و بیرته خپل پرځای پریوتم زییر راته دوه زنگه او څو مسجی کړی وه، خو زما موبایل خاموش وو او لیدلی می نه وه، دوه مسجی یی د ما بنام وه لیکلی وه "چی کورته ورسیدی مسج وکړه" دویم مسج یی هم د شپې لس بجو ته کړی و. "پوهنتون ته راځی؟" او یو زنگ یی هم سهار اوه بجو ته وهلی و. او اخری مسج یی دری ساعته مخکی کړی و چی "مړ شوی لڅیره جنازه ته دی درشم؟" مسج می ورپسی وکوو ترڅو مطمئن شی زما د جنازی خیرات ندی.

- مننه د دومره احساساتو څخه دی، چی زما لپاره دی استفاده کړل ژوندی یم.
(یعنی د زییر نوم باید د گینس په کتاب کی د بیکاره ترینه انسانو په ډله کی ولیکل شی. قسم په خدای چی مسج لا تللی نه و چی جواب یی راغی؟!)

زییر- ما ویل زه دومره بخت کله لرم چی ستا د جنازی پلو وخورم. ولی پوهنتون ته رانغلی؟

- حوصله می نه درلود یوڅه بنه هم نه وم.
زییر- کور کی یی؟

- اهوم

زبیر- بیکاره یی؟

- هو.

زبیر - نو راشه د غفور دوکان خواته زه هلته یم، و دی گورم څه مرگ درباندي شوی.

- ته مگر پوهنتون کی نه یی؟

زبیر- نه. ته راغلی زه هم ولا نړم حوصله می نه درلود. دیخوا راځی؟

- هو درځم.

د کاکا د بنځی او فرشتی د دروند نظر لاندی اوسیدو څخه بڼه راته معلومه شوه چی لارشم که د کاکا بنځه او فرشته نه وایی، اوس می ځانته یو دوه هگی پخه ول او په لور غر د سندری په اوریډو می په آرامش باندي ډوډی خوړل. خو ددوی په اوسیدو دا کار ناممکن وو. همدا چی د کوتی څخه د وتلو اراده می وکړل فرشته پتنوس په لاس کوتی ته راننوتل، پتنوس کی یو پیاله چای، وچه ډوډی، او په یو کوچنی قاپ کی یوڅه پنیر او مر به وه. چی ذوالفقار ځانته اخیستی وه او ما ډدی څو میاشتو کی ورته کتلی لا نه وه خوړل خو لری.

فرشته - ادی ویل تاسو ډوډی و خوری ځکه مور د غرمی ډوډی لپاره بابا او ذوالفقار کاکا دوی ته انتظار کوو.

(پنیر او مر با ته می وکتل او دی خبری ته می فکر وکو چی دا اوس ددوی په نظر ډوډی ده؟)

زه یی نخورم.

فرشته- ذوالفقار اکا پیر تاکید وکو چی ضرور تاته ډوډی درکو.

داسی ویل تاکید وکړو تاته ډوډی ررکو لکه چی زه کوم حیوان وم؟! په غوسه می

ووویل: ومی ویل نه یی خورم.

زما په تنده لهجی فرشتی یو نظر راوکتل بیا یی کرار ووویل: که دا شیان نخوری یوڅه په

تمه شه، اوس د غرمی ډوډی تیار کیږی.

- مننه خو زه اشتها نلرم اوس، کله چی د بیرون څخه راغلم خورم یی.

او بغیر لدی چی د هغی خبرو ته توجه وکړم له کوره ووتم. وری وم خو مریبا او پنیږ؟ هغه هم د غرمی په 12 بجو!؟ "خدایه نور خلک کم وه چی د کاکا بنخه دی هم راته دبنمنه کړه؟" او یو خو دا نوالفقار هر چاته زما سپارښتنه کوی. په 15 دقو کی د غفور دوکان ته ورسیدم. غفور د زیبر ملگری و البته د هغه ملگرو د پلي څخه چی زیبر د بدی ورځو لپاره ساتل. د موبایلونو دوکان یی درلود په عمر د 27'26 کالو و چندان ځوانی نه درلود..

خو بیا هم ما څو ځله لیدلی و چی د جنکیانو سره یی خبری او شماری رد او بدل کول. پداسی حال کی چی خپله یی بنخه حتا بچیان درلود. ددی ټولو خبرو سره چرس یی هم کله ناکله وهل. ما چندان ملگرتیا ورسره نه درلود په همدی خاطر دوکان ته یی نه تلم، زیبر ته می مسج وکو چی زه د دوکان مخکی درته منتظر یم. او یو دقه لا نه وه تیره شوی چی زیبر د دوکان څخه را ووتی، په تیزو قدمو ځان یی تر ما راورسه ویی په لاس کی څو دانی فلشونه و او خوشحال معلومیدی.

زیبر - سلامونه مریض صیب اوس بنه یی؟

- شکر بنه یم.

د تلو په حال کی می د هغه د لاس فلشو ته اشاره وکړل او ومی ویل: دا څه کوی؟

زیبر په خوشحالی وویل: پوهیږی پدی فلشو کی څه دی؟

- نه څه دی؟

زیبر - دا یو دانه یی چی سور رنگ لری دا چی هر کمپیوټر سره وصل شی د هغه

کمپیوټر ټوله ډیټا خرابه ویی.

- ته یی څه کوی؟

زیبر بغیر لدی چی زما جواب راگری په خوشحالی ویی ویل: دا چی شین رنگ لری

پوهیږی دا څه کوی؟ دا چی د کمپیوټر سره وصل شی کمپیوټر کی خراب ویروس خپره

ویی. او دا دریمی..

خبره می ور پری کړل او ومی ویل: زه وایم ته دا شیان څه کوی؟

زیبر - دا شیان ډیر کم په لاس راځی یوه ورځ شاید په کار می راشی.

- ته لیونی یی پخدای. د همدی لپاره د غفور دوکان ته راغلی ویی؟

زیبر - نه اصل کی د موبایل بتری می خراب شوی وه، هغه می ورباندی جوړ کړه او بیا

په خبرو خبرو کی دا فلشونه می هم ورنه واخیستل. تا ولی پرون ما بنام زما د مسجو جواب رانکو؟

د یو لوی دوکان په زینو کینستلو، او ما زبیر ته د پرون ما بنام د هغه د خدای پامانی څخه نیولی، د فرشتی د پنییر او مربا راوړلو پوری تولى خبری وکړل.

زبیر - ته مطمئن یی چی د پای زیب آواز و؟
- هو

(زبیر زما د تندى زخم ته به زیر زیر وکتل او بیایى په څټ یو سپیره راکړل او په قهر یی وویل: مرگ او درد او هو.

- څه مرگ دی وحشى خور دی کرم؟

زبیر - ما تاته پرون وویل رآه ډاکتر ته لار شو خو تا وویل نه.

- د پای زیب شرنگها د ډاکتر سره څه ربط لری؟

زبیر - پرون په سر باندی پر دیوال ولگیدی حتما عصابتو ته دی زیان رسیدلی؟ چی داسی آوازونه آوری؟

- بیا زما د زخم دومره ژر بنه کیدل په څه خاطر دی؟

زبیر یوڅه فکر وکو بیایى وویل: ما څو وخته مخکی یو مقاله ویلی وه. هغه کی لیکل شوی وه چی په مغز کی یو حصه یا بخش موجود دی چی د زخمونو او دردونو امر کوی، که هغه ته زیان ورسیری درد نه احساس کولی شی؟ او شاید خپل زخمو نه هم جوړ کړی؟ تا هم پرون په سر ډب وخورى شاید د مغز هغه حصه دی ضربه لیدلی ویی؟
- اپلاتی مه وایه داسی وایی ډب دی وخورى، سړی فکر کوی د کوم بام مام څخه خورځیدلی یم؟ دومره کلک ونه لگیدم. او هو ما د پای زیب شرنگ د غورځیدو څخه مخکی واوریدی!

زبیر - کله ناکله چی د سړی فشار هم بنسکته شی داسی آوازونه یی تر غورن کیری!
- د هغه څخه مخکی که یاد دی ویی مور بولانی وخورل؟ یعنی وری نه وم چی فشار می بنسکته شی.

زبیر - افرین بنه خبره دی وکړل بولانی؟ شاید هغه کی کوم شی وه؟

- ای بلا بلا اصلا پر ما هیس ندی شوی جوړ تیار یم.

زبیر - بیا چینجی لری هسی خبری کوی زما مغزه خراب کوی؟ زه دا خبری پریرده راعه غر مه دی په یو برگر میلمه کرم، چی د کاکابنخی ظلم دی لیاده ووخی.

د زبیر په توکو او مسخرو باندی یو برگر خانی ته ننوتو، او زبیر دوه برگر او یوغته پیسی را وغوښتل. د پودی خورلو په حال زبیر هی ویل: گوره نن دی برگر و خوری هسی نه د پای زیب د شیرنگ سره د ډول ډنگ هم یوخی شی؟ بیا خپل په خبرو یی خندل لیونی. زبیر خپله حساب وکو او ماته یی اجازه رانکړل پیسی ورکرم، د برگر خانی څخه ووتلو او بی هدفه مو سرکونه متر کول او خبری مو کول. چی همغه د پرون سهار پیشو می په سرک ولیده! دوه سترکی یی ماته نیولی وه، او راکتل یی نه پوهیرم ولی ددی پیشو پر لیدو می نور د پیشوگانو د نوم څخه لا کرکه کیدل! ما هغسی بد بد پیشکی ته کتل چی زبیر وویل:

زبیر - تا ویل پلار او کاکا دوی دی راغلی د نوالفقار کورته؟
- هو

زبیر - که غواری نن ماښام راشه زما کورته، هم خپل د پلار د سترگو او هم خپل د اوبنی د بیخایه خبرو څخه بچ کیږی، او هم د افغانستان کرکت دی دواړه یی په گډه گورو خوند کوی. څنگه؟

د زبیر په خبری می د پیشو څخه نظر واخیستی، شاید اشتباه می فکر کړی ویی او دا هغه پیشو نه ویی؟ د زبیر خبره می خوبه شوه او زړه می غوښتل چی ورسره لارشم نن شپه، خو نوالفقار خدای خبر چی ویی منی؟ نه پوهیرم ولی غواری ما خپل د کورنی مخ ته پورته ښکته کړی؟ پداسی حال کی چی هغوی زما د نوم څخه لاکرکه لری؟

زبیر - جواب دی رانکړو؟

- نوالفقار ته ووايم که ویی منل درخم.

زبیر - یو خو دا نوالفقار غذب گر خیدلی، درسته ورخ طاهها دلته ورشه، طاهها دلته مه خه، طاهها دا وکه، طاهها هغه مه کوه، ستا حوصله د هغه د امر و نو څخه نه تنگیږی؟

- څه وکم مجبور یم د هغه په کور کی اوسیرم.

زبیر - که خبره د کور ده ځانته یواخی کور ونیسه؟

- زما کفن چیرته و چی قبر می ویی؟ زه د یو بوتل اوبو پیسی جیب کی نلرم ته وایی کور

واخله؟

زبیر په خدا وویل: اوخی بیچاره گی.. زړه می سوری سوری شو ستا په مظلومیت....
- بلا بلا

(زبیر هسی خان سره لکه لیونی خندل چی ما ذوالفقار ته زنگ ووهی)

- الو سلام علیکم ذوالفقار بنه یی؟

ذوالفقار - علیک سلام الحمدالله بنه یم. خپله بنه یی؟ کور کی یی؟

- شکر زه هم بنه یم. نه بیرون یم.

ذوالفقار - چا سره یی؟

- زبیر سره

ذوالفقار - اهوم. څه دی ویل؟

- هغه ما ویل زه نن ما بنام نه راخم.

(ذوالفقار لکه چی په یو مجلس کی ناست و ځکه آواز یی راغی چی هغه کسانو ته یی

وویل "وبخبنی زه دوه دقو کی راخم" د یو څو ثانیو وروسته یی غږ راغی)

ذوالفقار - ولی نه راخی؟

- غواړم د زبیر کورته لاړ شم نن ما بنام د افغانستان کرکټ دی غواړم لوبه وگورم.

ذوالفقار - زموږ کور کی تلویزیون نشته؟ چی ته د زبیر کورته د کرکټ کتو لپاره ځی؟

- ستا کور کی تلویزیون شته خو بابا دی! خو د زبیر کور کی تلویزیون شته او بابا نشته..!

#شهاب :

ذوالفقار - زما پر عصابو مه څه طاها حوصله نلرم، یو نن ما بنام هم راشه سبا دوی ځی

خپل کورنو ته، بیا که ته هر چیرته ځی ورځه آزاد یی.

- نن ما بنام څه کیږی که درنشم کورته؟

ذوالفقار - ته پدی خبرو نه پوهیږی، حتما راشی زه ځم یوڅه کار لرم ما بنام خبری کوو

خدای پامان.

- خدای پامان

(زبیر راته په زیر زیر کتل)

- څه گوری زړه خو دی نغواری ټول مکالمه درته ووايم.

زبیر - ورک شه خیرنه موبایل دی په لوډ سپیکر وهلی و ما څه کوی چی ټول بازار ستا

څو دواړو خبری واوریدل. زه هم وایم ورځه یو نن ما بنام هم فرصت دی خدای دی څه

لیدلی؟ شاید درباندی ورحمیزی او د کاکا زړه دی درباندی وسوزی او خپل لور درکړی.

خپل د خبری سره په خندا شو ما هم یو ټک په اوږه ورکی او په قهر می وویل: مرگ، مرگ زه خوشحال یم چی بچ شوم د هغه د کورنی د زوم توبی څخه، او ته دعا کوی چی هغه ما ته خپل لور راکړی؟

زبیر- یعنی ته غواړی وواپی چی تا د هغه لور نده خوښه؟

- استغفر الله د سړی د خولی بیخایه خبری باسی، ما د هغه د ټول کورنی څخه کرکه کیری. او ته وایی ورشه زوم یی شه؟

زبیر- یو مثل دی وایی: میگه دستش به آلو نمیرسه، میگه الو ترش است.

دا خبره یی وکړل او ددی څخه مخکی چی زه ورباندی وار وکړم، په تیز قدمو زما څخه لری شو، د سړک د هغه بل خوا څخه یی لاس وبنوره ویی او خدای پامانی وکړل. ناوخته و دم په دمه یی د ماندیگر آدانونه کول، هوا تیاره شوی وه چی د کور طرف ته روان شوم پر ټوله لاره می بیا د پرون پشان احساس کوی چی یو سوک راپسی دی؟ یا د نظر لاندی یم؟ خو ددی احساسو څخه بد هغه توره پیشو وه چی ټوله لاره زما سره راروانه وه، هر څومره چی شړل می نه تله او په یو څه فاصله کی راسره وه. د 15 دقو وروسته د ذوالفقار کورته ورسیدم د ذوالفقار کور د کوڅی په سر کی اولی کور وو، کوچنی حویلی یی وه چی یواځی د دوه موټرونو د پارک ځای یی درلود یو جگه برنډه او یو اوږد دهلیز چی دری کوتی یو آشپزخانه او یو حمام یی درلود..

خو د ټولو څخه بد ځای یی تشناب " بیت الخلا" و چی د کوره دباندی د حویلی په کونج کی وو! او بیحده خراب ځای، یعنی دشیپی لخوا هرڅونه که په تکلیف وایی بیا هم هلته نه تلم. که دا تشناب یی په نظر کی ونه نیسو نور د کور موقعیت یی ډیر خایسته دی. د کور مخ ته رسیدلی وم چی د مخامخ همسایه دروازه خلاصه شوه او یو جنی ورڅخه سر رابنکاره کړو، د جنی په لیدو ژر کورته ننوتم او دروازه می بنده کړه. دهغی آواز می اوریدی چی د ځان سره لگیا وه "څومره ډارن هلک دی." زه ډارن نه یم خو د نوم بدی څخه ویریرم هغه هم بیحده.

څه کم و زیات دری میاشت کیری چی د ذوالفقار کورته راغلی یم او دا دری میاشتو کی ما ددی جنی د لاسه یوه بڼه ورځ نده لیدلی! دا د یو غټ جنرال لور ده پلار یی ځانته کش

وېش لری په دولت کی! او لور یی د کوڅی یو هلک هم په روز نه پریردی. اوله ورځ
ذوالفقار راته وویل طاها ددی جنی څخه لری گرځه پیر د کوڅی هلکان یی خپل په پلار
دبولی. بوتونه می برندی کی اوباسل خو دهلیز ته تر ننوتلو مخکی یو دقه صبر شوم، د
ذوالقرنین کاکا دوی د خبرو غبرونه راتلل او د فرید د خوشحاله غږ څخه معلومیده لکه
چی ځمکه یی خوبنه شوی وه؟ "هی خدایه زه به کله په آرامش باندی یو ځای نفس
واخلم؟"

داسی معلومیږی چی قرار، قرار، ددی څخه هم کیده وکم، او یو بل ځای لارشم؟
دهلیز ته داخل شوم په لور غږ می سلام واچوی، زما د سلام جواب ټولو راکو. خو دراتلو
سره می ټول چوپ شوی وه. یواځی د تلویزیون غږ راتلی چی یو مولوی پکی ناست و او
د خلکو پوښتنو ته یی جواب ورکوو، بابا د د هلیز په سر کی د تلویزیون خوا کی ناست و،
او د همیشه پشان خپل مخصوصه فیروزه یی تسبیح یی اړول را اړول د بابا ددی تسبیح
عمر زما د عمر څخه پیر دی! هم یی عمر پیر دی هم یی عزت او قدر زما څخه پیر ده.
د تسبیح څخه می نظر واخیستی چی گورم بابا په تروش تندی ماته کتل. زه نه پوهیږم زما
لیدل او د بابا تندی تروش کیدل څه حکمت لری؟ چی زه ورنه بیخبره یم" ذوالقرنین کاکا د
بابا اندی ته ناست و، او د کاکا بنځه و فرشته په آسپزخانه کی لگیا وه خو د ټولو څخه
حیرانونکی کار د فرید و چی د ذوالفقار اندی په اندی ناست و!

ذوالفقار - فرید ولار شه هغه مخامخ نالی باندی کینه.

د ذوالفقار په خبره فرید اول پوی نشو خو کله چی پوی شو ولی دا خبره ورته ذوالفقار
وکړه، د غوسی څخه تک سور شو خو هیس یی ونه ویل. ولار شو او پر بله نالی کینستی.
زه د ذوالفقار اندی ته کیناستم او په آرام غږ می ذوالفقار ته وویل:

- گناه لری داسی به دی نه وایی ولار کری.
ذوالفقار هم زما په تقلید خپل آواز بنکته کی او ویی ویل: دا دری ساعته کیږی زما د غور
اندی ته بنگ، بنگ لگیا دی عصاب یی راخراب کړل، یو دقه نور پاتی شوی وایی وهی
می.

(د ذوالفقار په خبره خدا راغله خو ځان می کنترول کی.)

فرشته - ډوډی راورم درته؟

د فرشتی په خبری چی زه یی مخاطب کری وم ټولو راوکتل، فرید داسی ورته په قاتلانہ نظر وکتل چی هغی په ریزیدلی غږ وویل: هغه طاها ویل چی د دباندی څخه راشی ډوډی خوری؟

زما د نوم اوریدل هغه هم فرشتی له ژبی څخه د فرید تندی نور هم تروش کوو. ذوالفقارم یو نظر ما ته او بیا فرشته ته وکړو. ددی لپاره چی دا خبری دلته پای ته ورسوم زر می وویل: نه مننه ما دباندی ډوډی وخورل. ذوالقرنین کاکا- طاها جان که ډوډی دی نده خورلی ورځه وخوره، تر ما بنامه ډیر وخت پاتی.

- ما ډوډی وخورل ما بنام ته په تمه کیرم.

ذوالفقار - طاها خپله د کور صاحب دی. څه ستونه ورباندی کوی؟
ذوالقرنین کاکا په خدا وویل: رښتیا وایی میلمانه خو مور یو نه طاها.
فرید- هم د کور مالک دی او هم کوچنی ندی چی په خوله ورته ډوډی ورکری؟ وری وو خپله یی خوری.

د فرید په خبری نور چا څه ونه ویل او فرشته په تلوار آسپزخانی ته ننوتل. کرکه لرم لدی چی د یو مجلس موضوع وگرځم. یو څو دقو بیخایه خبرو وروسته د ټولو فکر د تلویزیون برنامی طرف ته شو، او زما د ډوډی خورل او نخورل یی لیاده ووتل. مولوی صیب داسی په جذبی کی راغلی و او داسی زدنی جوابونه یی ورکول خلکو ته. په یو ډیر جالب او حیرانه ونکی پوښتنی باندی چی د مولا صیب څخه وشول. زما ټول فکر تلویزیون طرف ته شو، لکه چی ټولو ته عجیبه وه چی ټول یو دم خاموش شول حتا د کاکا بنخی او فرشته هم یو څو دقو لپاره د آسپزخانی څخه دهلیز خواته راوکتل.

مولا صیب- یو ورور زنگ وهلی او وایی چی زما کاکا د ځمکی د لانجی په سر زما پلار مړ کو! خو ما می کاکا وبخنی، او معامله می خدای ته پریردل چی هغه دنیا کی ورنه بدله واخلي. اوس زه د هغه د لور سره غواړم نکاح وکړم! خو زما خپلوان ماته بیغیرته او دووس وایی، آیا زما کار چی خپل کاکا می وبخنی غلط وو که صحیح؟
ددی ورور د پوښتنی په جواب کی اول باید ووايم خدای دی هر هغه کسانو ته چی پدی

دعوا او جنگونو باندی خپل د ورونو، خویندو، او خپلوانو وینه توی کوی، او

قتل کوی، اول خو دعا کو چی خدای دی هدایت کړی، که نه هدایت کیری نو الله عزوجل دی خپل په غذب گرفتار کړی، او بل دا چی که ستا اراده د هغه د لور سره په نکاح تړلو کی بده نه ویی! یا د غچ اخیستلو نه ویی؟ نو بچیۀ تا د پیغمبرانو او صالحانو لاره او طریقه خپل کړی او نه بغیرتی دی کړی نه دووسی. الله تعالی دی داسی خوانان زموږ پر جامعۀ کی ډیر کړی او مفسد خلک دی خدای خپل پر خدای نیست او نابود کړی آمین ثم آمین.

فرید- دا نو سنگه بغیرتی ده؟ خپل د پلار قاتل پیژنی او نه پی مړ کوی؟ دا د پیغمبرانو نه بلکی د بیغیرتانو او نامردانو لار ده. دوه الف وواپی بس خائنه روشن پکره وایی او داسی شرمونکی کارونه کوی.

فرشته- دا نو څنگه چل شو؟ په پښتنو کی هم داسی خلک شته؟
ذوالقرنین کاکا- یو خبره زموږ مشرانو کول او الحق چی رښتیا به یی ویل، هغوی به ویل په هر قوم کی بغیرته او بی عزته خلک شته! خو خدای دی پښتون نه بغیرته کوی، که خدای نکرده یو وار بیغیرته شو نو د ټول قومو بغیرته او بی عزته خلک به درته شریفان معلوم شی.

ذوالفقار- زما په نظر خو ډیر با جرعه انسان وو! ځکه پداسی جنگونو کی 100 کی 99 فیصده خلک انتقام اخلی! او مقابل طرف مړ کوی؟ خو ډیر کم کسان پیدا کیری چی دومره با ایمانه ویی چی د داسی مردارو خلکو پر وینه خپل لاسونه نه رنگوی، او معامله خدای ته پریردی؟!

د ذوالفقار په خبری د ټولو تندی تروش شو خو ذوالفقار په بیغمه زړه خپل پیاله چای راوخیستل. زه هم د ذوالفقار د خبری سره موافق وم، ځکه بخښنه کول بیجده سخت وی، حتا پیغمبر(ص) چی په رحم دلی او شفقت کی جوړه نه درلود، کله چی خپل د کاکا حضرت حمزه(رض) قاتل یی وبخښی نو وحشی ته یی وفرمایل: ما وبخښلی خو زما مخته نور مه راځه! ځکه چی کله تا گورم خپل کاکا می یاد ته راځی. یعنی پیغمبر(ص) لا نشو کولی خپل د کاکا قاتل په دومر آسانی وبخښی. بیا نو موږ! هغه هم پښتون قوم؟ چی بدی تر اوه پوښته(نسل) پالی بیخی نو ناممکنه کار دی.

ذوالقرنین کاکا- طاها ستا په نظر کار یې ښه و که بد؟

د ذوالقرنین کاکا په خبرې د فکره راووتلم، ټولو ما ته راوکتل د ټولو دروند نظر یو خوا او د بابا هغه توری هیبت ناکې سترگی بل خوا، همیشه د کوچنی والو څخه د بابا د سترگو او د تندې د کرښو څخه چې زما په لیدو نور هم پیریدل ویریدم. د بابا څخه می سترگی واپړول یو غټ نفس می واخیستی او په آرامه لهجه می وویل:

- زه د هغه سړی پر خای نه یم چې و غواړم د هغه کار صحیح یا غلط ثابت کړم. فرید- بیا هم فکر وکړه خدای نکرده داسی کار پرتا وشی څه کوی؟

د فرید پر خبرې ټولو ورته بد بد وکتل خو هغه په بیشر می دوه سترگی ماته نیولی وه ترڅو جواب ورکړم.

داسی بیعقل انسان ما خپل په ټول عمر کی ندی لیدلی، خو دا خبره یی یوڅه فکر مند کړم؟ که مثلاً خدای نکرده یوه ورځ دسی چل پرما وشی زه څه کوم؟ منم چې زه او بابا دومره ښه اړیکې یو دبل سره نه لرو خو بیا هم د هغه قاتل نشم بڅښلی.

- زه د ذوالفقار خبری سره هم نظره یم. غچ اخیستل هر سوک کوی، خو بڅښنه! څلو کی یو نفر کوی. خو ددی سړی یو کار ما هیڅکله نه کوی.

ذوالفقار- کوم کار؟

- د هغه د لور سره واده؟

زما په خبری ذوالفقار په خندا شو او ویی ویل: ولی دی ورسره واده نه کوی؟ مخ می ذوالفقار ته راوړه وی او ومی ویل: فکر وکه ذوالفقار خپل د پلار د قاتل د لور سره واده وکړی؟ که سینه چاق عاشق هم واوسیری په جینی باندی! بیا هم وجدان دی وایی "دا دی د پلار د قاتل لور ده" هغه وخت د کور څخه د جنگ جهانی دریم میدان جوړ کیری.

ذوالفقار زما د خبری په تایید سر وښوره ویی او په خندا یی وویل: منطقی جواب و. فرید- د کوم خوا منطقی جواب و؟ ستا په نظر هغه بیغیرت چی خپل د پلار قاتل بڅښلی شی د هغه لور نشی بڅښلی؟

- اول خو دا چی دا کار پر ما ندی شوی، دویم ما ونه ویل قاتل بخنم! دریم دا چی تا زما
څخه پوښتنه وکړه ما هم خپل شخصي نظر ووايي.
فرید غوښتل جواب راکړی چی نوالفقار په قهرجن لهجه وویل: که دومره شوقی یی
ورځه ته د هغه سړی لځایه د پلار قاتل یی مړ که؟ د سړی ادرس به هم زه درته پیدا کړم
څنگه؟

فرید بله خبره ونکړل او خوله یی بنده کړه عجب انسان و؟! داسی زور یی ورکړی و لکه
چی دده پلار یی مړ کړی؟ د شپي تر یوډی خورولو پوری نور داسی بیخایه بحث ونشو د
یوډی په وختم نوالفقار دومره توجه ماته وکړل چی د ټولو عصاب یی خراب کړل، خو
هیجا څه ونه ویل د فرید د حرکاتو څخه معلومیدل چی ځان یی په زوره کنترول کړی و
چی کومه خبره ونکړی. ځکه پوهیدی خوله خلاصه کی نوالفقار یی بنه بیاب کوی.

د هغوی په خبرو خبرو کی پوی شوم چی د غرمی څخه وروسته نوالقرنین کاکا خپله
بنځه وری وه ډاکټر ته. او ډاکټر ورته ویلی وه چی د ملا هدوکی یی یوڅه کینستلی که
څنگه؟ سم پوی نشوم خو د ملا تکلیف یی درلود! دوا یی اخیستی وه او فرید او بابا هم
ځمکه خوبه شوی وه! او غوښتل یی بل هفته راشی ترڅو سند یی خپل په نوم کړی. د دی
ټولو خبرو څخه بد خبره دا وه چی نن دوی په دهلیز کی ناست وه؟ او ما کرکت ونشو
کتی یواځی د زیبر په مسج پوی شوم افغانستان د زیمبابوی څخه میچ گتلی؟ نور پوی
نشوم چی څنگه؟

نوالقرنین کاکا- طاها جان! دا کال ستا د درسونو اخری کال دی؟

- هو دا اخری سمسټر دی.

نوالقرنین کاکا- بیا نو لځیره بیرته کلی کورته راځی؟ که دلته کاروبار شروع کوی؟

دا هغه پوښتنه وه چی ادی، طاهر، طیبه، او حتا نوالفقار زما څخه په وار، وار، وار پوښتنه
کړی وه او ما یو جواب ورکړی و " مړه هم شم نور هغه کورته نه ځم." خو د ټولو په مخ
کی دا جواب ورکول بنه نه وو، هغه هم هغه وخت چی بابا په مجلس کی موجود وو.

- هرڅه چی قسمت وو، اوس خو تاسو هم راروان یاست که تاسو شهر ته راشی، نو څه
کلی کی یواځی څه وکړم؟

ذوالقرنین کاکا په خندا وویل: ته پدی څلور کالو کی یو ځل هم رانغلی مجبور مور درپسی شهر ته راغلو.

د ذوالقرنین کاکا د خبری په جواب کی می د دروغو یو مسکا وکړل. ذوالقرنین کاکا زما څخه کرکه او نفرت لری! او پدی خبری زه ځل فیصده مطمئن یم، خو نه پوهیږم بیا کله ناکله ولی داسی مهربان کیږی؟ د ما بنام لس بجو شاو خوا وه نه می خوب راتلی او نه می هم نور ددوی د مجلس د اوریډو طاقت درلود، بغير لدی چی د چا خبرو ته غور ونیسم یا کومه اضافه خبره وکړم خپل کوتی ته ننوتم. د سهار ځایونه ټول شوی وه! او کوته جارو شوی وه،

شاید د کاکا بنځی پاکه کړی؟ نه رښتیا د هغی خو ملا درد کوی؟! نو حتما فرشتی پاکه کړی. مهم نه ده هر چا چی پاکه کړی خیر دی ویسی. خپل پر ځای پریوتم او د ویده کیدلو کوبښ می وکونن سهار تر غرمی ویده شوی وم، په همدی خاطر خوب نه راتلی، سبا هم جمعه وه او پوهنتونونه رخصت. سبا بیا تر یولس بجو ویده کیدلی شم. اړخ په اړخ اوریدم او فکر می د پرون حالتو کی گرځیدی، هیس منطقی دلیل می نشو پیدا کولی د هغه پای زیب شرنګ ته؟! یا خپل د زخمونو بڼه کیدو؟ یا حتا هغه پیشو ته؟

نه پوهیږم چی څومره وخت تیر شوی و، چی بدن می دروند شو او داسی احساس می کوی لکه چی راباندی خوب راځی! ټول بدن می بی حرکت شو، سترگی می پتی شوی، مغز می قرار قرار د خوب دنیا ته وړم چی همغه عجیبه د پای زیب شرنګها می تر غورن شوه. داسی وه لکه چی ماته را نږدی کیږی..؟! د څو ثانیو وروسته داسی احساس می وکو چی یو سوک زما اندی ته ناست دی؟ خپل سترگی می نشو خلاصه

ولی! خپل ځانته می حرکت نشو ورکولی! لکه چی بدن می فلج شوی ویی؟ احساس می کوی د پیری ویری له لاسه می زړه د سینې څخه راوځی، هیس کار می نشو کولی، بی حرکت پروت وم، ژړا ته نږدی شوی وم د زیات ویری څخه نه پوهیږم څومره وخت به په همغه حالت کی وم چی خوب راباندی غالبه شوی و او ویده شوی وم. د ذوالفقار په آواز له خوبه پاسیږم.

ذوالفقار - جیګ شه لاس او مخ دی ومینځه سهار ږودی وخوره.

- په عذابه ول مه کوه ذوالفقار! يو نن رخصت يم پر بيرده ويده شم.
ذوالفقار - پاسه پوډی وخوره.

- نيخورم اشتها نلرم.

ذوالفقار - ولاړشه غرمه ده زه کار لرم بايد ولاړشم ژر کوه.

- ما نيولی يی؟ خو زه کار ته دی لاړشه!

ذوالفقار - ځم کابل ته شايد دوه دري ورځی رانشم کينه چی د تلو مخکی خپل نصيحتونه وصيتونه درته وکړم، بيا بيغمه زړه سفر ته لاړشم.

د ذوالفقار په خبری خوب می وپريدی په ځای کی کيناستم او هغه ته چی تيار آماده زما سرته ولاړ و وروکتل او ومی ويل: ته څه کار لری کابل کی؟
ذوالفقار - يو مشکل په حساب کتاب د دواگانو کی پيدا شوی. مجبوره يم لاړشم شايد څو ورځی ونه اوسيرم.

- يعنی ته غواړی کابل ته ولاړشی؟ او خپل دا بني اسرائيل قوم زما تر غاړی کړی؟ مړ هم شم د دوی خدمت لپاره نه پاتی کيرم.

ذوالفقار په خدا وويل: مه وپيرره هغوی سهار وختی کله چی تا د اوه پاچاهانو خوب کوی خپل کورونو ته ولاړه، زه هم اوس زم. پيسی دی په کار وه زما د کوتی په الماری په کوچنی صندوق کی دی، کلي يي هم په همغه الماری کی زما د شنه جوړه کالو په جيب کی ده، پکار دی وه وايخله. د گاز او برق سره احتياط کوه هسی نه دوه ورځی بعد رانشم مړی دی ووينم. پوی شوی؟

- هو. هو پوی شوم نور نو ورک کيرره.

ذوالفقار په خدا وويل: خپل د خولی سره پام کوه هسی نه د تلو مخکی می يو وار بنه جوړ ډبولی يی.

- د بوداگانو پشان نصيحت کوی، دومره خپله هم پوهيرم.

ذوالفقار - سمدې نو لاړم په ځان پام کوه خدای پامان.

- ته هم په ځان پام کوه بنه سفر خدای پامان.

د ذوالفقار دتلو وروسته په کور کی يو درنه فضا حاکمه شوه. خپل ځایونه می ټول کړل لاس او مخ می ومينځی دوه هگی می پخه کړل، د تلویزیون مخکی پداسی حال کی چی د سندری غږ می سلو ته پورته کړی و په پوره آزادی او خوشحالی کی وخورل. بنه شو

چی کاکا بنځه دوی لاره نفس می آزاد شو د هغوی په شتون کی می داسی احساس کوی لکه چی په قفس کی اچولی یم! د دودی خورلو وروسته زبیر راته زنگ ووهی او ما ورتته د نوالفقار د تلو او د کور د خالی کیدو وویل زما د خبرو د اوریډو وروسته زبیر په خوشحاله یی وویل:

زبیر- زه بنه شوه چی تول په یوځل لاره او ته بیغمه شوی اوس بیکاره یی؟
- هو.

زبیر- نو څه ته ناست یی؟ زره خو دی نغواری چی د نوالفقار کور وساتی؟
- نه د کور ساتلو ته ناست نه یم.

زبیر- که کور نه ساتی نو راعه د نن د آزادی څخه دی خوند واخله.
- څه وکرم؟

زبیر- زموږ د کور اندی کی چی پارک دی هلته راشه.
- ولی؟

زبیر- مرگو درد او ولی، اوس چی نوالفقار نشته ستا ولی، ولی، شروع شوی؟ ژر راشه شابه.

زبیر موبایل بند کوو. زما زره هم پدی څو ساعتو کی په کور کی تنگ شوی و، نو ځکه د زبیر خبره می ومنل. د کور دروازه می بنده کړه او روان شوم. کله چی پارک ته ورسیم زبیر می ولیدی چی دیو درختی لاندی ناست دی او سر یی په موبایل کی ننباسلی. او لکه لیونیانو غوندی ځان سره خاندی. که نه می پیژندی ضرور می شک کوی چی د کوم جنی سره خبری کوی او خاندی، خو زبیر شاید د څلور کالو راهیسی زما ملگری شوی ویی، خو داسی پیژنم لکه چی د قرنو قرنو ملگری می دی. خوله یی خلاصه ده بیخایه پوچ او رد وایی خو زره یی لکه هینداری غوندی پاک دی. او دا چهارصد او بیست بازیانی یی ندی زده..

- سلام.

زما د سلام په آواز زبیر د موبایل څخه سر پورته کی او په خندا یی وویل: علیک سلام
بنه یی؟

د هغه اندی ته د کینستلو په حال می وویل: شکر بنه یم. خپله سنگه یی؟
زبیر- روغ و جور او خوشحالاااا.

- خوشحالی خو دی د لری څخه معلومیده. په څه دی داسی نیش خلاص و؟

زبیر په خندا وویل: درته وایم خو اول قول راکړه چی چاته به وایی نه؟

- ما تر اوسه ستا خبره چاته کړی چی ته زما څخه قول اخلی؟

زبیر - نه

-بڼه؟ وایه نو.

زبیر - پوهیری د پارک ددی درختی لاندی یو وایفا بغیر له کوډه (پاسورت) ده؟ او داسی

تیز کار کوی چی مه وایه.

- ای بلا، د یو مفتی وایفای لپاره دومره خوشحاله وی؟

زبیر - دوه ورځی ژوند دی په همدی شیانو باید ځان خوشحاله کوو، راکړه خپل موبایل

چی وصل دی کړم.

خپل موبایل می زبیر ته ورکو او هغه زه د هغه مفتی وایفای سره وصل کړم. دوه ساعته

پوره د هغه درختی لاندی د زبیر سره یوځای می په وایفای باندی شیان ډانلوډ کړه. اخره د

ډیر یخ څخه مجبور شو د پارک څخه لار شو، د پارک څخه د وتلو په حال کی دواړو لکه

لیونیانو خنډل او فکر مو کوی یو لوی کار مو کړی، چی د بیگانه کس په وایفای مو ځانو

ته شیان ډانلوډ کړی! د پارک څخه یوسه لری شوی و چی څو نفره مو ولیدل چی پر یو

چا باندی راتول شوی وه، کله چی ورنږدی شو نو یو خیرن سړی می ولیدی چی بیره

گیره او ویننتیان یی، شکیدلو کالی او دومره خیرن و چی زما په نظر دا دری کال یی حمام

نه وکړی؟

د څو بیکاره خلکو په مینځ کی ناست و او د هغوی د لاس ورغوی یی کتل! لکه فالگیر

غوندی. خو دا خیرن سړی ځانته د پیر صیب د در ملنگ ویل؟! په عمر کی می دداسی

کسانو څخه چی د قران، حدیث، او نیکو خلکو په نامه داسی کارونه کوی بد راتلل. زبیر د

هغه پر لیدو په شوق باندی وویل:

زبیر - طاها رآه چی ملنگ ته خپل ورغوی و بنایو.

- دا ټول کسان هسی دوکه بازان دی، او بیځایه اپلاتی وایی.

زبیر - مور هم د ساتیری لپاره خپل لاس ورته بنایو رآه.

- مه کوه گناه لری.

زبیر - رآه د ټوکو یی بنایو گناه نلری.

زبیر په کش کولو د خان سره د هغه ملنگ یا فالگیر په طرف ویورم. بد احساس می درلود، او هیس می زړه نغوښتی چی هلته و اوسیرم! خو زبیر داسی په شوق ولاړ و، چی د هغه لپاره مجبور شوم یو څو دقو لپاره د صبر څخه کار واخلم. د څو دقو وروسته زموږ نمبر راورسیدی زبیر اول ما لاس کش کی او زما د لاس ورغوی یی ملنگ ته وخودو، ملنگ خپل په بیره گیره لاس تیر کړو او زما لاس یی خپل په لاس کی ونیوی. همدا چی زما لاس د هغه په لاس باندی ولگیدی یو بد احساس می د بدن رگ رگ باندی احساس کوو، ژر می خپل لاس ورنه کش کړو زما په کار هغه فالگیر راته په زیر زیر راوکتل..

زبیر - څه وشو؟ ورکړه لاس دی چی ورغوی دی وگوری.
- ضرورت نشته ته خپل د وښایه زما دا کارونه نه خوښیږی.
زبیر - نه کنه ته یی هم باید وښایی!

زبیر چی هر څونه زاری او خواهش راته وکوو، ما خپل ورغوی هغه فالگیر ته ښکاره نکوو. اخیره زبیر مجبوره خپل د لاس ورغوی وښکاره کوو. د زبیر د ورغوی پر لیدو فالگیر څو بیخایه اپلاتی خبری وکړل، او موږ د هغه ځای څخه روان شو.

زبیر - دا چی ویی ویل نزدی ده چی خپل اهدافو ته ورسیرم! ستا په نظر مطلب یی څه و؟
- دی بیخایه خبرو ته فکر مه کوه هغوی هسی اپلاتی وایی.
زبیر - خو باور وکه Palmistry یا ستا په خبره فالگیری یو علمی بحث دی! د لاس په کرښو کی یو کرښه د انسان د ماضی " پخوانی " څخه خبر ورکوی. او یو کرښه د راتلونکی څخه، او دوه کرښو د یوځای کیدلو سره د انسان د رفتار او اخلاقو په اړه معلومات ورکوی.

(و دریدم او مخ می د زبیر طرف ته چی خپل په خبرو او بحث کی گرم راغلی و، وکوو. او ومی ویل: غول مخوره بس دی.
زبیر - بلا بی ادب انسانه، ته بیسواده پدی خبرو نه پوهیږی.
- دا ټول شیطانی کارونه دی، او ټول د یو سره دروغ دی.
زبیر - نو سنگه هغه ملنگ ماته زما په اړه سم معلومات راکوو؟

- هغه یو غول وخورل او تاباور وکوو؟ نور زما پر عصابو مه ځه.

نه پوهیږم ولی دومره عصبی شوی وم؟ ماته د زبیر عادت معلوم وه هغه د هر شی په اړه داسی فلسیوفانه نظریات ورکول. خو د کوم وخت څخه چی لاس می د هغه فالگیر په لاس لگیدلی وو احساس می کوی چی نفس اخیستل راته سخت شوی، او پر بدن می لکه چی اور بل ویی؟! زبیر چی کله زما بد اخلاقی ولیدل چوپ شو او څه یی ونه ویل. نه پوهیږم ولی داسی شوم؟ پیر ژر می د زبیر سره خدای پامانی وکړل او د کور طرف ته روانشوم. په کوڅه کی پیر پاتی نشوم او ژر کور ته ننوتلم ترڅو بیا هغه لیونی جنی پیدا نشی. په همدی فکر و خپل کوتی ته ننوتم،

د مخامخ منظری پر لیدو یو دم حیران شوم! ددی څخه مخکی چی د کور څخه ووځم دا ځای داسی نه و! لکه چی طوفان راغلی ویی. د الماری کړکی خلاصی ویی او زما ټول کتابونه، کالی، نالی، کمپلونه، گڼو وډ پراته وه! اولی فکر می چی ذهن ته راغی هغه دا و چی غل راغلی؟ پدی فکر ژر د نوالفقار کوتی ته می منډه کړه، د هغه کوتی په پاکه پاکیزه وه! خو زما زړه ونه منل الماری می خلاصه کړه کوچنی صندوق خپل په ځای وو او یو قفل هم ورباندی لگیدلی و؟ د نوالفقار د شنه جوړه کالو څخه می کلی راواخیستل او صندوق می خلاص کی پیسی خپل پر ځای ویی. یعنی ماته خو داسی معلوم شوو چی چا ورته لاس ندی وهلی؟! . بیرته می هغه ځای پر ځای کړل او ژر می زبیر ته زنگ ووهی. د کور حالت می ورته وویل زما د آواز څخه لکه چی پوی شو چی په تشویش یم. چی ویی ویل:

زبیر- زه ژر درځم تر هغه وخته ته سم وگوره چی کوم شی خو ندی ورک شوی؟
- سمد

زبیر- دوه دقو کی در غلم خدای پامان.

د زبیر د موبایل بندولو سره په گرځیدو شوم. د کور کونج، کونج می وکتو، خو ټول شیان خپل پر ځای وه؟ بیرته خپل کوتی ته راغلم همغه سی گڼو وډه وه! زبیر د رښتیا په دوه دقو کی ځان راورسه ویی. د هغه په شتون کی یوڅه ډاډمن وم او د امنیت احساس می کوی.

زبیر - ټول کور دی سم وکتو شی خوی ندی وړی؟
- هو ومی کتو هیس شی ندی ورک. حتا لاس یی لا ندی ورته وهلی؟! یواخی زما کوټه داسی شوی.

زبیر - مطمئن یی دا کار تا خپله ندی کړی؟
- ستا په نظر زه لیونی یم؟ که ما کړی وایی بیا تاته می ولی زنگ وهی؟
زبیر - هسی په سور هم نه یی، خو سنگه امکان لری غل راشی او یواخی ستا د کوټی شیان خراب کړی؟ خو هیس شی ویی نشی؟ مگه دا چی؟

- مگه دا چی څه؟
زبیر - مگه دا چی غل نه وو؟
- نو څه وو؟
زبیر - ستا د همسایه لور؟ همغه د جنرال لور؟
- بیخایه خبری مه کوه هغه جنی دومره هم زړه او جرعت نلری.
زبیر - که هغه جنی نده بیا نو... فرید دی؟
- ته نن ولی دومره بیخایه خبری کوی؟ ما درته وویل چی هغوی نن سهار وختی کلی ته ولاړه، څنگه بیرته راغلی؟ او سنگه بیا کورته داخل شوی؟ (زبیر بغیر لدی چی ماته توجه وکړی، په کوټه کی لگیا وو کتل یی ناساپه یی وویل)

زبیر - اوس 100% فیصده ډاډمن یم چی ستا د کاکا زوی دا کار کړی! که نه یی منی دیته وگوره. (زما یو جوړه کالی چی تراوسه ما ورته فکر نه و شوی راواخیستل، کالو کی نور شی نه وو پاتی! دومره ډیر چی په چاقو یا نه پوهیږم په څه وهل شوی او شکیدلی وه چی فکر می کوی زما نه د کوم سوالگر کالی دی؟ د سوالگر کالو څخه لا بتر وه.)
زبیر - یو دښمن داسی کار کولی شی. او ته بغیر خپل د پلار او فرید څخه نور څو دښمنه لری؟

د زبیر خبرو او شکیدلو کالو می په زړه کی شک را واچوی. خو امکان یی نه درلود، ځکه هغوی سهار وختی خپل کورونو ته تللی وه. د زبیر په مرسته می خپل کوټه پاکه کړه او هغه شکیدلی کالی می هم گندو کی وغورزه ول. زبیر چی هرڅونه راته وویل چی ذوالفقار ته زنگ ووهه، او دا حالت ورته ووايه ما ونه منل. هر بلا وه په خیر تیره شوی وه، نه می غوښتل ذوالفقار د هغه دنیا سر څخه په ورختای راوغواړم. د کوټی د پاک

کولو وروسته زبیر په دهلیز کی کینستی. او زه ولاړم ترڅو یو پیاله چای ورته تیار کړم.

زبیر- خو زه اوسم شکي یم چی دا کار یا ستا د کاکا زوی کړی؟ یا هم ستاسو د همسایه لور؟

- دواړه شکونه دی بی منطقه دی.

زبیر- ولی بی منطقه؟ مگه تا خپله ونه ویل دا جنی پیر د هلکانو سره شات ده؟ او خو حله ددی کوڅی هلکان یی خپل په پلار وهلی؟

- ستا خبره زه منم خو دا کار یو جنی هیڅکله نشی کولی! امکان یی بیخی صفر دی، صفر.

زبیر- بیا نو ضرور ستا د کاکا زوی دا کار کړی.

- ته ماته دا ووايه چی ته ولی زما په خپلوانو شک لری؟

زبیر- ځکه وایم چی خپلوان وه ځکه پوهیدل چی ذوالفقار کور کی نشته؟ او کور خالی دی! او غل د شپي لخوا راځی نه ټکنده غرمه؟!

د زبیر خبره ماته صحیح معلومیده، خو هر سونه چی فکر می کوی امکان یی نه درلود چی فرید یا کوم بل شناخته داسی کار کړی ویی. فرید زه پیژنم پوهیرم پیر بیعقل او په زړه تور انسان دی، خو دومره جرعت نلری. زبیر د ما بنام پودی زما سره وخورل غوښتل یی زما سره پاتی شی، خو ورور یی زنگ ووهی او مجبوره شو ولاړشی. د هغه په تلو بیا ویره می پیره شوه. خپل کوتی کی ویریدم! او هلته می نغوښتل ویده شم، دهلیز کی هم تشاب وو او ورڅخه چندان بڼه خاطره می نه درلود! میلمه خانه هم بیجده یخه وه!

او ددی ټول څخه ماته مناسب او سم ځای د ذوالفقار کوته بنکاره شوه! خپل کمپل می راواخیستی او د ذوالفقار کوتی ته ولاړم. د ذوالفقار کوته کی کړکی نه وه یو الماری وه او څو نالی آواری وه. د کوتی په کونج کی یو میز او یو څو کتابونه وه د میز اندی ته پریوتم. مخامخ دیوال باندی یو لوی ساعت او د هغه راسته طرف ته د الله (ج) او چپ طرف ته د محمد (ص) نوم چی په بنایسته چار چوکاتونو کی پوښل شوی وو زریدل. د هغه څخه یو څه راسته طرف ته زما او د ذوالفقار یو جوړه یی عکس وو! د هغه په لیدو می خندا راغله فکر می نکوی ذوالفقار سره تراوسه دا عکس ویی او دومره غټ یی چاپ کړی او خپل په کوته کی لگولی وی؟!

دا عکس بیجده قدیمی وو، پدی عکس کی زه دری سلور کلن کوچنی وم او ذوالفقار د اوه اته کالو ماشوم، خپل په غیر کی نیولی وم او عکس زما په نظر د دادا په کور کی د نارنج د درختی لاندی اخیستل شوی وو؟ دا عکس چی اول وار ذوالفقار ماته وبنودو زما باور نکیدی چی زه یم؟ اخ دومره خایسته، چاغ، سپین، غتی سترگی، بیخی می باور نکیدی، کاش اوس وخت می د کوچنیوالو غوندی بنایست درلود! خو اوس داسی بدرنگه یم لکه چی چپه یی په خر سپور کری یم؟! دا خو میاشتو کی هیخ فکر می ودی عکس ته نه وشوی. گوشکی می غور ته واچولو او یو فلم می په موبایل کی پلی کوو، ترخو د فلم پر کتلو ویره می کمه شی. فلم لا نیمایی شوی نه وو! چی زه ویده شوی وم.

خوب می لیدلی چی د دادا کور کی یم؟ د نارنجو د درختی لاندی، دادا په سپین کفن کی پداسی حال کی چی زنه یی ورنه تړل وه، د حویلی مینخ کی په چپرکت پروت وو. انا د برندی دیوال سره د ادی او خو نور بنخو په مینخ کی ناسته وه او ژرل یی، د دادا د کت چپ طرف ته یو اته نه کلن هلک یو کوچنی په غیر کی ولاړ وو! د عکس پشان؟ ذوالفقار نه ژرل یواخی په عجیبه نظر یی دادا ته چی په کفن کی پوبنل شوی وو کتل! د دادا کت ته نژدی شوم غوبنل می کفن یوڅه د مخ څخه یی لری کرم ترخو سم یی ووینم، خو خو سریان کورته را دننه شول او د دادا جنازه یی پورته کړل.

د بنخو چغی او ساندی ډیری شوی، د دادا جنازه یی په تلوار ویورل د نارنج درختی طرف ته می وکتل، ذوالفقار زه په غیر کی کلک نیولی وم او ژرل یی! پوهیدم چی خوب دی! پوهیدم خو ماته داسی معلومیدل لکه ربنیتیا! غوبنل می د ذوالفقار طرف ته لارشم او ورته دلداری ورکرم، چی بابا می ولیدی! د ذوالفقار اندی ته ولاړ وو او یوڅه یی ورته ویل بیایی لاس کړو او کوچنی یی د ذوالفقار د غیری څخه واخیستی، ذوالفقار د انا طرف ته روان شو او د هغه کوچنی ژرا د بابا په غیر کی ډیره شوه. غوبنل می د ذوالفقار پسی لارشم چی د بابا آواز می واوریدی چی د هغه ماشوم د قرار کیدو لپاره یی ویل: "مه ژرا بابا دی درنه قربان شی."

ناساپه د خوب څخه پاسیدم... د زره ضربان می بیجده تیز وه... تول بدن می د خولو څخه لوند خیشت وو... لاس می پر مخ تیر کو ما په خوب کی ژرلی وه؟ یو جمله می ذهن کی تاویده راتاویده! داسی لکه چی خوب نه وو؟ او دربنیتیا دا جمله ماته ویل شوی وه؟" مه ژرا بابا دی درنه قربان شی" خو دقې بی حرکت خپل په خای کی کینستلم ترخو د بدن

لر زیدل می کم شی. خدایه لکه چی خپل ټول مصیبتونه دی په دا یو ماښام ماته حواله کړی څنگه؟ زه د څلور کالو شاید وم چی دادا! د نوالفقار پلار زما نیکه " وفات شو. او هیس می یاد ته نه راتلی حتا چهره یی؟! څلور کلن کوچنی کله دومره حافظه لری چی دا خاطرات په حافظه کی وساتی؟

ما حتا د انا مرگ لا نه یادیری؟ انا چی کله وفات کیده زه د اوه کالو وم! خو بیا هم دومره په جزیاتو می د هغی وفات ذهن ته نه راخی؟ یواخی یو پیکه غوندی تصویر می ذهن کیدی بس. خو دا خوب داسی و لکه رښتیا؟ د یو څو دقو وروسته حالت می سم شو. په راسته اندی شوم او بغیر لدی چی نور بیخایه فکر ددی عجیبه خوب په اړه وکړم ویده شوم. د کلا د دروازی په ټک، ټک له خوبه پاسیدم.. په زوره می سترگی خلاصی کړی او ساعت ته می وکتل د سهار ۷:۱۵ بجی وه. یو نفر ډیر په بد انداز دروازه ټکول د کوتی څخه ووتم او دروازه می خلاصه کړه.

- ته یی بیعقله! دا نو څنگه دروازه ټکول دی؟

زبیر - مننه ددی مهمان نوازی څخه دی. راغلی وم وگورم مری که ژوندی؟
- دروازه ځان سره بنده کړه.

(په دهلیز کی کینستلم چی زبیر رانوتی)

زبیر - ماښام ویده شوی که تر سهار وینس پاتی شوی؟
- دواړه.

زبیر - څنگه دواړه؟

- ویده شوی وم خو داسی بد خوبونه می ولیدل چی خوب راته د آرام لځایه غذب وگرځیدی، که وینس پاتی شوی وایم بهتره وو.

زبیر - زه اوس دا خبری پریرده جیگ شه لاس او مخ دی ومینځه چی پوهنتون ته لار شو، بیا به ددی موضوع په اړه سم صحیح خبری وکوو.

- سمده دوه دقی انتظار وکړه.

زبیر - اوکی.

د زبیر خبره می ومنل او ډیر ژر تیار شوم ترڅو پوهنتون ته لار شو. زبیر خپل د ورور موټر راوړی و او ډیر ژر او په راحت پوهنتون ته ورسیدو. موټر مو د پوهنتون پارکینگ کی پارک کړو. او د صنف طرف ته راونشو، د امتحان د ورځی پر خلاف نن د مخ ټولی

چوکیانی دکي ویی! او یواځی د شا چوکی مور ته پاتی وه. د صنف په اخیری چوکیانو کیناستلو او د استاد راتلو ته په تمه شو. استاد د څو دقو وروسته پداسی حال کی چی تندی تروش وو صنف ته را ننوتی، په یو لاس کی خپل بکس و او په بل لاس کی زموږ عمل نامی وه! ټولو په ویری باندی د استاد لاس ته کتل چی هغه ورقی په میز باندی کیخودل او مخ یی مور محصلینو ته راوړه ویی.

استاد- نه پوهیرم ستاسو د لاسه و ژاړم؟ و خاندم؟ خوشحاله شم؟ که خفه؟
(د استاد په خبرو د صنف نماینده وویل:)
نماینده- ولی استاد؟

استاد- زیات وکم یو هفته کیری د طب د پوهنځی استاد جلیلی صیب د ناروغی له سببه خپل صنف ته نشو راتلی، زما څخه یی هیله وکړه چی د همکار استاد په حیث د هغه په نشتون کی د طب د پوهنځی شاگردانو ته ستاسو پشان تمرینی امتحان اخیستلو لپاره سوالونه جوړ کړم. (استاد خپل د خبرو پدی ځای کی په خندا شو او بیایي په تاسف خپل سر وبنوره وو او ویی ویل:)

استاد- ما هم د هغوی د کتاب څخه ورته شل پیننتی د امتحان لپاره تیار کړل، خو د غلطی څخه د طب پوهنځی پوښنتی می هغه ورځ تاسو ته راوړل او د اقتصاد پوهنځی ده هغوی ته؟

(د استاد په خبری یو دم په صنف کی چغ ما چغ د هلکانو پورته شو)
زبیر- ما تاته ونه ویل دا پوښنتی ولی دومره سخته او عجیبه دی؟ خو تا زما خبره ونه منل.

- ته همیشه د هر امتحان څخه وروسته دا خبره کوی. زه څه خبر وم؟!
زبیر- وای... وای.. دپته وایی شرم مور دواړه خو خیر پدی رسول (زمو د صنف نماینده)
څه مرگ شوی وه دی خو باید پوی شوی وایی؟
استاد- آرام... څه حال مو جوړ کړی؟

یو یو شاگرد ولاریدی او د استاد څخه یی بیځایه پوښنتی کول. یو شاگرد ویل دا امتحان بیا اخلی؟ نمری څنگه شو؟ دا زموږ اشتباه نه وه، د محصلینو په بیځایه خبرو د استاد حوصله تنگه شوه او په قهرجنه لهجه یی وویل:

استاذ- حق خو دادی چی ټول صنف ته د الف څخه نیولی تر یا ټولو ته صفر ورکړم!
 (یو شاگرد په تنده لهجه وویل)
 شاگرد- ولی صفر را کړی استاذ؟ دا ستاسو اشتباه وه چی غلط پوښتنی مو مور ته راوړی؟
 او حق دادی چی تاسو خپل د غلطی په جبران کی مور ټول صنف ته پوره نمری را کړی.
 (د هغه خبره ټول صنف تایید کړل چی استاذ په تنده لهجه وویل)
 استاذ- په همدی خاطر خو وایم چی ستاسو حق دادی چی ټولو ته صفر ورکړم. تاسو
 تنبلان او بی لیاقت محصلین بغیر لدی چی ووايست استاذ دا زموږ د پوهنځي د رشتی
 پوښتنی ندی؟! لکه خرو پشان سر و نه مو بنکته کړی وه او ټول لگیا وی. او د پوښتنو
 ورقی مو په بیخایه جوابو ډکی کول. نو حق مو دادی چی یو غټ صفر ټول صنف ته
 ورکړم.

د استاذ پدی خبره ټول په زاری شول. او اخیر استاذ ددی خبرو په ویلو چی ددی امتحان
 په بدله کی په اصلی امتحان کی څو پوښتنی زیات راوړم د ټول صنف خوله بنده کړه.
 استاذ د نیم ساعت تهدید کولو او کنځلو وروسته صنف رخصت کی خپله د میز سره ولاړ
 وو او یو ورقی ته یی په زیر زیر کتل همدا چی ما او زبیر د هغه د مخ څخه تیریدلو ویی
 ویل:

استاذ- تاسو دواړه مه ځی.

د استاذ پدی خبری زه بیحده وویریدم بیا می د ځان سره وویل "امتحان خو هسی پر ټولو
 خراب تیر شوی نو بیا ولی و ویریزم؟ یو یو نفر د صنف څخه وتی او مور دواړو ته یی
 را کتل.

زبیر- استاذ زموږ سره مو کوم کار وو؟

(استاذ خپل دلاس د ورقی څخه سترگی پورته کړل زبیر ته یی وکتل)

استاذ- ته خو زبیر یی کنه؟

زبیر- هو

(استاذ ماته په زیر زیر راوکتل)

استاذ- او ته هم زما په گمان طاها یی؟

د خولی ناوړی می تیری کړی او ومی ویل- هو.

استاذ- ما ته هيڅکله په صنف کې د درس تشریح کولو په وقت نه یې لیدلې؟ ولی په صنف کې د نورو محصلینو پشان په درس کې ونډه نه اخلي؟

استاذ پرینخوډم جواب ورکړم او ویې وویل: زه پوهیږم تاسو دواړو نقل کړی په امتحان کې؟

(د استاذ په خبره زما او د زبیر دواړو رنگونه و پریدل.)

زبیر- نه استاذ حتما اشتباه مو کړی مور نقل ندی کړی.

استاذ په خدا وویل: دا خبره می شاید هغه وخت منلی وایې چې پوښتنې ستاسو د پوهنځی د رشتی څخه وایې! نه د طب پوهنځی؟

- استاذ تاسو وویل هغه امتحان نه حسابه ویې، بیا ولی دومره پوښتنې کوی؟

استا په لور آواز وخنډل او ویې ویل: نه یې حسابه وم بیغمه واوسیری یواځی دا راته ووايست چې چا د چا څخه نقل کړی وو؟

یو دوه دقی مور دواړو یو بل ته وکتل او اخیره کې زبیر په کراره غږ وویل: هغه استاذ ما د طاها څخه نقل کړی وو.

استاذ ماته په زیر زیر راوکتل او ویې ویل: تا څنگه د طب د پوهنځی شل پوښتنو یو دم صحیح جواب کړی؟

(ما او زبیر دواړو استاذ ته په حیرانتیا وکتل!)

- ما صحیح جواب کړی استاذ؟

استاذ خپل دلاس ورته ماته راوکتل او ویې ویل: دا ستا ورته نده؟

(ورته زما وه! خو ما داسی پوښتنی حل کړی نه وه؟)

استاذ- ته د طب سره کومه علاقه او شوق لری؟ که کورنی کی دی سوک ډاکټر دی؟

(نه پوهیږم استاذ ته څه جواب ورکړم؟ او استاذ هم لکه چې زما جواب ته منتظر وو. چې

زبیر زما مرستی ته ځان راوړسه ویې او ویې ویل: هغه استاذ څو وخته مخکی طاها د

کار پسی گرځیدی خو کار ورته نه پیدا کیدی، په همدی خاطر ما ورته مشوره ورکړل چې

د طب د پوهنځی د محصلینو نوټونه او پوښتنی ولیکی. ځکه هغوی ددی کار په بدله کی

ورته پیسی ورکول. شاید په همدی خاطر هغه پوښتنی یې صحیح جواب کړی وه.

د زبیر په خبره استاذ لاڅه کوی چې ما لا د حیرت څخه خوله خلاصه پاتی شوه! دومره

شاخ داره دروغ؟ خو خدای دی خیر ورکړی بچ یی کړم.

استاذ- افرین دی پرتا ویی خوانه! ما هیس فکر نه وکړی چی پدی وخت کی هم داسی غیرتی او بنه هلکان واوسیری؟ خل اپرین دی پرتا ویی بچی!

(د زبیر د ورور په موټر کی د کور په طرف روان وو.)

- تا دا دومره غټ دروغ څنگه په یو دقه کی جوړ کړو؟

زبیر په خندا وویل: بد کار می وکو د استاذ مخ کی می د فلم هیرو جوړ کړی؟

- نه خبره د بد او بنه نده، زه دیته حیران یم چی تا څنگه یو دقه کی دومره شاخ داره دروغ جوړ کړل؟ او ودی ویل؟

زبیر- زه داسی نابغه انسان یم. اوس خو سوک نشته مور دواړه یو، رښتیا ووايه څنگه تا د طب د پوهنځی پوښتنی حل کړی وه؟

- هغه ما نه وه حل کړی!

زبیر- ستا ورقه نه وه؟ ای مړ شی ان شاءالله، سبا که استاذ پوی شی هغه ستا ورقه نه وه

زه ورته په شرمونو شرمیرم. ای خ... (خبره می ورپری کړل او ومی ویل)

- ورقه زما وه، خط هم زما و خو!؟

زبیر- خو څه؟

- خو ما هغه پوښتنی نه وه جواب کړی؟

زبیر- تا هغه ورځ وویل چی توکل دی پخدای کو او هرڅه چی ذهن ته دی راتلل ولیکل

دی؟ شاید خدای دی ټول صحیح جواب کړی وی؟

- شاید امکان لری خو بیا هم نه دومره 20 پوښتنی؟

زبیر ته می نور څه ونه ویل، او هغه هم نور پوښتنه ونکړل. څنگه امکان لری؟ هغه

ورقه د استاذ په لاس کی زما خپل وه، حتا خط یی هم زما وو! خو ما حل کړی نه وه؟

ځکه هرڅونه که توکلی ویی بیا هم دومره می یاد دی چی هغه ورځ ما د یو پوښتنی په

جواب کی هم د هورمون او دواگانو نوم نه ولیکلی؟ خو نن د استاذ د لاس ورقه ټول د

همدغه شیانو څخه ډکه وه؟

- د لاری نیمایی کی و دریره نور لاره زه خپله ځم ته زحمت مه اوباسه.

زبیر- تر کوره دی رسه وم زه بیا هغسی خم موتر زمري ته سپارم چی بیغمه شم ورنه.
- زره دی موتر دی ماته خو فایده ده.

د هلیز په مینخ کی پروت وم. بیجده زیات وری وم، خو د آشپزی حوصله می نه درلود. خدایه څه کیدل یو سوک وایی او ماته یی ډوډی تیاره کری وایی؟ لیلیه ما پدی خوښه وه هلته دری وخته ډوډی یی په وخت راکول. منم چی کولمې راته په لوبیا، ماش، او وریجو شنه کرل، خو نن کاش همغه د لیلی لوبیا وایی خو وای. فکر می ولاړو د بابا خواته پخوا که نور نه وو په زور، تهدید، سختگیری، کنخلو، خبری راسره کول خو اوس، یو شان بی فکره غوندی شوی. داسی رفتار یی شروع کری چی مثلاً غواری ماته وویای "ستا مرگ او ژوند ماته بیخی مهم ندی." دا دوه ورخی چی هم دلته وو یو خبره یی لا راسه ونکرل.

په یاد می دی کوچنی وم د بابا تسبیح می راخیستلی وه، هغه تسبیح په بابا بل رقم گرانه وه تراوسه ورسره ده. کوچنی وم غوښتل می د نورو کوچنیانو پشان خپل د پلار پیښی وکرم او ځان څخه هغه جوړ کرم، د هغه لونگی او تسبیح می راوخیستل او ولاړم چی ادی ته یی وښایم چی هغه شیبه بابا لکه لیونیانو پشان د کوتی څخه راووتی او زما په لاس کی خپل تسبیح ولیده! هغه ورځ دومره ډیر یی وو هلم چی یو هفته سم گرځیدلی نشوم. یو تسبیح آیا دومره ارزښت درلود چی ما ورباندی لکه سپی پشان وږبه ویی؟ شاید درلود؟ نور نغواریم دی خبرو ته فکر وکرم، خو زره می هم نغواری چی لیاده یی وباسم. همیشه پلرونه زامن عاق کوی؟ خو ما خپل پلار عاق کری. د دروازی په ټک ټک هوښیار شوم. دروازه می خلاصه کړه. یو داته نهه کالو کوچنی هلک یو کاسه په لاس کی ولاړ وو. زما پرلیدو یی کاسه زما خواته ونيول او ویی وویل:

کوچنی- مور نن خیرات کری دی دا ستاسو برخه ده.

کاسه می ورنه واخیستل کاسه کی وریجی هغه هم ساده! بغیر له اوڅکو! او غوښه قرمه وه! "خدایه نه وم خبر چی دومره درباندی گران یم او دومره ژر زما خبری قبول کوی" د وریجو او غوښو پرلیدو دومره خوشحاله شوم چی لیاده می ووئل د هلک څخه پوښتنه وکرم چی د کوم کور څخه دی؟ همدا چی سر می راپورته کړو د هغه په تنش ځای حیران شوم؟ دومره ژر چیرته ولاړی؟ ما څنگه د هغه د پښو د تلو آواز وانه وریدی؟ اوږه می پورته واچول او بغیر لدی چی نور بیخیاه فکر وکرم په خوشحالی کورته ننوتم. ماښام

خواته زبیر هم راغی او بنه و خان سره یی په لاره کی ډوډی اخیستی وه ځکه هیس د ډوډی تیار کولو حوصله می نه درلود.

زبیر - ولی لری کینستی؟ راشه ډوډی وخوره.

- نوش جان دی زه یی نخورم. غرمه خیرات وو، ما ته یی وریجی غوښه راوری وه. ځای دی خالی داسی خوند یی وکوه.

زبیر - د چا خیرات وو؟

- نه پوهیرم؟ غوښتل می پوښتنه وکړم خو کوچنی تلی وو.

زبیر - عجب!؟

زبیر د ډوډی خوړلو وروسته تلویزیون مخکی پریوتی تر څو خپل بیخایه ډرامه (سریال) وگوری!؟ او زه هم ولاړم آشپزخانی ته تر څو چای دم کړم.

زبیر - دا بیهان زما په لاس راغلی وایی داسی به می ډبولی وایی! چی خوند یی ورکړی وایی. ډرامه یی بیخی خرابه کړی خپل پدی غت سر.

(د آشپزخانی څخه می خپل غږ پورته کړو تر څو جواب یی ورکړم)

- پخدای قسم زبیر تا د سریانو عزت په دوه روپو کو پدی کارو دی؟

زبیری - په کوم کار؟

- پدی ډرامه کتو دی! اخ تاته یی د بنځو په ډرامو څه؟

زبیر - اول خو دا چی دا د بنځو ډرامی ندی! دویم دا چی اوس زیاتره جنکیان دا ډرامه

گوری! که زه ددی ډرامی په سر او بر ستا رقم پوی نشم دجنکیانو سره څنگه خبری

وکړم؟

(د ترموز او دوه پیالو سره دهلیز ته راغلم او زبیر ته چی تلویزیون مخکی پروت وو یو

لغته می په پښه ورکړل)

- ای توف دی ویی ستا پدی کار. ته د جنکیانو ته د گپ ورکولو لپاره دا بیخایه سریالونه

گوری؟

زبیر په خندا وویل: دا خبره منم چی د سریال لیدو اصلی مقصد می د جنکیانو سره د گپ

موضوع جوړه ول دی، خو باور وکړه اوس یوڅه خپله هم دا سریال راته خوند راکړی.

- ما خپل په ټول عمر کی یو سریال کتلی البته هغه هم ډیر کوچنی وم چی کتلی می وو.

زبیر - کوم سریال وو؟

- نه پوهیرم طلوع کی راتلی که لمر کی؟ خو هندی سریال وو طولسی!
 زبیر په خدا وویل: دا سریال ما کتلی ډیر پخوانی سریال وو طولسی، سوندورا، هغه بل
 څه نومیدی؟ ها آقای بجاج؟
 - ما یواځی هغه کتلی هغه هم ډیر لږ او دا سریال چی ته گوری، ددی سریال خو بیخی په
 سروبر نه پوهیرم؟

زبیر په تلویزیون کی یو جنی ته اشاره وکړل او ویی ویل: گوره هغه جنی چی ژبه یی
 بندیری هغه تپکی ده، هغه هلک هم بیهان دی! ددی میره دی، البته قصه یی دسی ده چی
 دا....

او زبیر ماته پوره د هغه سریال قصه د اول څخه تر همدا نوی برخی وکړه، او رښتیا
 ووايم زه هم د بیکاری څخه کیناستم ترڅو ویگورم! د هغه د خلاصیدو وروسته یو بل
 سریال هم زبیر وکتو البته ترکی سریال وو چی بیخی نو... د شپی پنځه کم 3 بجی وه چی د
 ویده کیدو ارده مو وکړل. خپل ځای او د زبیر ځای دواړه می د ذوالفقار په کوټه کی
 واچول زبیر ته می کمپل راوری چی هغه په حیرانتیا وویل:

زبیر - دا عکس ستا او د ذوالفقار دی؟

- هو.

زبیر - دا کوچنی چی د ذوالفقار په غیر کیدی ته یی؟

(خپل په ځای د پریوتو په حال کی می هو ورته وویل)

زبیر - څومره بنایسته ویی! د څو کالو مخکی عکس دی؟

- نه پوهیرم ډیر پخوانی عکس دی، شاید د شل کالو مخکی ویی!؟

زبیر - وای! سومره بنایسته ویی!!؟؟

په خدا می وویل: بلا.. ولی اوس بنایسته نه یم؟

زبیر - نه! کوچنی والو کی بیحده بنایسته ویی! د اوس څهره دی او د هغه وخت قواره دی
 ځمکه او اسمان فرق کوی.

- انسان بدلیری شل کاله.... لږ وخت ندی.

زبیر - دا خو دی خو بیا هم اوس ډیر بدرنگه شوی یی.

یو څو کنځل می ورواچول ترڅو خپل خوله بنده کړی. منم چی ماشومتوب کی ډیر

بنايسته وم، خو اوسم دومره بدرنگه نه يم څومره چي دي وايي. په راسته اندي شوم او مخ مي د زبير څخه واړه وي.

سهار په ۸:۱۵ دقو زبير په زوره راجيگ کړم او خپله هم لگيا وو خپل ويښتيان يي جوړه ول!

زبير - پاسه ناوخته دي د ميکروناميک استاذ وخت خو ولاړي، خو د ثقافت درس ته رسيرو ژر کوه څه پروت يي؟
(بدن مي بيحده درد کوي نه پوهيرم ولي؟ او هيس د پوهنتون تلو حوصله مي نه درلود په همدې خاطر مي وويل:)
- ناوخته دي ماته هم خوب راځي نن نحو سبا به لاړشو، او د نور محصلينو څخه به نوټونه واخلو؟
زبير - تخو نغواړي دا اخيري کال ناکام شي؟ که غواړي بيا سمدې ویده شه خو زه زم.

زبير په زوره مجبور کړم ريښتيا يي ويل دا د اسلامي ثقافت استاذ داسي ظالم انسان وو، چي حد يي نه درلود. البته زما په نظر ټول د پوهنتون استاذان داسي دي؟ پير ژر پوهنتون ته ورسيدو خو د بد قسمت څخه استاذ راغلي وو. او دا استاذ يو قانون درلود هغه دا چي خپل د ځان څخه وروسته يي محصلين صنف ته نه پريښودل؟

- اوس څه وکو؟
زبير - پوهيرم چي امکان نلري لاره راکړي صنف ته، خو بيا هم يو کوشش کوو خدای دي څه ليدلي؟! شايد پريږدي.
- نو ته مخکي شه.
(زبير قرار د صنف دروازه خلاصه کړه او په بيحده عاجزي او ادب کي وويل)
زبير - پير بېښه غواړو استاذ لاره بندې وه ناوخته شو.
- يو نن ناوخته شو استاذ نور نه تکرار کوو.
استاذ - رانوحی.

ما او زبير لاڅه کوي چي ټول د صنف هلکانو هک پک حيران شول. مور دواړو زاري کول خو باور مو نکيدی چي ويی منی؟ د همیشه پشان د صنف په اخيري چوکي کينستو.

زبیر- نن دا لمر د کوم خوا څخه راپورته شوی؟ چی دا استاذ داسی مهربانه شوی دی؟
- نه یم خبر خو شک نلرم چی حتما د غرب څخه راختلی.
استاذ- ما مه مجبوره کوی بیرته مو د صنف څخه وباسم؟
زبیر- وبخښی استاذ نور خبری نکوو.

د صنف تر اخیړه نور ما او زبیر خبری ونکړل. درس خلاص شو ما او زبیر په قراره باندی د پوهنتون د تعمیر څخه ووتو د نن لپاره مو بل درس نه درلود دوه دانی وه چی یو تیر شوی وو.

زبیر- هیس می باور نکیری چی دا استاذ دی دومره بیعقل وی؟
- بلا بی ادبه لاره یی صنف ته درکړه ورته بیعقل وایی؟
زبیر- اخ باور می نکیری څنگه زمور سره دومره بنه چلند وکړو؟ ما خو بیا هم یو چانس درلود ځکه با استعداد او خوش اخلاقه محصل یم! خو تاته یی څنگه اجازه درکړه؟
- بنده کړه خوله دی اصل کی ما چانس درلود نه تا؟ زه دی ته حیران یم چی څنگه ته یی پدی جنجالک وینتیانو؟ پدی خط شوی وریځه؟ پدی کل شوی ریره؟ پدی دری منه لاس بندیانو او غاړه گیو؟ صنف ته پریخودلی؟

(زمور د ثقافت استاذ بیحده طالب مزاج انسان وو او د داسی ځوانانو څخه یی کرکه درلود)
زبیر- ورک شه خیرنه اوس زیاتره بنایسته هلکان داسی شتیلونه کوی. شاید استاذ هم پوی شوی ویی؟
- دا کوم بنایسته هلکان چی ته یادوی چی دا کارونه کوی، " په خدا می وویل" وروره جانه هغه ټول تر باغو اړول شوی. ته یی هم اړولی یی که څنگه؟
زبیر- مرگ دسپی بچی! پدی خبره دی.
په خدا می وویل: حقیقت ترخه ویی گرانه.
زبیر په قهر وویل: ستا مرگ پوره دی نن طاها...
(مور دواړو یو بل ته کنځلی کول چی یو نفر وویل " سلام" ژر مو بحث راتول کوو)
زبیر- علیک سلام اغلی زینت او..

زینت- او میثا.

زبیر په خدا وویل: هو. هو میثا بنایسته نوم دی (زبیر په خدا زما هم خدا راغله زما په نظر زبیر هم زما پشان فکر کوو، میثا یا میخه؟ هههه)
میثا- مننه

زبیر- کوم کار مو درلود ز مور سره؟؟!

زینت- هو هغه په اصل کی مور اوریدلی تاسو د طب د پوهنځی نوټونه او پوښتنی لیکي؟

اول حیران شوم خو وروسته پوی شوم چی اصل کی دا د زبیر د هغه بیخایه دروغو په وجه راغلی. غوښتل می "نه" ووایم او دهغه خای خخه خان بچ کرم خو زبیر زه خبری ته پرینخوډم او په خوشحالی وویل:

زبیر- هو هو بلکه ز مور سره هر ډول پوښتنی او نوټونه شته د طب د پوهنځی. خنگه طاها؟

(غوښتل می ووایم نه خو شرم وو. زه به ددی زبیر سره وروسته گورم)
- هو.

میثا- څومره بڼه هغه څومره.. پیسو باندی... زما مطلب تاسو...

زینت- میثا جانه وایی تاسو هر نوټ او چپتر په څومره قیمت لیکي؟
زبیر- تاسو دواړو ته رایگان.

زینت- نه داسی مه وایست تاسو زحمت...

زبیر- نه کنه داسی مه وایست یو بل وار د پیسو خبره وکړی خفه کیرم پخدای!

میثا- نه داسی مه وایست خو داسی هم نکیری نوو..

د دوی په خبرو احساس می کوی فشار می پورته شوو، اخ زه به دا زبیر یواځی راگیر نه کرم بیا زه ورسره کار لرم. بی شرم بی حیا انسان! د دوه جنکیانو لپاره نږدی دی د خان خخه ډاکتر هم جوړ کړی! بیعقل هغوی لگیا وه، یو ویل پیسی به حتما اخلی زبیر خان ورته پورته نیولی وه چی نه امکان نلری، او ما دی ته فکر کوی د طب د پوهنځی پوښتنی او نوټونه به مور د کوم خای کړو؟ په همدی فکر وکی وم چی نه پوهیرم ناساپه می د سترگو مخ کی تکه توره شپه شوه، خای پر خای کیناستم. نه پوهیرم څو دقی په هغه حالت کی وم نه می شی اوریدی او نه می هم لیدی! خو داسی احساس می کوی چی یو سوک می اوږه راته بنوره ویی. څو دقو وروسته حالت می بڼه شو د پوهنتون د حویلی په چوکی

ناست وم؟

زبیر په اندیننی وویل: بسم الله "د زبیر په بسم الله ویلو یو درد می خپل به بدن کی احساس کړو خو زر بنه شوم" بنه یی طاها؟

- هو بنه یم.

زبیر- ناساپه څه درباندي وشو؟

- نه پوهیږم لکه چی فشار می بنکته شو؟

زینت- صبا ناری مو کړی؟

(اه .. دا دواړه تراوسه نه وه تللی؟ دواړه څنگ په څنګ ولاړی وه او ماته یی راکتل عه عه سومره بد می رایی د یو چا د نظر لاندی و اوسیرم.)

زبیر په قهر وویل: دا بیعقل هیڅکله صبا ناری نکوی. نن ناوخته وه زما هم لیاډه ووتل یوشی تیار کړم.

میشا- تاسو دلته کینی زه تاسو ته یوشی د دباندی څخه راغوارم.

- نه ضرورت نشته مننه مور خپله خو.

زبیر- تاسو هم زموږ سره راشی دا نزدی رستورانته ته خو.

دومره می د زبیر پدی خبره عصاب خراب شول چی په ورايه د قهر څخه می تندی تروش کړو، زما په نظر هغه جنکیانی هم پوی شول.

زینت- نه مننه زبیر جان مور باید لاړشو کار لرو انشالله یو بل سم وخت.

زبیر- سمده که کار لری نو مزاحمت نه کوو تاسو ته بنه وخت.

زینت- تاسو ته هم په ځان پام کوی خدای پامان.

زبیر- خدای پامان.

د هغوی د تلو وروسته زبیر په زوره د پوهنتون د باندی هوټل ته ویوړم او سم صحیح پودی راباندی وخورل.

زبیر- فکر دی وو د زینت ملگری تاته څومره کتل؟

- زه زینت نه پیژنم ته یی ملگری یاده ویی؟! رښتیا تا هلته د هغه دواړو جنکیانو په مخ

کی څه غول خورل؟

زبیر- بلا بی ادبه.

- نه تا څه بد کول چی ویل دی مور درته نوټونه لیکو؟ د کوم خوا نوټونه؟ بیعقله یو دروغ

باندی دی زړه یخ نشو چی بل دی وواپی؟

زبیر- ته ډیر ساده پی خبره د نوټونو نه وه.

- نو ده څه وه؟

زبیر- د هغوی صنف کی ستا په خیال یو نفر هم نه وو چی ورته نوټونه ورکړی؟

- شاید نه وو چی مور دواړو ته پی وویل؟

زبیر- نه ساده هلته بیجده نوټونو والا خلک موجود وه، خو خبره دا وه چی هغوی غوښتل

ته ورته نوټونه ولیکی؟

- زه؟ ولی؟

زبیر- عه خره نوټونه بهانه وه د زینت ملگری څه نومیده؟ ها میثا لکه چی ته خوښ

شوی پی؟

- اپلاتی مه وایه.

زبیر- رښتیا وایم باور وکړه، هغه ورځ چی ما هغه دروغ ستا په اړه استاذ ته وویل استاذ

هم ددوی صنف کی ستا تعریف کړی وو. هغه ورځ ماته زینت وویل او نن هم ملگری

راغلی ستا څخه نوټونه غواړی؟ دا ټول یو معنا لری بیعقله.

- ته اول ماته دا ووايه دا زینت زینت چی ته وایی؟ دا جنی څنگه ته پیژنی؟

زبیر په خندا وویل: د طب پوهنځی ځانته د وټسپ گروپ لری هلته ما دا وپیژندل ډیره

شوڅه جنی ده.

- ته د طب د پوهنځی د وټسپ گروپ کی څه مرگ غواړی؟

زبیر- زه چی یم د ټول پوهنتون خبرونه او احوال ساتم. ستا پشان ساده خو نه یم. اوس خو

مور دواړه یو رښتیا ووايه خوښه دی نشوه؟

- سوک؟

زبیر په خندا وویل: میثا؟

- زه خو وایم چی داسی کومه خبره نه وه.

زبیر- او زه وایم ځل فیصده همدا خبره وه.

- که داسی خبره ده نو ولی هغی ماته ونه ویل؟
 زبیر- ټول ستا پشان سپین سترگی ندی چی مخامخ ووايي، د نوټونو په بهانه حتما درته وایي.

- اوه زما خدایه سوک چاته وایي سپین سترگی؟ او ریښتیا چا تا ته ویلی چی زه ورته نوټونونه ورکوم؟
 زبیر- ولی نغواری ورسره خبری وکړی؟ بنایسته جنی ده دنګه ونه، شنی سترگی، تک تور وینتیا، پیسه داره، با سواده...
 - مرګ، مرګ بی شرم انسانه! نه شرمیږی پدی خبرو دی؟ که دومره بنایسته ده ورځه خپله ورسره واده وکړه ماته ولی وایي؟
 زبیر- افسوس ته خرییی خوښ شوی یی نه ځه؟
 #شهاب:

(پوهیدم زبیر زما څخه هغه د "باغو د اړولو" د خبری غچ اخلی خو بیا هم عصاب یی بیحده راخراب کړل)
 - ما دا نفری او یارانی کول نه خوښیږی او نه می هم زده دی.
 زبیر په خدا وویل: که یارانه دی نه خوښیږی ډاریک المرکه النکاح وکړه؟!
 - هغی ماته یو سلام وکړو که نه! تا خبره تر واده ورسه ول؟
 زبیر په خدا وویل: زه چی یم آینده نګره انسان یم! همدا چی سوک را وګوری د هغه په ویلو نه ویلو خبرو پوهیږم، رښتیا اوس د رښتیا دی فشار بنکته شوی وو که بل مریضی دی پیدا کړی او ماته نه وایي؟
 - لکه څنګه مریضی؟

زبیر- څه پوهیږم لکه تومور، د وینو سرطان، یا بل کوم شی؟؟
 - یعنی ستا پشان ملګری چی زه ولرم نور دښمن څه کوم؟ ته یواځی ځان د سل دښمنانو کار کوی.
 زبیر په خدا وویل: نه مړ شی مطلب می داسی نه وو، مطلب می دا وو چی فشار یو دم نه بنکته کیری یوځل لارښه ډاکټر ته کوم بل مریضی ونلری؟
 - سم صحیح خبره کوه چی پوی شم. سمه ده که بل ځل داسی وشو ضرور زم.
 زبیر- ښه نو جواب دی میشا ته څه دی؟
 - ما د داسی کارو او مرکو څخه څلور کاله مخکی توبه وباسل، نور نو دا خبری پریرده.

زبیر- همغه څلور کاله مخکې هم تا دومره په کلکه باندې مرکه نه وکړې؟ کنه د کاکا لوری یې درته درکول.
 - نور کلک ستا په نظر څه رکم ویی، لرگی می راخیستی وایی؟ بابا می ور استولی و نوالقرنین کاکا ورته ویلی وه چی طاهر ته یی وغواړی درکوم یی خو طاها ته نه؟! زبیر- ولی طاهر ته یی درکوم طاها ته نه؟
 - زه څه خبر یم څه چینجی زما سره درلود.
 زبیر- خو زه فکر کوم د کاکا نیت دی بدل شوی دا څو کالو کی؟!
 په قهر می وویل: بس دی.

زبیر- توکی می کول ولی په قهر کیری؟ که سر دی درد کوی رآه ډاکتر ته دی ویسم؟
 - ضرورت نشته مننه زه بنه یم.
 زبیر- دا څنگه بنه یی؟ هسی ځای پرځای راغورځیری بیا وایی بنه یم؟
 - ومی ویل چی فشار می بنکته شوی وو، اوس بنه یم.
 زبیر- اوس یو دم بنه یی؟
 - هو اوس رک روغ یم.

نور زیات د زبیر سره پاتی نشوم او هر سونه چی ویی ویل زه تر کوره درسره ځم، ومی نه منل او یواځی ځان د کور طرف ته روان شوم. کرکه لرم لدی چی خپل د کورنی او خپلوانو توپیر ایخودل گورم! نه پوهیږم ولی نوالقرنین کاکا په طاهر راضی وو خو زما څخه یی کرکه درلود؟ ورک دی شی. زه یی هم اوس په غم کی نه یم اوس که خپل لور ماته مفته هم راکړی زه یی نه کوم. پاتی شوه د جنی سره د ملگرتیا او یارانۍ خبره! ما پیر وخت د نوالفقار سره تیر کړی! او نوالفقار د داسی کارونو څخه کرکه لری! او همیشه یو خبره ماته کول " څنگه چی خپل ناموس لپاره زمري یی! د بل چا ناموس ته هم سپی مه جوړیره."

او زه هم همدا خبره منم. ځکه زه خپله خورگانی لرم او دا فکر چی یو هلک وغواړی زما د خورگانو سره داسی پلیده اړیکه جوړه کړی زاره راچوی. فکر می نوالفقار ته شو پیر وقت تیر نکړو؟ ویل یی په دوه ورځو کی رآم نن لکه چی دریمه ورځ ده؟ ولی رانغی؟ یواځی یو مسج یی راته هغه بل پرون کړی وو چی زه رسیدلی یم؟ او تراوسه ورڅخه

بيخبر يم! خان سره می وويل چی کورته ورسيرم خپله ذوالفقار ته زنگ وهم او خبر يی اخلم. دا هم د خدای لوی فضل دی چی دده د تلو وروسته کوم شناخته ماخته ميلمه ندی راغلی؟ کنه بيا به می څه کار کړی وایی؟ په همدی فکر و کورته ورسيدم. هيس بنه احساس می نه درلود نه پوهيرم ولی؟ د کور د دروازی په قفل لگیا وم چی خلاص یی کړم چی له شالخوا يو چا راباندی غږ کړل.

- ديخوا؟! -

غږ می ورڅخه وپيژندی د خدای شرمه ولی جنرال سپين سترگی لور وه. کوم توجه می ورته ونکړل او کوشش می وکو چی ژر دا لعنتی دروازه خلاصه کړم خو نه پوهيرم ولی نه خلاصیده؟ چی هغی بيا غږ وکړو دومره عصبی وم چی حدیه نه درلود هر سونه چی کوشش می کوی خان کنترول کړم او کوم شر ځانته جوړ نکړم ونشو، دريم وار چی غږ یی کړو مخ می ورواره ویی. او ومی ویل:

- ها؟ څه وایی؟

زما په قهر جنه لهجه جنی يوڅه وویریده، سر یی بنکته واچوی او په آرامه غږ یی وويل:
ستا نوم څه دی؟

- زما نوم څه کوی؟ تذکره راته جوړه ویی؟

زما په خبره په خدا شوه او ویی ویل: ته پير شوخ هلک یی. نه تذکره نه جوړه وم هغه...
- هغه څه؟

جنی- هغه... هسی پکار می وو. ته ولی دومره ډارن یی؟

- زه ډارن نه يم.

جنی- نو څه یی؟

- مور دی منطقی کی عزت لرو.

جنی په زوره په خدا شوه په خدا، خدا کی وويل: یعنی که ته ماته خپل نوم ووايي ته بی عزته کیری؟

په تروش تندی می وويل: هو بی عزته کیرم که زما نوم ستا پشان جنی د خولی څخه سوک وآوری!

زما په خبره جنی د قهر څخه تکه سره شوه، په لږزانده غږ یی وويل: خپل د خولی سره

پام کوه چی څه تری وځی؟ کنه..
- کنه څه؟ خپل پلار ته وایی؟ او ما ورباندی وهی؟ ته نه شرمیری داسی کارونه کوی؟ د پینتو نوم دی پدی کارو بد کرو.

زما په خبرو د هغی غوسه په ژړا بدله شوه، او خپل کورته ننوتل د تلو څخه مخکی سر را وگرځوی او په بنده، بنده ژبه او د اوبنکو څخه په پکو سترگو یی وویل: فکر می کوی چی ته د هغه نورو پشان نه یی! او دومره ژر قضاوت نه کوی.

د هغی په تلو عصاب می نور هم خراب شول، ما نه باید هغه خبری ورته کړی وایی. د هغی خبره صحیح وه ما بیحده ژر قضاوت وکړو. ترڅو چی یو شی خپل په سترگو وه نه وینی نه باید ورباندی باور وکړی. خلک د هر چا پسی بیخایه خبری کوی شاید ددی جنی پسی هم بیخایه خبره تړل شوی وی؟ الله اعلم! عصبی وم ځکه ما هیڅ نه خوښیری یو څوک په ژړا کړم! هغه هم یو جنی!؟ زړه می غوښتل ورپسی ناری کړم او بخښنه وغواړم بیا می ویل که بخښنه وغواړم فکر به وکړی چی زما هم زړه ورسره دا کارونه غواړی؟!

ځان سره می وویل تریخ غرپ وو تیر شو نور دا جنی هیڅکله ماته مزاحمت نه کوی، نو په غم کی مه کیره چی ژاری که ساندی وهی! زما گناه نده. دروازه می خلاصه کړه خپل بوتونه می لاس کی راواخیستل ترڅو د هلیز کی کیردم، کله چی د هلیز می په هغه حالت ولیدی بوتونه می دلاس څخه ولیدل! د هلیز پک و د کالو' لوښو، کتابونو، الماری!؟ ټول په دهلیز کی تیت او پرک پراته وه! داسی وو لکه چی طوفان راغلی؟ بیحده ویریدلی وم! ډاډمن وم یو نفر په آسانی کورته را ننوځی او داسی کارونه کوی. او ښه خبر دی چی کوم وخت زه کور کی یم او کوم وخت نه؟

غوښتل می اول زبیر او بیا نوالفقار ته زنگ ووهم او ورته ووايم چی څه خبره ده؟ په کور کی بد احساس می درلود په همدی خاطر غوښتل می د کور څخه بهر زنگ ووهم، همدا چی یو قدم د دهلیز دروازی ته نږدی شوم زما د کوتی څخه د یوشی د غورځیدو آواز راغی! او د هغه بڼه سره د یو چا دپښو آواز می تر غور شو! لکه چی منډه یی وهل!؟ بیحده ویریدلی وم، عقل می ویل د کور څخه ووځه او زبیر ته زنگ ووهه!؟ خو زړه می ویل یوڅه زړه او جرئت وکړه او کوتی ته لار شه ترڅو وینی څوک دی چی دا کارونه

کوی؟ اخیره زړه او جرعت می سره یو کوو او خان سره می وویل مرگ هم یو حل غیرت هم یو حل ورځه وگوره سوک دی؟

خو قدمه چی کوتی خواته نږدی شوم غږونه دومره زیات شول چی خپل د تصمیم څخه پښیمانه شوم. کوم نفر چی دومره ډیر شیان خراب او خای پر خای کولی شی، آیا زما مړ کول ورته کوم سخته کار دی؟ په همدی فکر و خان سره می وویل بهتره به دا ویی چی له کوره ووځم او ژر زبیر ته زنگ ووهم ترڅو کمک ته راشی. خپل په هوبنیارانه او منطقی پریکړی بیحده خوشحال شوم.. یو قدم می د دهلیز د دروازی خواته واخیستی چی د شالخوا یو کلک شی می په سر ولږیدی!

دومره کلک ولږیدم چی خای پر خای په ځمکی و غورځیدم. سترگی می پتی وه، خپل خان ته می حرکت نشو ورکولی، حتا خپل سترگی می لانشو خلاص کولی، احساس می کوی چی په یو تیز شی یی په سر وهلی یم. بیحده ډیر د ټک خای درد کوه د درد څخه ډیر پدی خبره ډاډمن وم چی یو سوک زما سر ته ولاړ دی؟! د ډیر ویری څخه ژړا ته رسیدلی وم. یو گرم نفس می خپل د غوږ سره احساس کوو چی فشار یی راته صفر ته بنکته کوو! خپله پوی شوم چی بدن می یخ پخ شو.

خپل دلاس د هډوکی په مات کیدو د ډیر درد څخه یو چغه می د خولی ووت، زما په غږ لکه چی د هغه کس غوسه نور هم زیات شول چی له وینتیانو څخه یی و نیولم، په همدی وخت د کلا د دروازی ټک ټک شو. لږ د امید رنا می په زړه کی بل شوه، چی شاید زبیر ویی؟ یا شاید کوم همسایه راغلی ویی؟ همدا چی راغلم یوڅه خوشحاله شم! ناساپه د ځمکی څخه پورته شوم او پر دیوال ولگیدم... نور په خان پوی نشوم.

***

کوبښن می وکوو خپل سترگی خلاصی کړم خو کلک موبنتی وه. یو څه نور می هم زور ولگوی او دا حل بریالی شوم چی سترگی خلاص کړم. په نهایت حیرت کی په روغتون کی وم! غوښتل می ولاړ شم چی یو وحشتناکه درد می په سر کی وپیچل شو چی بی اختیاره می اخ د خولی ووتی. یو آشنا غږ په ورختایی وویل:

زبیر - نه.. نه. مه پاسیره ډاکټر دی ویل پرینډم ځان ته شور ورکړی.
- څه شوی.

زبیر - بڼه پوښتنه ده، البته زه باید ستا څخه دا پوښتنه وکړم.
(تازه ټول شیان می یاد ته راغلل ژر می خپل لاس ته وکتل په گچ کی وو!)
- چاره روغتون ته راوړم؟

د دی څخه مخکی چی زبیر جواب را کړی د کوتی دروازه خلاصه شوه، او ذوالفقار په تروش تندی پداسی حال کی چی کالی ټول په وینو لړلی وه کوتی ته رانوتی.

ذوالفقار په قهر وویل: افسوس! ځل افسوس چی د روغتون په چپرکت پروت یی او سر و لاس دی مات دی! کنه قسم پر خدای داسی می وهلی چی یو میاشت خپل لځایه شور دی نشو خوړلی.

په تلوار می وویل: پخدای ما هیڅ کار ندی کړی.
ذوالفقار - بنده که خوله دی (او بیایی په قهر وویل) تا بیعقل ولی همغه اول ځل چی کور ته داخل شوی وه، او ستا کوټه یی خرابه کړی وه ماته زنگ ونه وهی؟ ولی دی ماته ونه ویل؟

(زبیر ته می وکتل چی هغه هم ژر وویل)

زبیر - ماته داسی مه راگوره.
ذوالفقار خپل لاس زما مخ ته وبنوره ویی او ویی ویل: ماته وگوره خپل خوله خلاصه کړه او د انسان بچی پشان د اول څخه تر اخره ټوله قیصه وکړه.
زبیر - ذوالفقار رښتیا وایی سوک وه دا کسان؟ ولی یی ته ووهلی؟ څه یی درنه غوښتل؟
ژر کوه طاها جواب را کړه. د ډیر فکرونو د لاسه زه او ذوالفقار پدی یو ساعت کی لیونی شو.

ټوله قیصه می د الف څخه تر یا دواړو ته وکړل. البته بغیر د همسایه دلور د قیصی څخه. زما د خبرو د خلاصیدو وروسته د دواړو چهری ډیر حیران شوی وه. ذوالفقار زما اندی ته په کت کینستی.

- اوس تاسو ووايست زه چا روغتون ته راوړم؟
 زبیر- اول ته دا ووايه چی تا بیخی هغه نفر چی ته یی (زما حالت ته یی اشاره وکړل)
 دومره وو هلی یوخل دی هم مخ ورڅخه ونه لیدی؟
 - نه.

ذوالفقار- ډیر عجیبه ده؟!
 - څه؟

ذوالفقار- ځکه دروازه ما تکول! پنځه دقی د کور مخکی ولاړوم کله چی تا دروازه خلاصه نکره، ما فکر وکو بهر چیرته تللی یی! خپل په کلي می دروازه خلاصه کړه او کورته داخل شوم. او په دهلیز کی می ته (ذوالفقار خپل د خبرو پدی خای کی لاسونه موټ کړل او په تروش تندی وویل: په وینو لت پت پداسی حال کی چی ټول کور پاش، پاش وو ولیدی. او نور هیس څوک په کور کی نه وو؟
 زبیر- ما ته هم ذوالفقار خبر راکوو.
 (اوس پوی شوم چی ولی د ذوالفقار کالی په وینو دی!)

زه بیحده ویریدلی وم. یو نفر یا شاید څو نفره بغیر لدی چی پوی شم څوک دی؟ څه غواری؟ کورته راغلی وه او زه یی تر مرگه وهلی وم؟

ذوالفقار- مه ویریره هر سوک چی دی ډیر ژر زه یی پیدا کوم.
 زبیر- هغه وخت ته یی څنگه پیدا کوی؟
 ذوالفقار په قهر وویل: په یو چل یی پیدا کوم ته یی څه کوی؟
 زبیر- هیڅ! هسی پوښتنه می کول.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیده چی یواځی ماته دلداری راکوی، هغه شپه زبیر زما سره په روغتون کی پاتی شوو، او ذوالفقار کورته ولاری ځکه شکایت یی په حوزه کی کړی وو او څو پلیسه راغلی وه چی کور ووینی! او مطمئن شی چی شکایت رښتیا دی؟!
 غوښتل یی زما څخه هم اظهارات واخلی خو ذوالفقار ورته وویل چی اوس زما حالت ښه ندی، هغوی چی هم کله زما مات سر او لاس ولیدوو د اظهارت له اخیستو پښیمانه شول.
 بیچاره زبیر ټوله شپه په یو چوکی ماته ناست وو.

زبیر- یعنی تا یوخل هم د هغه کس چهره ونه لیدل؟

- دا سلم وار دی چی ته دا پوښتنه زما څخه کوی.
 زبیر- وبخښه خو دا خبری زما فکر بیخی راخراب کړی او داسی فکر کوم چی ته یوشی پټه ویی زموږ څخه؟
 - ما یواځی یوه خبره پټه کړه؟
 زبیر په تلوار وویل: کومه خبره؟
 - هغه داچی ددی څخه مخکی چی کورته ننوځم د همسایه لور(زبیر زما په خبره کی را توپ کړو)
 زبیر- د هغه قومندان لور؟
 - هو.

زبیر- ښه د قومندان لور څه؟
 - که زما خبرو کی توپ وانچوی وایم.
 زبیر- ښه نه یی اچوم وایه.
 - هغی زما مخه ونیول او یو څه بیخایه خبری وکړل.
 زبیر په خباثت وخنډل او ویی ویل: څه یی ویل؟
 - هیس اپلاتی ویل.
 زبیر- اپلاتی؟ ښه تا څه جواب ورکړی؟
 - زما عصاب یی راخراب کړل ما هم ورته ډیر بدی خبری وکړل.
 زبیر- تا ولی دا خبره د ذوالفقار څخه پټه کړه؟

- ځکه زما په نظر مهم نه وه.
 زبیر- ځنګه مهم نده؟ امکان لری د هغه جنی پلار دا کار کړی ویی؟
 - نه هغه داسی کار نشی کولی.
 زبیر- ولی نشی کولی؟ شاید هغه فکر کړی ویی چی ته د هغی د لور سره کومه یارانه لری؟! او په همدی خاطر دا بلا به یی ستا په سر راوړی ویی؟
 - بیخایه خبری مه کوه. گوره قومندان ما لیدلی کم وزیات د 65 کالو بوډا دی! یوه پښه یی د گور په غاړه ده، پداسی حال کی چی هغه نفر چی زه وو هلم، زه یی په بیحده آسانی د ځمکی څخه پورته کړم؟! یعنی داسی پورته کړم چی ما بیخی د هغه لاس احساس نکوو؟
 داسی لکه چی په هوا باندی پورته شوم؟
 یو 60 کلن سری داسی کار نشی کولی.

زبیر- امکان لری خپل کوم سرباز ته یی امر کړی ویی چی تا ووهی؟ که نور نه ویی قومندان دی؟! سل نفره یی د لاس لاندی کار کوی؟! - بیا هم زه وایم هغه ندی. زبیر- خو زه سل فیصده ډایمن یم چی د هغه کار دی.

ما نور څه ونه ویل. ځکه کوم کلک او منطقی دلیل می نه درلود! او شاید د زبیر خبره صحیح وه؟ سهار همدا چی ذوالفقار راورسیدی زبیر ټوله قصه ورته وکړل! یعنی زبیر پدی څو ساعتو کی ما دومره په رسمیت وپیژندی، چی پدی څلور کالو می نه وو پیژندلی! ذوالفقار د زبیر د خبرو آوریډو وروسته اول یو څو کنځل او د وهلو گواښونه ماته وکړل! او کله چی پولیسان زما د اظهارات اخیستو لپاره راغلل ذوالفقار ورته دا خبره وویل، هغوی هم د هغه قومندان نوم ځان سره ولیکی، او دیو څو نور بیخایه پوښتنو "بغیر لدی خبری نور د چا سره خو دښمنی نه لری؟ کوم خاص نفر باندی مشکوکه یاست؟ او داسی بیخایه نور پوښتنو څخه وروسته لاړه.

کورته چی ننوتم ذوالفقار ټول کور پاک کړی وو، او نور د هغه لوښو او کالو گډوډی نه بنسکاره کیده. ذوالفقار زما ځای په میلمه ځانی کی اچولی وو، شاید هغه هم پوی شوی ویی چی زه خپل د کوتی څخه ویریرم؟ په هر حال خوشحاله وم چی دوی دواړه راسره وه او کور کی یواځی نه یم. ځکه تراوسه د ویری احساس می درلود! او فکر می کوی هر دقه امکان لری هغه کس بیا راشی او ومی وهی!

زبیر- دا ستا دواگانی دی ډاکټر ویل په وخت یی وخوره. (ذوالفقار دواگانی د زبیر د لاس څخه واخیستل او یو، یو یی په پوره دقت سره کتل) ذوالفقار- دا څنگه ډاکټر وو؟! زبیر- ولی غلطه دوا یی ورکړی؟ ذوالفقار خپل په گیره کی لاس تیر کړو او یوه وریځه یی د حیرت څخه پورته کړل، او په خدا باندي وویل: دا دوه پاکټ خو صحیح خو دا (Alefantanil آلفنتانیل) دا بیعقل ډاکټر څنگه درکړی؟

زبیر- سم ووايه بدبختانه مور دواخانه نلرو چی د دواگانو په سروبر پوی شو.

ذوالفقار - پوهیږی دا څه ده؟

زبیر - پیچکاری!

ذوالفقار - ته سومره تکره یی نه وم خبر.

زبیر په خندا وویل: زه ښه وه چی اوس خبر شوی.

- د څه پیچکاری ده ذوالفقار؟

زبیر - شاید تقویتی ویی یا هم د درد؟

ذوالفقار - نه. دا په اصل کی د بیهوښی پیچکاری ده! کله چی یو عملیات خپل د ټاکل شوی وخت څخه ډیر وخت ونیسی، نو دا استفاده کیږی ترڅو مریض په هوښ رانشی.

زبیر - شاید غلط شوی واوسیری؟

ذوالفقار - امکان نلری ماته ددی دواگانو نسخه راگره.

ذوالفقار نسخه سم زبیر او زبیر باندی وکتل او اخیر کی پوی شو چی دا پیچکاری ډاکټر بیخی په نسخه کی لیکلی نه وه؟! او دواخانې والا په غلطی کی زبیر ته ورکړی وه؟!

ذوالفقار - کله چی دوا دی اخیسته کوم بل نفر هم وو چی د دوا پسی راغلی ویی؟

زبیر - بیحده بیروبار وو، زه ښه وه چی ته پوی شوی کنه مفته،مفته مو خپل پر لاسو مړ کوی.

ذوالفقار - مړ کیدی خو نه یواځی څو ساعته هغه بل دنیا زیارت یی کوی.

(ذوالفقار یو پاکټ گولی زما طرف ته ونيول او ویی ویل: دا د درد گولی دی که درد لری وخوره، خو زه وایم بهتره به ویی چی وینخوری.

- ولی؟

زبیر - ځکه دا ټول د معتادانو مواد دی! که یوځل ورباندی عادت شوی بس فکر وکړه نشه یی معتاد یی.

- رښتیا؟

زبیر - باور وکړه دا ټول ټابلیټ او د درد گولی نشه آور دی او په ډیر استفاده یی انسان معتاد کیږی.

- نو نه یی خورم.

ذوالفقار - په یو دوه دانو باندی اوس څه نه کیږی، که ډیر درد دی درلود وخوره.

- اهوم

زبیر د شپې ناوخته زمور سره خدای پامانی وکړه او خپل کورته لاړو، البته ما او ذوالفقار ډیر ورته وویل چې مه څه خو هغه ونه منل او ولاری. د هغه دنلو وروسته د دواگانو په اثر باندې د ډیر خوب څخه می سترگی پټی پټی کیدل هیس شی راته مهم نه وو یواځی غوښتل می ویده شم او بس. د ویده کیدو څخه می ډیر وخت تیر شوی نه وو چې یو غږ می واوریدی. غږ د مچې د بنگ بنگ پشان وو! داسی لکه چې یو نفر په حویلی کی په قراره د ځان سره خبری کوی. کوم توجه می ونکړل او د دواگانو په نشه بیا راباندی خوب غالبه کیدی چی بیا د خبرو آواز می تر غوږ شو..

او هر دقه آوازونه ډیریدل.. څو ثانی وروسته د یو بنځی د ژړا آواز می هم تر غوږ شو.. نور می طاقت ونشو او خپل په ځای کی کیناستم. په پوره دقت می آوازونه ته غوږ نیولی وو. د لری څخه د قران ویلو غږونه هم راتله! ساعت ته می وکتل د شپې دوه بجی وه؟! د سهار آذنوته ډیر وخت پاتی وه! د سپوږمی رڼا چې د کړکی څخه کوتی ته راتلل ټول کوته رڼا کړی وه، او ذوالفقار می لیدی چې زما څخه یوڅه لری د کوتی دروازی ته نږدی په بیغمه خوب ویده وو، زه بیحده ویریدلی وم په همدی خاطر ورباندی می غږ کړو.
- ذوالفقار!

زما په غږ ذوالفقار راویخ شو په اندیښنی وویل: ها...؟ څه شوی؟
بیا خپل د ځایه پاسیدو او د کوتی برق یی چالانده کړو او په تلوار زما طرف ته راغی.
ذوالفقار - درد لری؟
په ریریدلی غږ می وویل: حویلی کی غږونه دی؟

ذوالفقار څو ثانی ماته په حیرانتیا وکتل او بیا ژر د کوتی څخه ووتی، ترڅو وگوری سوک دی؟ د هغه په تلو ویره می بیحده ډیره شوه ځان سره می ویل که هغه کس د ذوالفقار په سر کومه بلا راوړی بیا زه څه وکړم؟ پدی فکرو ویره می نور هم زیاته شوه، خپل د ځای څخه پاسیدم او غوښتل می د ذوالفقار پسې حویلی طرف ته لاړشم چې ذوالفقار بیرته کوتی ته رانوتی د هغه پرلیدو چی جوړ تیار وو یوڅه ویره می کم شوه.

- څوک وه؟

(ذوالفقار په اندیښنی ماته راوکتل او بیا قرار زما طرف ته راغی او زه یی خپل په بستره کینولم.)

ذوالفقار - هیس سوک نه وو!

- رښتیا وایی؟

ذوالفقار - هو ما ټول حویلی او د کور کونج، کونج وکتو! خو هیس سوک نه وو.

- خو ما د خبرو غږ واوریدی باور وکړه داسی وو لکه چی په حویلی کی وه؟

ذوالفقار - زه پوهیږم ته رښتیا وایی، گوره تا دوا خوړلی او یوڅه دی هم سر ضربه لیدلی، شاید هسی خیال دی کړی ویی؟ زه تاته یو پیاله اوبه راوړم ته کینه.

ذوالفقار بیرون ووتی ترڅو ماته یو پیاله اوبه راوړی، خو زه تراوسه ډایمن وم چی ما هغه آوازونه د رښتیا اوریدلی! سر می وگرځه ویی او حویلی خواته می وکتل هیڅوک پدی توره تیاره کی نه معلومیده، یواځی د سپوږمی په رڼا کی د حویلی د دیوال په سر هغه توره پیشو معلومیده چی قراره ناسته وه، او دوه سترگی ماته نیولی وه! د پیشو په هغه عجیبه نظر یوځل بیا په ټول بدن کی می ویره خپره شوه. د ذوالفقار په راتلو سترگی می د هغه پیشو څخه واخیستل.

- ذوالفقار!

ذوالفقار - ها!؟ کوم شی غواړی؟

- هغه دا د کرکی پرده کش کړه یخ دی.

ذوالفقار - که یخ دی کیری درته کمپل راوړم.

- نه یواځی دا پرده کش کړه.

ذوالفقار یو څو ثاني په حیرت ماته را وکتل خو څه یی ونه ویل ولاړشو او پرده یی کش کړه. د پردی ښکته کولو وروسته یوڅه خیال می راحت شو خپل په ځای پریوتم او کمپل می پرځان راکش کړو، خو ذوالفقار د پریوتو مخکی یوځل بیا یی ټول کور وکتو ترڅو هم خپل فکر راحت کړی هم زما ده. د دویم ځل کتو او څه نه پیدا کولو وروسته ذوالفقار خپل پرځای پریوتی، ما هم نور څه ونه ویل شاید د ذوالفقار خبره صحیح وه او د دواگانو اثر وو؟!

سهار د زبیر په آواز له خوبه پاسیدم، په دهلیز کی دواړه لگیا وه او خبری کول خو په

راحتہ باندی د دواړو غږ تر ما راتلې ساعت ۱۰:۴۵ دقیقې وه! ډیر ویده شوی وم د شپې د هغه یوځل پاسیدو څخه نور راحتہ خوب می کړی وو، د ذوالفقار په آواز فکر می د هغوی دواړو خبرو ته شو غوږونه می تیز کړل.

ذوالفقار - ما بنام په دوه بجو راوینن شوی وو! ماته یی ویل په حویلی کی غږونه دی؟
زبیر - رښتیا؟ څوک وه؟

ذوالفقار - مشکل همدلته دی هیس سوک نه وه!؟

زبیر - ته ډاډمن یی چی سوک نه وه؟

ذوالفقار - هو ما ټول کور کونج پر کونج وکتو خو هیس سوک نه وه!؟

زبیر - امکان لری د دواگانو اثر وی؟

ذوالفقار - ما هم همدا فکر وکو، که نن یی درد نه درلود نور ورته دوا نه ورکوم.

زبیر - ښه خبره ده که درد یی نه درلود دوا دی نخوری، طاها دومره دواگانی ندی مصرف

کړی شاید په همدی خاطر پرون ما بنام یی ورباندی دومره زیات اثر کړی ویی؟

ذوالفقار - شاید... زه ځم بیرون یوڅه کار لرم تر هغه وخته فکر دی ونیسه چی سوک کورته رانشی که کوم مشکوکه شی دی ولیدو ژر ماته زنگ ووهه، زه په دوه دقیقو کی ځان رارسه وم.

زبیر - سمدې زه یم ته په بیغمه فکر خپل کار ته ورسیره.

ذوالفقار - فکر دی نیسه هسی نه راشم د دواړو جنازی ووینم!؟

زبیر - دومره مفتہ مال هم ندی زموږ مرگ.

ذوالفقار - پام کوی که طاها کوم شی پکار وو ماته زنگ ووهه.

زبیر - اوکی

ذوالفقار - ښه نو خدای پامان ترییا.

زبیر - خدای پامان.

د ذوالفقار د تلو څو دقیقې وروسته زبیر د کوتی دروازه په قراره خلاصه کړه زه یی چی ویخ ولیدم په خوشحالی باندی کوتی ته رانوتی.

زبیر - خوبونه دی پوره شول؟ ښه بهانه ستا لاس ته درغله، اوس نو څلرویشته ساعته پریوځه وایه مریض یم.

- زما د مریضتیا سره هم ته بخیلی کوی؟
 زبیر- خپل صفتونه په ما مه لگوه. (یوڅه زما مخ ته یې په ځیر ځیر راوکتل چې ما وویل:
 څه دی شاخ می کړی؟
 زبیر- دا ستا د سترگی چهار طرف ولی داسی شین دی؟ ذوالفقار خو وهلی نه یی؟
 - ستا به نظر ذوالفقار لیونی دی؟

زبیر- هسی په روغتون کی گواښونه درته کول ما ویل شاید عملی کړی ویی درباندي؟
 - دومره لیونی هم ندی. اوس رښتیا دومره ډیر معلومیږی؟
 زبیر خپل پر موبایل زما څخه یو عکس واخیستو او ماته یی راښکاره کړو، حق د زبیر
 سره وو، داسی شین وو لکه چی یو چا په بوکس په سترگی وهلی وم؟

زبیر- دا پرون لا داسی شین نه وو.
 - کله ناکله بعضی زخمونه هغه دقه تپ نکوی څو ساعته وروسته رامعلومیږی شاید دا هم
 هغه رقم وو؟

زبیر په شکمن لهجه وویل: شاید... رښتیا وگوره تاته می څه راوړی؟
 (زبیر خپل جیب ته لاس کړو او زما موبایل یی را اوباسو!)
 - زما موبایل ستا سره څه کوی؟

زبیر په خندا وویل: هغه بل پرون ستا په جهاد کی ده دی بیچاره گی سکرین شهید شوی
 وو، پرون ماښام ما پیدا کو ځان سره می ویل ته پدی مات سر مستری ته نشی تلی په
 همدی خاطر ما خپله نن د غفور دوکان ته ویسو، او په پنځه دقو کی می سکرین وربدل
 کو واخله.

(د موبایل اخیستو په حال کی می ورڅخه مننه وکړل)

- ډیره مننه زما بیخی لیاده وتلی وو.
 زبیر په مسخره لهجه وویل: هو نو ته موبایل څه کوی؟ موبایل خو زموږ پشان بد شانسه
 خلک استفاده کوی، نه ستا پشان خلک! همدا چی زړه دی تنگ شی سر معلوم کړه کوڅه
 کی لایف تلیکاس باندي خپل لایلا ووینه.
 - بلا..

زبیر- ته ولی په دومره بد شانسی کی خوش شانسه یی؟ رښتیا څنگه شو خسر دی؟
 - خسر می؟

زبیر - هو همغه جنرال خسر دی چی د پولیسانو په گیر دی ورکړو؟
 - بیر بی ادبه یی.
 زبیر په خدا وویل: یو خو ته او ذوالفقارم عجیب کارونه کوی؟
 - څنگه؟

زبیر - پولیس قومندان مو د پولیس سرباز په گیر ورکړو؟ هغوی خو کوم کار د هغه سره نلری او بیرته یی ایله کوی! یواځی په مفتی باندی دی ځانته دبنمن پیدا کړو.
 په قهر می وویل: دا ټول ستا د شلمبو مچ د لاسه! ما درته څومره وویل ذوالفقار ته مه وایه خو تا بیا هم وویل، اوس په مفتی می ځانته یو جنرال دبنمن کړو. خدای خبر دا کار د هغه وو کنه؟

زبیر - زه څه خبر وم چی ستا کاکا داسی لیونی شی دی؟ چی په هغه پولیسانو باندی د هغوی قومندان حوزی ته کش کوی؟ فکر دی وو هغه دوه پولیسو تاته او ذوالفقار ته څنگه بد بد کتل؟

ددی خبرو په اوریډو بیجده په قهر شوم اوس چی سم فکر کوم د زبیر خبره صحیح ده په مفتی می ځانته دومره لوی دبنمن پیدا کړو، که دا کار د هغه ویی هم نه اوس د غچ اخیستو لپاره ضرور ما مړ کوی؟ پدی فکر د قهر څخه می خپل د دواگانو پلاستیک په زبیر گوزار کړو.

- دا ټول شیان ستا ده لاسه وسوه، یو خبره په زړه کی نشی ساتلی. ذوالفقار روغتون کی پینه نه وه ایخودلی لکه منافق ورغلی او ټول خبری دی ورته وکړل. زه دا همدا اوس څخه وصیت کوم که زما په سر هر بلا راغله ستا د لاسه ده! او زما غچ دی ستا څخه واخلي.

زبیر په خدا وویل: په وصیت کی که کوم پت پت پیسی میسی، جایداد مایداد ځمکه، لری هغه هم زما پیسی ولیکه ثواب به دی وشی.
 په خدا می وویل: که یو کوته پک ډالر می هم درلود تاته می چارانیز هم نه درکوی ټول خو لری.

زبیر - یو مثل دی وایی: خدای خر پیژندی په همدی خاطر شاخ یی ندی ورکړی
 - گوره یو کار مه کوه پدی حالت لاس او گریوان شو سره.

زبیر - په خدا وویل: زه دا خبری پریرده پوهیږی څه می درته راوری؟
- څه؟

زبیر - یو دقه صبر..

زبیر دا وویل او په خوشحالی د کوتی څخه ووتی او څو دقې وروسته د یو بکس سره رانوتی د هغه د لاس بکس ته می اشاره وکړل او ومی ویل:

- دی کی څه دی؟

زبیر - کمري!

- د څه کمري؟

زبیر - غواړم ستا د دی شنه سترگی عکسونه واخلم پکی؟! څومره بیخایه پوښتنی کوی.

- غواړی په کور کی ولگوی ترڅو پوی شی څوک څی څوک رایی؟

زبیر - ای ماشالله فکر می کوی هغه یوڅه مغزه به دی هم په هغه ټک کی له مینځه تللی ویی؟

- خوله بنده کړه، په څو دی واخیستل؟

زبیر - څومره چی ته فکر کوی هغومره پیسه داره هم نه یم، د غفور څخه می په امانت راواخیستل د یو څو ورځو لپاره.

- هغه د کوم وخت څخه د کمرو کاروبار شروع کړی؟

زبیر - د هغه ندی لکه چی یوڅه مشکل یی درلود ده ته یی د جوړولو لپاره راوری وه، ما

هم ورنه راواخیستل په امانت... ته دا بیخایه پوښتنی د څه لپاره کوی؟ کمک شه چی دا ولگو.

- چیرته یی غواړی ولگوی؟

زبیر - دوه دانې دی او ډیر پیشرفته شی دی هر ځای لگول کیږی، زه خو وایم یو دانه به

ستا د خسر د کور خواته ولگوم هم به ستاسو شک له مینځه لاړشی او هم به ته خپل د لیلا

دیدن وکړی (او هر هر خپل په خبره په خدا شو. ما هم یواځی یو څو کنځلی ورته وکړل.

کرکه لرم لدی چی د یو نفر د ټوکو سبب شم خو لکه چی دا حل تر یو څو وخته د زبیر د

خدا سوژه یم؟)

- دا بل کمره چیرته لگوی؟

زبیر- دا بل به په برنده کی ولگوم! ځکه هر سوک چی حویلی ته راشی مور ته معلومیری؟

- ته چی دومره د ددی پولیس بازایانو سره شوق لری نو ولی پولیس نه شوی؟
زبیر- څه ووايم زره می د دی کورنی څخه پوخ، پوخ دی ما غوښتل یو استخبارات، جاسوسی، اف بی ای، سی ای پی، شم خو دوی پرینخوادم! خو ته غم مه کوه ستا د لاسه زه خپل ارمانو ته رسیرم.

- لکه چی تاته یی پیر خوند درکری چی یو روانی زما پسی دی؟
زبیر په خدا وویل: وای مه وایه دومره خوشحاله یم...
- مرگ.

زبیر د غرمه تر آذانه لگیا وو او کمری لگول! د هغه د خلاصیدو وروسته په د هلیز کی په لپ لپ لگیا وو، ترڅو وگوری کمری کار کوی کنه؟ دومره په شوق یی دا کار کوی چی یو څه شکي شوم چی هسی نه دا کس زبیر راپسی راستولی؟ زبیر هغسی لگیا وو چی نوالفقار زنگ ووهی او ویی ویل: تر ماندیگره شاید رانشم ځکه یوڅه کارونه می پیر شوی! د خدای شکر چی زبیر راسره وو کنه په یواځی ځان پدی کور کی می د ویری څخه زاره چودل.

د موبایل بندیدو وروسته زبیر بیا په لپ تاپ کی لگیا شو. زه د دهلیز په نالی پروت وم یوڅه د پرون څخه می حال ښه وو، سر درد می ښه شوی وو، او یواځی لاس می یوڅه لږ درد کوی، هغه هم که پیر می شور ورکری وایی کنه ښه وو. پرون چی راغلم یواځی خپل د وینو پک کالی می بدل کړل او یوڅه لاس او مخ می ومینځی خو نن چی یوڅه حال می ښه وو اراده می درلود چی یو سم صحیح حمام وکړم ترڅو د روغتون او وینو بوی راڅخه لری شی.

- که خپل په سر او لاس باندی پلاستیک واچوم او حمام وکړم کوم مشکل خو نلری؟
زبیر بغیر لدی چی دلپ تاپ څخه سترگی واخلی وی ویل: غواری حمام وکری؟
- هو احساس کوم ټول بدن می د وینو او الکولو بوی کوی!
زبیر- زما په نظر خو کوم مشکل نسته یو پلاستیک خپل په سر او لاس وپیچیه، ترڅو د

سر زخم او د لاس گچ دی لوند نشی؟!

زبیر بغیر لدی چی د لپ تاپ څخه سترگی پورته کړی زما سره مرسته وکړل چی خپل سر او لاس په پلاستک وپیچم، خپل د ځان څخه ډیر اوس زبیر ته انډینمن یم؟! هسی نه زه به رک روغ شم او ده به ځان لیونی کړی ویی؟ حمام ته ننوتلم.

زبیر - که کومک دی غوښتی ماته غږ وکړه زه دلته د هلیز کی یم.
- سمد.

هینداره کی می ځانته وکتل تک ژیر مخ لکه د گچو دیوال، هغه ریشخندی پلاستیک می هم په سر یو سترگه می هم شنه، یو لاس می هم په گچ کی! بیخی سم صحیح گدایگر معلومیدم! پخوا هم چندان ځوانی مه نه درلود خو اوس بیخی نو.. د مخ رنگ می بیحده تک ژیر شوی وو؟ پخوا یوڅه غم رنگه وم خو اوس بیخی راڅخه شهید جوړ شوی وو! ځان سره می وویل ضرور یو بوشکه وینه راڅخه تللی چی دسی گچ جوړ شوی یم؟ نور می خپل بد حالت ته ډیر دقت ونکړو او کمیس می د سر څخه وباسی چی خپل د بدن پر لیدو می د حیرت څخه خوله خلاصی پاتی شوه،

په بدن می بیحده غټ شنه تور تپونه وه! خو ما یاد ته نه راتلل چی هغه کس دی زه په بدن باندی وهلی و اوسیرم؟ بیا نو دا تپونه د کوم ځای شول؟ داسی شنه وه لکه زما د سترگی د تپ پشان؟ یو څو دقی می ورته په ځیر ځیر وکتل خو د یخ د لاسه نور توجه می ونکړل او ژر می یو حمام وکړو. غوښتل می خپل کمیس را واخلم چی د حمام د کوچنی کړکی سره یو توره سایه چی ماته راکتل او ټوله کړکی نیولی وه، ومی لیدو! د هغه په لیدو د ویری څخه می بدن مړ شو بی اختیاره څو گامه شاته ولاړم چی هغه سایه په یو دم لکه د دود پشان غیب شوه؟ لاس او پښی می د ویری څخه کار نه کوو، د ډیر ویری څخه نژدی وو په ځمکه گوزار شم چی د حمام دروازه ناساپه خلاصه شوه، او د زبیر ورختا غږ می بدن ته یوڅه سکون ورکړو.

زبیر - طاها! مړ شوی دری ساعته کیری غږ کوم ولی جواب ن(زبیر یو دم خاموش سو او ماته یی حیران، حیران راوکتل او په حیرت باندی وویل: ستا په بدن څه شوی دا تپونه د څه دی؟ او دا رنگ دی ولی داسی پریدلی دی؟

بغیر لدی چی د زبیر جواب ورکړم یوځل می ټول حمام د نظر څخه تیر کړو، او د کمیس د اغوستلو په حال په ریریدلی قدمو د حمام څخه ووتم. زبیر راته یو پیاله اوبه راوړل او په ورختای زما سر ته ولاړ وو. د اوبو څکلو وروسته می زبیر ته ټول حال وویل هغه هم په ویره باندی د حمام خواته وکتل.

زبیر - هسی خیال دی کړی برندی کی چی کوم کمره ده هغه ټول کور د نظر لاندی نیولی او ما هم ټول وخت کمری ته کتل، ما خو کوم عجیب شی ونه لیدو؟
- بیعتل یی؟ که ځان په خر توبی وهی؟ زه درته وایم یو دود غوندی شی می ولیدی نه کوم انسان؟

زبیر په ویری وویل: عه بنده کړه خوله دی. زه خپله ددی پیرایانو میرایانو څخه دومره ویریزم چی حد نلری، حاضر یم د سل قاتلانو سره دی جنگ وکړم خو یو پیری ونه وینم. - نو هغه چی ما ولیدی څه وو؟
زبیر - ستا وهم! په سر دی ټک خورلی مغزه دی گډوډ شوی. رښتیا دا ووايه دا بدن دی ولی داسی تور شین وو؟
- نه پوهیرم ما هم تازه ولید.
زبیر - عجب!

د ذوالفقار تر راتلو نور کوم داسی بحث مو ونکړو، ذوالفقار چی راغلو زما د سترگی پر لیدو بیحده حیران شو خو زبیر ورته ټوله کیسه وکړل، ټوله یعنی ټوله د کمر و ایخودلو څخه نیولی د حمام پوری! ذوالفقار بڼه په دقت د هغه خبرو ته غوږ نیولی.

ذوالفقار - دا رښتیا وایی طاها؟
- هو.

زبیر - ودی لیدو ما درته وویل په یو ټک ولاری لیونی شو.
ذوالفقار څو ثانی په ځیر ځیر راوکتل او ویی ویل: زه دا خبری ایله کوی ما جیگر درته راوری چی یوڅه وینه دی پوره شی رنگ دی د شهید غوندی تک ژیر شوی.
زبیر - بڼه دی وکړل دری منه وینه یی ضایع شوی، ما یی ډاکتر ته وویل ورته وینه تیره کړی خو هغه ونه منل نه پوهیرم ولی؟
ذوالفقار - ځکه دی ځوان دی خپل وینه خپله پوره کړی بهتره د هغه یخچالی وینو څخه ده.

زبیر - رښتیا طاها پوهیری؟

- په څه؟

زبیر - دا چی ستا گروپ خونی څه ده؟

- نه ما تر اوسه نده چک کړی.

زبیر - نو د هغه کس څخه منندویه و اوسیره چی ویی و هلی که نور نه ویی یو فایده

درور سیده گروپ خونی دی معلوم شوو.

- څه ده اوس؟

زبیر - خوشبختانه یا بدبختانه زما د وینو گروپ دی.

- رښتیا B+ ده؟

زبیر - متاسفانه هو.

د ما بنام پوډی مو یو څه وختی و خورل ترڅو په بیغمه می باندی د افغانستان او زیمبابوی میچ وگورو. دری سره د تلویزیون مخکی ناست وو او د شهزاد محمدی لوبی ته چی د شارجی گراوندی په چکو سوری کړی وو کتل، اول ځل و افغانستان داسی بنایسته لوبه کول یو نوی سپینر بالور هم افغانستان تیم ته راغلی وو چی بیخی نو تیت او ریت بالور وو.

زبیر - زه درته د همدا اوس څخه وایم دا نوی بالور یو روښانه راتلونکی لری.

ذوالفقار په خندا وویل: مننه ستا د غیب ویلو څخه، خو پدی خبره هر بیعقل پوهیری! څنگه چی دی بال کوی ضرور یو زبردسته بالور ورڅخه جوړیږی!؟

زبیر - نه ځینی کسان بال اول کی سم ویی بیا خرابیږی، خو زه وایم دا بالور چی هر سومره

وخت ورباندی تیر شی بال یی بهتره کیږی. ته څه وایی طاها؟

- زه وایم خدای دی ستا خبره که صحیح نه ویی بیا هم صحیح کړی. ترڅو د افغانستان تیم

یو څه قوی بالاران او بیټسمنان پیدا کړی.

زبیر - اوس خو سر و لاس دی مات دی! خو کله چی ښه شوی، د نورو انډیوالانو سره یو

چیلنجی د کرکت لوبه کوو.

- زه یی نه کوم.

زبیر - ولی؟

- حوصله یې نلرم.

ذوالفقار - پخوا خو دی د کرکت لپاره لاسونه پری کول، اوس حوصله نلری؟

- پخوا، پخوا وو! اوس، اوس دی!

ذوالفقار زبیر ته وویل: اوس خو نه کیږی خو یو میاشت وروسته چی دده لاس جوړ شو، ته یو سم صحیح لوبه ولگوه دی زه خپله راوړم.

د هغوی خبرو ته می توجه ونکړل سترگی می خپل د لاس په زخم ولگیدی، په لسم صنف کی وم د کرکت سره می بیخده شوق درلود، یوه ورځ مو چلینجی میچ لگولی وو د 500 افغانیو په سر! هغه ورځ ما او څو نور ملگری می مکتب گروخی وکړل، او ولاړو کرکت ته د میچ په وخت یو بیعقل بال د یو کور بام سرته گوزار کړو، او زموږ سره بل توپ نه وو! چی لوبی ته ادامه ورکړو. مجبور شو هغه توپ راواخلو د بام سرته یو درخته وه زه په هغه درختی پورته شوم توپ می لاندی هغوی ته واچوی

او غوښتل می چی زه هم ورپسی بنکته شم، چی ناساپه می پینه د بام څخه وښویده او د درختی څخه را وولیدم، البته ما غوښتل درخته ونیسم خو درختی زه ونیولم! مطلب لاس می د درختی په یو تیره څانگی کی بند شو! او دا مبارک تپ د هغه وخت څخه دی. او زما د شانس څخه دی په هغه ورځ باندی فرید زه د مکتب گروخی پر وخت لیدلی وم او بابا ته یی زما شیطنت کړی وو، هغه ورځ بابا زما پسی راغلی وو ترڅو ما مثلاً لاس تړلی د جرم په وخت راگیر کړی،؟ خو لاس تړلی یی په درختی راگیر کړم! په هغه ورځ باندی بابا زما بیټ، وریکتی، ټول شیان مات کړل. او

بغیر لدی چی فکر وکړی زما لاس پنځه کوکه خوړلی او حالت می ښه ندی! همدا چی کورته ورسیدو یو شین د اوبو پیپ مو په حویلی کی درلود چی د ذوالقرنین کاکا کورته مو اوبه ورباندی تیره ول، هغه یی راته بند کړو! دومره ډیر یی وو هلم چی د لاس کوک می وشکیدى! او مجبور بیرته ذوالقرنین کاکا ډاکټر ته ویوړم او هغه د سره پانسما کړو. هر څومره چی فکر کوم ما ته یواځی د بابا قهر، غوصه، بداخلاقی، او وهل یاد ته راځی د خیر کار یی نه! بابا همیشه زما په ژوند کی د یو عذاب فرښتی کردار سر ته رسه ولی! او فرید د هغه د لاس چمچه، د دواړو څخه کرکه لرم.

سهار د زبیر په غږ د خوب څخه پاسیدم مریض زه یم، خو بهانه د ته لاس ته ورغلی او د پوهنتون څخه یی ځان رخصت کړی!

زبیر - پاسه صبا ناری وکړه.
- زه سهار لخوا پوډی نخورم، عادت نلرم.
زبیر - مهمه نده د نن څخه ځان عادت کړه پاسه.

بغیر لدی چی د ځایه ولاړشم چهار طرف می وکتی نوالفقار نه راته معلومیدی.

- نوالفقار چیرته تللی؟
زبیر - نه پوهیږم ماته یی ویل یوڅه کار لرم او ولاړی؟ ولاړشه ژر کوه پوډی وخوره.
- می ویل نه یی خورم زړه می نغواری.
زبیر - ته بد کوی چی زړه دی نغواری ولاړیږه شابه.

زبیر په بوکس او لغتو مجبور کړم ولاړشم غوښتل می حمام ته لاړشم د لاس او مخ وینځلو لپاره خو پښیمانه شوم لارم د حویلی خواته.

زبیر - ژر لاس او مخ دی ومینځه چی غواړم د ماښام د کمری ویډیو گانی وگورم. رښتیا ماښام خو تا کوم عجیبه شی ونه لیدی؟!
- نه.

د لاس او مخ وینځلو وروسته د زبیر انډی ته کینستم هغه لپه تاپ چالانده کړو او د پرون غرمی ویډیو پلی کړه دا ویډیو د دباندی کوڅی د کمری څخه نیولی شوی وه د قومندان کور او د کوڅی ډیره برخه پکی معلومیده زبیر ویډیو په دوچنده سرعت ایخودلی وه ترڅو ژر یی وگوری په ویډیو کی یو توره پیشو بیحده ډیر زمور د کور چهار طرف کی گرځیده؟ خو عجیبه یی دا وه چی د یو ثانی لپاره چی پیشو کمری ته مخامخ وکتل کمره ناساپه تصویر خراب شو په ویره می زبیر ته وکتل چی هغه وویل:

زبیر - تا ته می ویل وه کنه چی دا کمری یوڅه ستونزه درلود؟! په همدی خاطر غفور ته یی راوری وو چی جوړ یی کړی شاید بیا دا یو دانه یی خراب شوی ویی؟ راءه د دویم

کمری ده وگورو.

- زه یی نگورم که خدای نکرده په هغه ویدیو کی می یو شیء ولیدو ضرور لیونی کیرم.
 زبیر- سمده زه یی گورم بیا درته وایم.
 زبیر په تلوار باندی په دوه دقو کی ویدیو وکتل او ویی ویل: بنه خبره ده که بده خو په
 ویدیو کی هیڅ نه وه؟
 - رښتیا وایی که هسی زما د دلداری لپاره وایی؟
 زبیر- نه یی منی خپله یی وگوره؟
 - نه ضرورت نشته ومی منل.

زبیر- خو په یو خبره سل فیصده ډاډمن یم.
 - په څه؟

زبیر- دا چی هر سوک دی نغواری تا مړ کړی ..!
 - ته د کوم خای خبر یی چی نغواری ما مړ کړی؟ هسی نه هغه نفر ته خپله یی؟
 زبیر- ای مرگ مرگ .. د هغه د کارونو څخه داسی بڼکاری لکه چی غواری یواځی تا
 وویره وی؟ کنه ستا پشان ډارن او بی لاس او بی پینو رکم انسان مړ کول دومره هم سخت
 کار ندی...

- زه دا ستا خبره یی صحیح اوس زه سنگه هغه نفر ته ووايم چی زه و ډار شوم نور می
 خوشی کړه ..!
 زبیر- دا باید هغه خپل تشخیص کړی ..!
 بد بد می زبیر خواته وکتل چی هغه هم وویل: بنه نو زه یوڅه چای دم کړم، اوس به
 نوالفقارم راشی.

او بیا ژر د آشپزخانی خواته ولاړ؟ د زبیر کارونه یو څه ماته مشکوکه غوندی بڼکاریدل؟
 په دویم ویدیو کی خو کوم شیء نه ویی لیدلی؟ زبیر څو دقې آشپزخانی کی موختی وو چی
 د دروازی تک پورته شو زبیر د آشپزخانی څخه را ووتی او ویی ویل: زه
 درواز خلاصه وم، او په تلوار د دهلیز څخه ووتی! پیر وخت تیر کړو غوښتل می
 ورپسی لارشم چی څه خبره ده؟ څوک وو چی دروازه یی ټکول؟ چی د دهلیز دروازه
 خلاصه شوه او نوالفقار په تروش تندی رادننه شو.

- څومره وخت مو تیر کړو؟ یو دروازه خلاصه ول دومره وخت غوښتی؟
زبیر - نه هغه ما ذوالفقار ته هغه خرابه کمره خودل.

- ها!!

ذوالفقار - بنه یی؟

- هو بهتره یم.

ذوالفقار - شکر چی بنه یی.

ذوالفقار زبیر ته مخ کړو او ویی ویل: زبیر ته راشه زما کوتی دا کمره کوم ځای خراب شوی ماته راوښایه؟

او بیا دواړه جوړه کوتی ته ننوتل دروازه یی هم بنده کړل؟ د دوی پدی کار زما شک نور هم زیات شو؟! ناساپه دوی دواړه ولی داسی شول؟ ضرور په ویډیو کی یوشی وو؟ خو دوی ما ته نه وایی؟ څو دقی ما په سل سوچونه او فکرونو تیر کړل چی دواړه د کوتی څخه راووتل د ذوالفقار په لیدو می ژر وویل:

- که کوم شی په ویډیو کی شته! ما ته هم ووايست، ولی داسی پت، پت خبری کوی؟

ذوالفقار په عصبی لهجه ددی لځایه چی زما جواب راکړی زبیر ته وویل: پورته کړه دا دوه روپه گی کمری دی نور ورته ضرورت نشته... ددی کمر و د لاسه لیاده می ووتل درته ووايم پلار دی را روان دی سبا به راشی...

په حیرت می وویل: د څه لپاره؟ تا خو کوم شی زما په اړه هغوی ته ندی ویلی؟
ذوالفقار - ستا په نظر زه ستا رقم بی عقل یم؟ څه ورته ووايم راشه یو څو نفره زما کور ته راوړیدلی او ستا شاهزاده زوی یی وهلی؟

د ذوالفقار په خبری چوپ شوم او هیڅ می ونه ویل هغه بیجده عصبی او په غوسه معلومیدی څو دقی شاوخوا وکتل او بیای په غوسه باندي خپل د سر په وینتو کی لاس تیر کړو او ماته یی راوکتل.

ذوالفقار - پرون ماښام خو کوم عجیبه شی دی ونه لیدو؟

په ورختای می وویل: څنگه عجیبه شی؟

زبیر - دا ما تاته دومره نصیحت وکړو چی په آرامه ورته ووايه..!
 ذوالفقار - ما اوس څنگه وویل؟
 - څه شوی ماته هم ووايست؟
 زبیر - آرام واوسیره کوم بده خبره نده برعکس بڼه خبر هم دی؟
 ذوالفقار په پوسخند وویل: هو بڼه خبر دی؟ بیخی زبردسته خبر دی.
 - څه خبر دی ماته هم ووايست؟
 زبیر - پوی شو چی چاته وهلی یی؟
 - چا؟ سوک وو؟
 زبیر په بنده، بنده ژبه وویل: پیری.....

د زبیر په خبره د بیر ویری څخه فکر فشار می بنکته شوی، او ځانته می شور نشو
 ورکولی چی ذوالفقار ژر وویل: تراوڅه دایمن نه یو یواځی یو گمان دی.
 په ژرغونی غږ می وویل: او.. او که رښتیا وه بیا څه؟
 زبیر - که رښتیا وه ستا لپاره خو بیخی بڼه خبره ده؟! یو پیری دی او غواری تا یو څه
 وویره ویی! او ته باید خوشحاله اوسیری چی کوم لیونی قاتل ستا پسی ندی.
 ذوالفقار - د زبیر خبره بلکل صحیح ده که کوم پیری واوسیری دا خو بیخی راحت خبره
 ده.

- د څه راحت خبره ده؟ ها؟ که یو پیر زما پسی ویی یعنی بیخی شانس یی نشته چی راگیر
 یی کړو؟
 زبیر - چا ویل چی نشته؟ گوره که پیری ویی په دوه دقو کی خبره خلاصه ده.
 - هغه وخت څنگه؟
 زبیر - ما خپل د یو ملگری څخه اوریدلی چی دلته نږدی یو غټ مولوی اوسیری چی
 پیریانان حاضره ویی؟ ورته وایی تیل داغ مولا!؟
 - تیل داغ؟
 زبیر - هو لکه چی دا مولوی پیریانان سوزه ویی؟ که ستا د هم پیری ویی هغه درته
 ستونزه حل کوی.

- پوهیری چی زه د داسی مولیانو څخه کرکه لرم؟
 ذوالفقار - بنده کړه خوله دی، زما خونن زړه وو چی لاړشو خو افسوس زبیر وایی نن

نشته سبا راځی، مور هم سبا ځو او دا خبره خلاصه وو.
 - تاسو د کوم ځای پوی شوی چې دا د پیری کار دی؟
 ذوالفقار - پرون مانديگر تا خپله ونه ويل؟
 - خو تا پرون مانديگر باور ونکړو؟! اوس بيا څنگه قبول دی کړو؟ په ويډيو کی خو کوم شی نه وو؟

زبیر - پیریان په ويډيو کی نه بنکاره کیری هوبنیار صیب!
 - نو تاسو څنگه یو ځل زما خبره ومنل؟
 ذوالفقار - لکه چې بنه کار مو ونکوو چې ستا خبره مو ومنل؟ که څنگه؟
 - نه هسی پوښتنه می کول.
 ذوالفقار - هسی پوښتنی مه کوه، کنه هسی به دی خوله ماته ویی!

ذوالفقار بیچده په غوسه معلومیده پدی خاطر نور څه می ونه ويل او چوب شوم. د زبیر په خبری می بد احساس درلود، دا چې ویی ويل تیل داغ مولا! هیڅ می زره نغوښتی چې ورشم فکر می کوی پر بدن می اور بل دی یو دقه کی داسی سره تبه می شوه چې زبیر او ذوالفقار چې هرڅونه دوا درمل راکړل فایده ونکړه، فکر می کوو چې په دوزخ کی یم پدی یخ کی د بیر تبی څخه راباندی خوله بهیده د سر درد می هم زیات شوی وو.

زبیر - زه خو وایم چې دا ټول د پیریانو کار دی؟
 ذوالفقار - څه وایی؟
 زبیر - گوره همدا چې وه مو ويل تیل داغ مولا ته دی ورو دده حالت خراب شو؟ باور وکړه دا د پیریانو کار دی ترڅو پدی کارونو مور شا ته کړی خپل د خبری څخه..!
 ذوالفقار - که دسی خبره وی مجبور د هغه مولوی څخه یی مخکي یو بل ته ویسو؟
 زبیر - ته بل کوم دسی سم مولوی پیژنی؟
 ذوالفقار - مولیان خو لږ ندی د گوتی په شمار زر دانې په هر کوڅه او مسجد کی ناست دی..

زبیر - خو فرق لری باید ضرور یو سم مولوی وی کنه دا نور هسی د پیسو غله دی جادوگران دی نه مولیان..
 ذوالفقار - صبر زه خپل ملگری ته زنگ ووهم څو وخته مخکي ما ته د یو مولوی زیات

تعريف کوی، که معلوم وو ورته د همغه آدرس به واخلو او لار به شو.
زبیر- امم دا هم بنه خبره ده که یو دوه نفره مولوی وپیژنی ضرور بنه مولوی دی..

ذوالفقار موبایل راوخیست او خپل ملگری ته یې زنگ ووهی، زبیر هم زما اندی ته راغی او زما په سر چې د اور پشان سور وو لاس کیخودو، ما دهغوی خبری اوریدل خو دومره توان راکی نه وو چې سترگی خلاصی کړم او کوم خبره دی وکړم، نور د درد څخه خبره اوبنتی وو بدن می یو شانتي بی حس شوی وو...! د څو دقو وروسته ذوالفقار لکه چې خپل د ملگری څخه آدرس واخیست، او زما څنگ ته راغی او کرار یې ماته غږ کړو.

ذوالفقار - طاها ..!

د ذوالفقار په غږ په سل زور او زحمت می لږ خپل سترگی خلاصی کړی او د هغه ورختا او پریشانه څهری ته می وکتل، چې هغه زما په مخ خپل لاس کیخودو، او کرار یې وویل: تبه لری بنه یی؟

یواځی د سترگو په پټو ولو او خلاصه ولو می ورته د هو جواب ورکي چې ذوالفقار لځایه پورته شو او د دهلیز څخه د وتلو په حال یې کي زبیر ته وویل: زه موټر چالانده کوم تاسو راشی.

زبیر راسره مرسته وکړل لځایه پورته کړم په گنگس انداز د هغه پسی کشیدم، د کور څخه چې ووتلو ذوالفقار په تلوار د موټر څخه رابنکته شو او زه یې شاته سیټ کی کینولم، موټر حرکت وکړو او هر سومره چې هغه ټاکلی ځای یعنی د مولا کورته نږدی کیدو هغومره زما حالت خراب کیدل، فکر می کوی نفس نشم اخیستی موټر د یو شنه رنگه غټ دروازی مخکي ودریدی، او ذوالفقار د موټر څخه تا شو، دروازه یې وټکول، څو دقې د کور مخکي د هغه چا سره چې دروازه یې خلاصه کړی وه خبری وکړل، او بیرته د موټر خواته راغی، زما د خوا د موټر دروازه یې خلاصه کړه او زه یې د اوږی څخه ونيولم ترڅو مرسته وکړی تا شم د موټر څخه...

خو ما نه غوښتل لارشم هغه کور او هغه مولوی ته! بد احساس می درلود او فکر می کوی هلته که لارشم مشکلات می زیات کیری؟ دا اصل کی احساس نه وو! بلکه داسی چی یو سوک راته وایي "طاها هلته مه زه خبره خرابه کیری!" ذوالفقار چې کله زما مقاومت ولیدو په حیرت یې وویل: ولی نه راتا کیری؟

- زه نه ځم.
ذوالفقار - ولی؟

- بد احساس لرم خیر دی راځی بیرته کورته لاړ شو زه بڼه یم.

زما په خبری ذوالفقار زما اوږه ایله کړه او په پریشانه حال یې راوکتل خو زبیر وویل: دا چې ته هر سونه مقاومت کوی طاها هغومره زموږ شک صحیح ثابت کیږی.
- پخدای پیری میری نشته، زما تبه ده راځی ډاکتر ته لاړ شو.. (دا لفظ می دومره په عاجزی وویل او ذوالفقار خواته می وکتل چې هغه سترگو کی ماته زړه نازړه توبی بڼکاره شو! غوښتل می د فرصت څخه استفاده وکړم او ذوالفقار قانع کړم ترڅو د مولوی لآحایه ډاکتر ته لاړ شو چې زبیر وویل:

زبیر - اوس خو راغلی یو دوه قدمه زحمت باسو، او دا شک مو هم لمینځه وړو که پیری نه وو بیخی بڼه خبره ده وړو دی ډاکتر ته سنگه ذوالفقار؟
د زبیر په خبره ذوالفقار ماته راوکتل او بیا یې په پریشانه حالت خپل وینتیاڼو کی لاس ووهی او ویی ویل: د زبیر خبره صحیح ده اوس خو راغلی لاړ به شو..

ما چې هر سومره زاری وکړل په هغوی دواړو باندی تاثیر ونکړو، او زه یې په زوره د مولوی کورته ننباسلم..

یو 23 کلن ځوان چې غم رنگه څهره، تور بایه او توری وریځی وه نه ډیر بڼایسته او نه هم زیات بدرنگه څهره درلود. مور یې کور خواته رهنمای کړو دری سره یو کور ته ننوتلو کوچنی کور وو دومره غټ نه وو، یو څلور پنځه متره دهلیز وو. یو آشپزخانه او دری کوتی چې د یو کوتی دروازه خلاصه وه! دهلیز کی شاوخوا نالی هوار کړی وه، مور هم لاړو یو کونج کی کیناستو، زموږ څخه بغیر دری څلور نور نفران هم دهلیز کی ناست وه! لکه چې دوی هم د کوم مشکل لپاره راغلی وه! څلور سرو تور کالی او ژیر لونگی وهلی وه؟ او د هغه گیری او واسکتونو څخه معلومیدل چې اطرافی خلک دی!.

دومره بد احساس می درلود که زما لاس کی وایې هغه دقه د هغه کور څخه تختیم خو زبیر می یو خوا او ذوالفقار می بل خوا ته ناست وه او زما د هر رکم حرکت څخه یې مخ نیولی وه! هغه ځوان هلک د هغه خلاص کړی دروازی خواته ولاړی او څو دقې

وروسته چې بیرته راغی نو مور ته یې وویل: تاسو اول ورشي پاچا صیب تاسو ته پتمه دی..

#شهاب :

د هغه هلک په خبره نوالفقار لځایه پورته شو او زه یې هم ځان سره کش کریم، هیس می زړه نه غوښت خو مجبوری د نوالفقار او زبیر پسي هغه کوتي ته داخل شوم، مخامخ د کرکی لاندی نالی باندی یو د زیات عمر بوډا چې چندان نورانی څهره هم نه درلود په اوږدی گیری او یو بالښت چې مخامخ ورته ایښودل شوې وو او یو کتاب ورباندی وو ناست وو! زموږ په راتلو یې کتاب بند کړو او مور ته په کتو شو، دري سره د هغه څخه لری په څنگ نالی کیناستو، او ستړی مشی مو وکړل البته ما دومره کرار ستړی مشی وکړل چې زما پر گمان هغه به بیخی زما غږ اوریډلی لا نه وی!!

نوالفقار - اصل کی خبره دسی ده مولا صیب... (هغه بوډا د نوالفقار خبره پری کړل او ویې ویل: پاچا صیب..!) (نوالفقار لږ ورته وکتل او بیا یې وویل: هو ... پاچا صیب اصل خبره دسی ده چې دا څو وخته کیږی زما وراره باندی عجیب غریب کارونه کیږی داسی چې وینې (نوالفقار زما لاس او سر ته اشاره وکړل) ضرر او نقصان یې هم ورته رسه ولې یو نفر تاسو مور ته معرفي کړی که مهربانې وکړی وگوری څه مشکل دی؟

پاچا صیب - ستاسو وراره پیژنم.

د هغه پاچا دی؟ مولا دی؟ قاری دی؟ هر بلا چې دی، د هغه په خبره په حیرت می وروکتل ډاډمن یم چې ما دا انسان خپل په ټول عمر کی می هم یوځل ندی لیدلی! ښه په ځیر، ځیر ورگورم چې زبیر وایې: د کوم خای څخه یې پیژنی؟
پاچا صیب - په اړه می اوریډلی. کولی شی یو د هغه ستونزو څخه چې در پینس شوی ماته قیصه وکړی ښاغلي طاها خان!!

د هغه پاچا پدی خبره چې زما نوم یې واخیست د نوالفقار خواته می وکتل، چې نوالفقار په حیرت وویل: ما خو یاد ته نه راځي چې د طاها نوم می دی تاسو ته ویلي ویې؟
د نوالفقار په خبره پاچا صیب نری شانتی مسکا وکړل او ویې ویل: ځوانه زه د پیر خبرو څخه خبر لرم..

زړه می طاقت ونکړو او ومی ویل: تاسو چې زما په نوم خبر یاست او دومره معلومات لری، نو پر ما چې کوم چل شوی پر هغه به هم خبر اوسیری!؟

دا خبره مې وکړل او په شکمن نظر مې وروکتل هیس مې دا نفر په زړه بڼه ونه لگیدی او بد احساس مې د هغه د سترگو د نظر څخه پر ټول وجود خپور کیدی، هغه ماته راوکتل او پداسې حال کې چې تر اوسه همغه شیطنې او خبیث مسکا پر شونډو وه کرار یې ماته وویل: پرېرډه واضح درته ووايم ځوانه! کوم خبری چې ما اوریدلی او تر ما را رسیدلی د هغه خبرو او قیصو څخه چې پر تا شوی شاید فرق ولری؟! او ما ته شاید غلط را رسیدلی وی؟! نو ته راته خپل قیصه وکړه چې زه دایمن شم..!

د هغه پدی خبره په نه زړه مې د رامخته شوی عذاب څخه لږ ورته وویل، زما د خبرو په وخت کې هغه خپل کتاب خلاص کړی وو او هغه ته یې کتل نه پوهیږم د څه شي کتاب وو؟ قرآن کریم او یا بل کوم داسې تفسیر یا کوم علمي کتاب خو ماته نه بنکاره کیدی؟! پر جلد د کتاب هیس شي نه وو لیکلی ساده تور پوښ یی وو! زما د خبرو د خلاصیدو وروسته نو الفقار وویل:

نو الفقار - بڼه نو پدی رامخته شوی کار تاسو څه فکر کوی چې آیا دا پعدابه ول د پیریانو کار دی؟

پاچا خپل سر د کتاب څخه پورته کړو او پداسې حال کې چې خپل پر گیره یې لاس تیره و یې وویل: په ډیر احتمال او گمان هو ... د پیریانو کار دی ضرور کوم کار دی کړی..؟! زبیر - څه کار؟

پاچا - د آدم (ع) د پیدایښت وخت کې خدای د پیریانو او انسانانو په مینځ کې یو پرده او حائل جوړ کړو! ترڅو مور د هغوی او هغوی زموږ د دنیا څخه لری اوسیری! تا ضرور یو کار کړی او هغه پرده او حائل دی لمینځه وړی..!

- خبره همدلته ده! زه بیخی نه پوهیږم چې ما څه کار کړی چې هغوی زما پسې دی؟ زه غواړم د هغوی د شر څخه خلاص شم..!

پاچا - که غواړی په دلیل یې پوه شي نو رامخکې شه ځوانه .. (پاچا خپل و مخ ته اشاره وکړل او ددی خبری سره سم یې خپل د مخ بالښت او د هغه په سر کتاب یې پورته کړو او خپل څنگ ته یې کیخود نو الفقار په سترگو اشاره وکړل ترڅو پاسیږم، په نه زړه د پاچا و مخ ته کیناستم

هغه یو څه نور هم رانږدی شو، او خپل لاس یې زما پر سر کيځودو او ما ته یې وویل تر څو سترګې پټې کړم، په نه زړه مې د ذوالفقار خواته وکتل چې هغه د سترګو په پټولو او خلاصه ولو راته وویل چې د پاچا خبره ومنه؟ په سل نه زړه مې سترګې پټې کړل او هغه شروع وکړل په دم کولو او چوف کولو، تقریبا یو دوه دقیقې به تیری شوی وه چې د سترګو د پردې شاته مې بیحده تیز روښنایی احساس کړل داسې لکه چې یو چا دی زما و سترګو شاته برق روښانه کړی وی؟

غوبنټل مې سترګې خلاصې کړم خو د پاچا غږ مې واوریدی چې ویې ویل: سترګې مه خلاصه وه. (د هغه په خبره مې سترګې همغسې بندې وی چې دا ځل یو دم احساس مې وکړو د ځمکې څخه په پورته کېدو یم! بغیر لدی چې د چا لاس احساس کړم فکر مې کوی د ځمکې څخه جلا شوم! د ډیر ویری څخه مې د پاچا خبره لیاډه ووتل او سترګې مې په وحشت خلاصې کړی! او د مخامخ منظری په لیدو د ډیر ویری او وحشت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه..!

کوټه کې تکه توره شپه وه، نه پاچا وو نه هم ذوالفقار او زبیر...! هیس سوک نه وه یواځې زه وم! کوټه بیحده تیاره وه داسې لکه چې شپه وی؟ ځکه بیرون هم تیاره وه په ډار او وحشت مې ذوالفقار او زبیر ته ناری وهل شروع کړل خو غږ مې له ستونې څخه نه وتی! هیس شې مې نسو لیدلی کامل توره شپه وه، غوبنټل مې لځایه پاسیرم او د دی لعنتي کوټې څخه ووځم او ذوالفقار و زبیر پیدا کړم خو پینو مې هم یاری نکول! داسې لکه چې فلج شوی اوسیری د ډیر ویری او وحشت څخه ژړا ته نږدی شوی وم

چې په هغه تکه توره شپه کې د دروازی د خلاصیدو آواز مې تر غوږ شو په تلوار مې هغه خوا ته وکتل چې یو غټ پټ چهار شانه سړی چې څهره یې سم نه معلومیدل او پوره سر تر پایه یې تور هغه هم بیحد عجیب سم ددی عربانو کالو پشان چې تر پینو پوری سپین جوړه اچوی همغه ډیزاین خو په تور رنگ کې وه اغوندلې وه، مخامخ د دروازی خولې ته و دریدی او زما په لیدو یې سر بڼې او چپ طرف ته وخوځه ویې او په قهرجن لهجه چې بیحده غږ یې ډارونکي و وویل: ما درته وویل مه رآه طاها....!

د هغه د غږ سره سم خپل پر مخ د یخ اوبو پر شیندلو په خود شوم او سترګې مې خلاصې کړی، سر مې د زبیر په غږ کې ایخودلې وو او پروت وم؟! ذوالفقار د قهر او غضب

څخه په سرو سترگو زما انډی ته ناست وو او اوبه یې په لاس کې وه، د زبیر په مرسته کیناستم ټول بدن مې بیحد زیات درد کو او د ټولو څخه زیات چپ لاس گوتې مې!.. خپل لاس ته مې وکتل چې د حیرت څخه مې سترگې خلاصې شوی هغه بل لاسو خو مې مات وو او ددی لاس فکر مې کوی گوتې مات شوی رنگ یې هم شین وو؟!

زما د کیناستلو سره سم هغه پاچا چې تراوسه لگیا وو خپل د کتاب څخه یې یو شی لیکل زما خواته وکتل او په کلک لهجه یې وویل: ما درته وویل سترگې مه خلاصه وه (بیا زما د لاس گوتو ته چې تک شین شوی وه او داسی درد یې کوی لکه چې مات شوی اشاره وکړل او ویې ویل: که سترگې دی نه وایې خلاصې کړی زه هم نه مجبوریدم د زور څخه کار واخلم.. په هر حال بڼه وو مشکل دی پیدا شو..

په گنگس انداز مې زبیر خواته وکتل چې هغه هم زما پشان په گنگس او ویریدلی حالت وویل: دربانډی حاضر یې کی (د زبیر په خبره سترگې مې د حیرت او وحشت څخه خلاصی پاتی شوی چې هغه کرار وویل: یو بناپیری وه! - څه...؟!)

زما د حیرت څخه په پک غږ زبیر وخنډل او ویې ویل: نه چې ډیر ملکوتی بناپست لری د انسانانو لځایه پیریان دربانډی مین کیری .. - بلا بلا انسان پشان خبری وکړه څه چل وو؟! زبیر- خو درته ومې ویل وی...! بناپیری دربانډی مین شوی وه، هغه د پایزیب شرنگ د هغې وو.

- دا ټول کارونه دهغې وه؟ زما جواب دا ځل نو الفقار په غوسه راگری او بد بد یې د هغه پاچا خواته وکتل: نه تراوسه موضوع صحیح نده معلوم.

- څه مطلب؟

زبیر- مطلب دا چې هغه د پایزیب شرنگ، ماښام لخوا د بدن بی حرکت کیدل دی د خوب وخت کې او ځینی نور کارونه ددی اغلې بناپیری وه! خو.. - خو څه؟

زبیر- خو وهل ددی کار نه وو!

- یعنی هغه کوم د انسان کار وو؟

ذوالفقار - نه.

زبیر - امم هغه د کوم بل پیری کار وو.

- یعنی یو وخت کې زما سره دوه پیریان وه؟

پاچا - دوه نه بلکې شاید یو پله؟!

په حیرت او ویری مې د هغه پاچا خواته کتل چې ذوالفقار په غوسه پاچا ته وویل: اوس یو کار وکه البته دسی کار چې سرانجام یې (زما لاس ته یې اشاره وکړل) داسې نه ويې یو دم وکه چوف وکه هغه پاتې پیریان هم راو غواړه او د طاها څخه یې لری کړه... خو دا حل د اول څخه وایم حق نلری دا مردار قلمونه دي د طاها په گوتو کې ننباسې او خور یې کړی..

د ذوالفقار په قهر جن خبرو تازه په قیصی پوی شوم چې زما لاس گوتې ولې داسې شوی..! ما لیدلې وه ځینې مولیان د پیری د حاضره ولو یا هم د بدن څخه د باسلو لپاره یې د هغه انسان بدن ته چې کوم چې پیری پکی دی وهې تر څو درد یې پیری احساس کړی او لاړ شی! لکه چې متاسفانه پر ما هم همدغسې چل کړی وو دا پاچا..!

پاچا - زه اوس دا نور نسیم حاضره ولې..!

زبیر - ولې کوم مشکل دی؟

پاچا - دا خو یو دانه ندی چې زه حاضر کړم او تاسو خو اوس ولیدی چې دا یو دانه یې

دومره بد کلغ (ضدی) وه نو دا نور به یې سنگه وی؟

ذوالفقار په غوسه باندی خپل سر وینتیانو کې لاس تیر کړو او په بې حوصله لهجه یې

ووېل: اوس چاره څه ده؟

پاچا - د اوس لپاره زه هیس کار نشم کولی، داسې نکیری چې زه یو، یو دانه دی حاضر

کړم او قسم ورکړم چې نور دا ځوان پریردی..! جنیات هسې یو سوک نه پغذابه وی

ضرور یو دلیل باندی دا ټول ستا پسې شوی..!

- په څه دلیل ما څه کړی په دوی؟

پاچا - زیاتر هغه کسان چې پیریان یې پغذابه وی ددی بناپیر او مینې داستان څخه چې تیر

شو، ضرور تاسو کوم ضرر او نقصان هغوی ته رسه ولې..!؟

زبیر- طاها نو څه کار دهغوی سره کړی؟
پاچا- زیاتر کسانو چې پیریان زخمیان کړی یا ورته نقصان رسه ولې هغوی خپل لاندی
ورباندی خبر...! مثال ناساپه شپه کی بغیر د بسم الله ویلو څخه د باندی حویلی ته ځی یا هم
چاقو یا بل کوم تیز شي یو خوا گوزاره ویی یا سری گرمی اوبه یو ځای بغیر د بسم الله
ویلو توی کوی، په یو پیری به شاید هغه شیان تا گوزار کړی وی...! او هغوی به دی
زخمی مری اوسیری؟

سمده چې ته هغوی نه وینې خو هغوی شتون لری او تا وینې! هغوی هم جسم لری خو
بیحده نرم او لطیف دی د همدی لپاره کولې شي هغوی خپل جسم پټ کړی...! شاید تا هم
ختا او بی فکر کی هغوی ته زیان رسه ولې وی او اوس هغوی هم غواری خپل قصد
واخلې!

ذوالفقار- چاره څه ده؟
پاچا- زه باید خپل د ملگرو څخه مرسته و غواړم ترڅو راته دلیل معلوم کړی.
زبیر- ستاسو ملگری چیرته دی؟ کولې شي زنگ ورته ووهی ترڅو زموږ مشکل لږ ژر
حل کړی!
ذوالفقار- د پیسو غم مه کوی زه ستاسو د ملگرو پیسی هم درکوم تاسو یواځی دا زموږ
کار ژر حل کړی..
پاچا- اصل کې زما ملگری داسې ندی چې په زنگ و هلو یې راو غواړم! هغوی هرکله
چې زړه ویې راځی..

د هغه خبری بل رکم وه داسې لکه چې سر عام یې وویل زما ملگری پیریان دی نه
انسانان! د هغه د دی خبری په مطلب طما په نظر ذوالفقار او زبیر هم پوی شو چې په
حیرت یې وروکتل هیس بنه احساس می و دی موضوع ته نه درلود! او د هغه د دی
خبری په اوریو خو بیخی بد احساس می پیدا کړو..

زبیر- اوس مونږ څه وکړو داسی خو نکیری چې همداسې لار شو او هغه پاتی پیریان بیا د
طاها پیسی راشی! نکیری اوس یې یو دانه راو غواړی؟ یا هم کوم شي موږ ته راکړی تر
هغه وخت چې ستاسو ملگری راځی او تاسو ته ددی کارونو دلیل راوړی؟

پاچا- یو شي ورکوم ترڅو د څو ورځو لپاره کوم پیری یې پغذابه نکړی..
ذوالفقار- بڅبننه غواړم... دا ستاسو ملگری تاسو نشي راغوبنتی؟
پاچا- نه.

د هغه د نه په ویلو نور مور څه ونه ویل، هر دقه می بد احساس زیات کیدو زړه می
غوبنتل لارشم د هغه ځای څخه، هغه خپل د کتاب څخه یو څو ورقي زمور خواته ونيول
او ویې ویل: دا ستا لپاره دی.
ورقي زبیر ورڅخه واخیستل قات کړی وه! زبیر غوبنتل چې خلاص یې کړی خو هغه
ووویل: اوس یې مه خلاصه وی.. نن ما بنام په دولس بجو اور بل کړی کله چې اور په مړ
کیدو وو نو دا دوه ورقي په انگار کیدی چې وسوځیږی، او هغه دوه ورقي چې شاته یې
سره کربنه می ویستلي هغه د کور په یو کونج کې دفن کړی.

- مننه -

ذوالفقار- تاسو دواړه لارشي زه هم اوس درځم.
د ذوالفقار په خبری اولي نفر زه وم چې د هغه منحوس ځای څخه ووتلم، بیا راپسی زبیر
راغي، مور دواړه موټر کې د ذوالفقار راتلو ته په تمه شو، چې څو دقي وروسته ذوالفقار
په تروش تندی را ووت او موټر کې کیناستی.
- ولي دی دومره وخت تیر کړو؟
ذوالفقار- خپل شماره می ورکړل او دهغه ده می هم واخیست که ضرورت شو ورته
زنگ ووهو.

- خو زما هیس خوښ نشو. (دا خبر می وکړل او خپل د لاس گوتو ته چې بیحد زیات یې
درد کو و می کتل چې زبیر وویل: که لاس دی پیر درد کوی لار شو ډاکتر ته؟
- ضرورت نشته بنه یم. او هو ته باید ما ته ټوله قیصه وکړی، چې سنگه چل وو؟
زبیر په خندا وویل: صبر کورته ورسیرو سم درته د لیل مجنون داستان تعریف کوم.
- بلا.
زبیر- هغه خو ته لری هغه هم بنایپیری بلا..

- زبیر زما پر عصابو مه ځه زه تر اوسه پدی خبری کې شک لرم چې هسی نه خپل کوم
پیری میری ماته راستولی نه ویې؟ تاسو هم واوریدل چې ویل یې ملگری لرم..؟ هغه هم

پیریان؟

زما په خبری ذوالفقار د موټر د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: طاها! که وغواری بیخایه خبری وکړی غابنونه دی په خوله کې در مات کوم! تراوسه مور د جنرال شا نیولې وه چې تا دا کار کړی خو اوس چی هغه ستا لایلا حاضره شوه خبره معلوم شول باید په تمه اوسیرو چې پاچا صیب څه کوی؟

زبیر - رښتیا ولی هغه د مولوی صیب پر ویلو تندی تروش کړو او ویې ویل ماته پاچا صیب ووايه؟

ذوالفقار - ولاکه زما سر خو نشو خلاص پدی کار یې ..!
- هسی چینجی درلود..

زبیر - شاید نوم یې پاچا وو؟ او د مولوی لفظ یې نه خوښیدی چې ورته استعمال کړی؟

یو عجیب غږ زما د چپ طرف څخه وویل: پاچا اصل کې د سیدانو له ډلې څخه ویې "سیدان د حضرت محمد"ص" د نسل اولادی ته وایې" او دوی د مولوی لفظ پدی خاطر نه خوښه ویې ځکه دوی وایې زموږ رتبه د مولیانو څخه پورته ده! هغوی حتا د مولیانو پسی د لمانځه شاته لا نه دریری! (په ویری او وحشت می خپل اندی ته وکتل چې چا دا خبری وکړل؟ خو هیس سوک هلته نه وو؟)
په لږزنده غږ می وویل: تاسو هم واوریدی؟

زبیر - څه؟

دا غږ؟

ذوالفقار د موټر د هینداری څخه په مشکوکه نظر راوکتل او ویې ویل: کوم غږ؟

- ه... هم ... همدا چې وویل "پاچا اصل کې د سیدانو له ډلې څخه ویې او دوی د مولوی لفظ پدی خاطر نه خوښه ویې ځکه دوی وایې زموږ رتبه د مولیانو څخه پورته ده! هغوی حتا د مولیانو پسی د لمانځه شاته لا نه دریری!

ذوالفقار او زبیر په حیرت راوکتل او زبیر په همغه حیرت وویل: دا څه وایې؟ چا درته دا خبره وکړل؟

- یعنی تاسو وا نه وریدل؟

ذوالفقار - نه.

زبیر - نه ما ستا د خولي اول خُل دی دا الفاظ د پاچا او مولوی د توپیر په اړه اورم ..!
د بیر ویری څخه می رنگ وپریدی، چی نوالفقار وویل: هغه تعویذات یی راگری شاید
دهغه له سبب دوی داسی ځانونه تاته بنکاره کوی صبر مابنم یوځل هغه تعویذات د پاچا
صیب په ویل شوی طریقه استعمال کړو بیا دا ټول شیان ختم کیږی آرام اوسیره.

د نوالفقار په خبره زره انداز لا د ویری څخه می کم نشو، خو نور څه می ونه ویل او
خاموش شوم، نوالفقار مور دواړه تر کوره ورسه ولو او خپل لاری ترڅو مابنم لپاره
سودا واخلي، په لږزنده او ویریدلی قدمو د کور خواته روان شو.. هغه د پاچا راگرل
شوی کاغذونه می اړول راپول، زره می غوښت خلاص یی کړم او وگورم څه یی پکې
لیکلی؟

- زبیر وایم که دا کاغذونه خلاص کړم کوم مشکل خو نلری؟
زبیر چې زما څخه لږ لری د دتلویزیون خواته ناست وو او موبایل کی لکيا و ویی ویل:
مه خلاصه وه ما اوریدلی تعویذات چې خلاص شي اثر یی ځی! او هو و دی نه لیدل پاچا
صیب زه هم د ورقي د خلاصه ولو څخه منع کړم!
- نه پوهیږم ولی خو هیس می خوښ نشو دا پاچا ...
زبیر په خدا وویل: مرکي ته دی خو ندی راغلي چی داسی وایی! ته دعا کوه ستا مشکل
حل کړی نور بیخی مه ورځه هغه خواته..

- خدای دی وکړی حل کړی مشکل.
زبیر - حل کوی هسی گوره هغه پیری تاته وویل د پیغمبر "ص" د اولادی څخه دی او
سیدان دی! نو ضرور سم سړی دی؟
د زبیر په خبره هغه غږ می یاد ته راغلو چې دا خبری راته وکړل د هغه په غږ کی
یو شانتي پسند وو لکه ریشخند باندی چې دا خبری کوی؟

- رښتیا زبیر تا ماته ونه ویل چې سنگه چل وشو هلته د پاچا کور کی؟
زما په خبری زبیر په خدا خپل ځای کی کیناست او ویی ویل: اخ افسوس چی نوالفقار په
غوسه وو او اجازه یی رانکړل ویدیو ونیسم کنه سم هندی فلم وو ..
- بلا بلا سنگه بیا خوشحال دی.

زبیر - یعنی باور وکړه طاها که ستا لځایه بل هر سوک وایی ما فکر کو چی هسی ټکی

کوی او پیری میری نشته، یعنی داسې درب و غورخیدی چې زه او ذوالفقار هک حیران شو! دوه دقی لا تیر شوی نه وه چې ټول بدن دی په لرزی شو بیحده بد لرزیدی لکه دا میرگی چط نیولې اوسیری؟ ذوالفقار غوښتل تا پورته کړی خو پاچا صیب اجازه ورنکړل

تقریباً د دوه دقو وروسته ناساپه خپل خای کې کیناستې سترګې دی هم خلاص کړی پاچا صیب پوښتنه وکړه، سوک یې؟ ما گمان وکړو اوس به ووايي زه یم طاها! خو تا وویل... (په هیجان او حیرت مې غور نیولې وو د زبیر خبرو ته هغه چې خاموش شو ومي وویل: ښه څه مې وویل؟

زبیر - تا نه وویل هغه ستا لیلیا وویل (زبیر زما د هغه وخت پینې وکړل او وپي وویل: زه فلانکې یم..! یو داسې عجیب نوم یې ځانته واخیست طاها چې ما بیخی وانه وریدو؟ او بیخی پوی نشوم ورباندې زیات عجیبه وو، د هغه څخه وروسته پاچا صیب ورڅخه پوښتنه وکړل چې ولې دا ځوان پعدابه وپي او څه ورنه غواړی؟ (زبیر خپل د خبری دی خای کې په هیجان وویل: بغیر لدی چې خبره کش راکش کړی وویل زه ورباندې مینه یم! هر کار ورته کوم هر شي وغواړی ورته راوړم...

زبیر دومره په هیجان دا خبری کول چې زما هم شوق او خندا راغله او ومي وویل: رښتیا وایي؟ همداسې وویل؟
زبیر - پخدای باور وکړه همدغه یې وویل.
- ولای دی دنیا ته مې امید پیدا شو که نور نه وپي یو ښاپیری خو حاضر ده زما لپاره هر کار وکړی ...

زبیر تر مابنام د هغه وخت چې پر ما پیری حاضر شوی وو او زه بی خود شوی وم قیصی وکړل، او دومره په شوخی او توکی هغه موضوع بیان کړل چې ما او ذوالفقار دواړه یې په خندا مړه کړو... تر مابنام دولس بجو درې سره وینس و دولس بجې چې پوره شول حویلې ته لاړو او ذوالفقار یو وړوکي اور بل کړو او هلته درې سره کیناستو کله چې لرګي انګار شول

نو زبیر وویل: کاش کباب مو پوخ کړی وایي!
ذوالفقار - لکه حامله داره ښځه پدی نیمه شپه کیدی کباب ته زړه وشو؟
زبیر - یواځې د حامله داره ښځو زړه کیږی؟ مور زړه نلرو؟ هسی ښایسته د لرګو د

سوځیدو چرک، چرک دی پدی باندی یو څو سیخ کباب وایې هی هی نو...
 ذوالفقار - دا خبری پریردی پاسه طاها..
 - ساعت څو دی؟

ذوالفقار - 12:1 دقیقه پاسه خلاص یې کړه بیا په انگارو یې کیرده هغه سره کرښه چې
 ورباندی ده هغه دفن کړه پوی شوی؟
 - سمه.

هغه دوه کاغذه مې خلاص کړه ددی څخه مخکې چې ورواچوم ورومې کتل چې څه
 پکې لیکلی؟ زبیر هم زما څنگ ته راغلو ترڅو وگوری څه دی؟! عجیبه شیان پکې رسم
 شوی وه! اعداد وه کرښی وه علامی وه حتا شکلونه وه! مور د هغه شیانو په کتو وو چې
 ذوالفقار وویل: انگار مړ شو څه مرگ کوی تاسو دواړه ژر کوی..

د هغه په غږ د هغه عجیب لیکل شوی شیانو څخه مې نظر واخیست او په انگار مې
 کیخودو، همدا چې کاغذ اور واخیست یو چیغه مې د حویلي د کونج څخه واوریده! یو د
 بنځي چغه وه! په تلوار مې هغه خواته وکتل خو هیس سوک نه وو! زما په ورختا کتلو
 زبیر وویل: څه شوی؟
 - تاسو غږ وانه وریدی؟
 ذوالفقار په مشکوک انداز وویل: د چا غږ؟
 - د یو بنځي چیغه وه!

ذوالفقار او زبیر یو بل ته په حیرت وکتل او زبیر ما ته په کتلو وویل: شاید د تعویذ اثر وی
 او هغه بنایپر سوځیدلی وی؟
 ذوالفقار - دا خبری پریرده شابه دا دوه نور هم هلته د حویلي کونج کې دفن کړه.
 ذوالفقار چې د حویلي کوم کونج خودو هغه تکه توره شپه وه! او ما غږ هم د همغه طرف
 څخه اوریدلی وو نو د ویری څخه مې جرعت نکوی هغه طرف لارشم او ذوالفقار ته مې
 وویل: ته ورشه دا هلته دفن کړه.
 ذوالفقار - زما په خیال ته یې باید خپل پر لاسونو وکړی ترڅو اثر وکړی؟

د هغه په خبره مجبور کاغذ مې را واخیست او روان شوم، ذوالفقار او زبیر هم زما پسې
 راغله لکه چی پوه شول زه داریدلی یم؟ زبیر خپل د موبایل برق روښانه کړو ترڅو لږ

رنا شي ما هم ژر هغه کاغذ دفن کړو او شکر دا ځل مي کوم عجيب شي وا نه وريدي.
زبیر- ستاسو په نظر دا کاغذ ايری ټولې کړو يا لاس ورته ونه وهو؟
ذوالفقار- پاچا صيب د اير و په اړه يې څه ونه ويل نو کوم مشکل به نه وي، پاک کړه او لری ختا کړه.

دشپي يوه بجې شاوخوا وه چې د حويلې څخه نور ميلمه خانې ته داخل شو هسي ما ويل همسايه گان فکر ونکړی چې پدی نيمه شپه غله راغلي که څنگه چل دي چې دا دري نفره حويلې کی گرځي راگرځي؟ دري سره خپل ځايونه واچول ما خپل ځای داسې ځای واچوی چې شاته مي ديوال وي او مخ د دروازی خواته وي نه پوهيرم دا څو وخته مي زړه کې ويره وليدلې وه او هغه ځای مي خوښ کوی او ويده کيدلم کوم چې شاته راته ديوال موقعيت ولری داسې مي د امنيت احساس کوو..

سر مي بالښت ته رسيدلي نه وو چې ويده شوی وم د خوب حالت کې وم چې احساس مي کړو يو نفر مي سنگ ته کيناستو؟! او داسې لکه چې خپل ځان لږ زما خواته کور کړو!
ددی کار په ويري او وحشت مي سترگی خلاصې کړی چې و مي لیدو ذوالفقار يو غټ چاقو په لاس کې زما سنگ ته ناست دی..

- څه کار کوی ذوالفقار؟

ذوالفقار- بخښنه کوه راويښ مي کړی، اصل کې ستا شاوخوا مي خط باسو پر چاقو باندی.
- د څه لپاره؟

ذوالفقار- هغه پاچا صيب ويل کله چې ته ويده يې ستا شاوخوا يو چاقو د کربني باسلو پشان راکش کړم ترڅو پيريان دی په خوب کې پعدابه نکړی.
- منه خو اوس دی راويښ کړم که اجازه راکړی پاسم..

ذوالفقار- لا تر واسه وختی دی لا د سهار آذانونه يې لا ندی کړی..

- خو زما خوب دی وپره ويې..

ذوالفقار- بيا هم بخښنه کوه.

څه مه ونه ويل او دا بل څنک باندی پريوتم ذوالفقارم څو ثاني وروسته، زما د سنگ څخه پاسيدی، د رښتيا هم چې ذوالفقار زیات حوصله درلود سهار د مولا آذان مخکې را ولاړسوی ترڅو زما شاوخوا په چاقو کربنه وباسي ترڅو زه نور خوب کې ونه ډاريرم...

دومره دروند ویده شوی وم چې سهار د څو نفرو د خبرو کولو په حال راویښ شوم غږ مې وپیژندی د بابا وو؟

بابا- څه شوی ورباندې؟

ذوالفقار- ه ... هغه هیس د یو موټر سره یې تصادف کړی وو.

بابا- ولی دی هغه وخت ماته زنگ و نه وهی؟

ذوالفقار- فکر مې نسو لالا..

بابا- سنگه فکر دی نسو ذوالفقار دا که خدای نکرده یو شی ورباندې شوی وایې سبا ورځ تا ماته جواب راکولی سو؟؟

بیحده غوسه راغلي وه په کلو کلو بابا زما پوښتنه نکوی او اوس خپل دا بی لیاقتي او بی مسولیتي گناه په ذوالفقار اچوی! دومره عصبی وم چې بغیر لدی چې خپل مات شوی لاس او سر ته کوم پام وکړم په یو خیز خپل ځای کې کیناسم، زما په پاسیدو هغوی راوکتل زړه مې غوښتل یو څه زړه تش کړم پر بابا او یو څه خبری ورته وکړم خو د ذوالفقار سترگی چې ویل طاها دا کار ونکړی د جنگ کولو څخه منع کړم لکه چې ذوالفقار پوی شوی وو چې زما زړه یو جنگ غواړی چې داسې راکتل؟!

بابا په ځیر ځیر راکتل خو ما بغیر لدی چې حتا سلام ورواچوم د کوتی څخه مې غوښتل ووځم چی د هغه غږ مې واوریدی چې ماته یې وویل: سلام دی چیرته ولاړی؟
د هغه پدی خبره مې مخ وروگرځه وی دوه سترگی ماته نیولې وه! د هغه څخه مې نظر واخیست ذوالفقار ته مې وکتل هغه ده سترگو په اشاره زه آرمتیا ته دعوت کړم، بغیر لدی چې څه جواب ورکړم د کوتی څخه ووتلم په تلوار خپل کوتی ته ولاړم خپل کالی مې په یو زحمت بدل کړل په هغه کور کې اوسیدل چې بابا حضور لری ناممکن کار دی ناممکن، غوښتل مې د کوتی څخه ووځم چې ذوالفقار را ننوت.

ذوالفقار- چیرته پخیر داسې جوړ کړی روان یې؟

- زبیر چیرته دی؟

ذوالفقار- ستا د پلار په راتلو هغه ژر لاړو.

- زما په گیر به رانشی دا ناخوانه زه یې پریخوډم یواځی ځان الفرار...

ذوالفقار - ما ورته اجازه ورنکړل تا راوینس کړی.

هیس می ورته ونه ویل او د کوتی د دراوزی خواته روان شوم چې ذوالفقار د اوږی څخه ونيولم البته دومره کلک نه یواځې ددی لپاره چې زما د تلو مخنیوی وکړی کرار یې ونيولم خو ناساپه دومره اوږی می درد وکړو چې بی اختیاره می د خولې څخه اخ ووت!
ذوالفقار په ورختای وویل: څه وشو؟
- هیس اوږه می ناساپه په درد شوه.
ذوالفقار - ته بڼکاره کړه.
- ضرورت نشته پریرده..

ذوالفقار بغیر لدی چې زما خبری ته توجه وکړی اول خو زما د کالو لستونې پورته کړو ترڅو هغه ځای چې درد کړی وو وگوری خو کله چې د لستونې په پورته کولو هغه ځای نه بڼکاره کیدو نو په یو ناساپه حرکت کې ذوالفقار زما کمیښ زما د سر وباسې! دهغه پدی کار د شرم څخه مړ شوم خو هغه بغیر لدی چې ماته کوم توجه وکړی زما اوږی ته په کتو شو پر اوږه باندي می یو غټ شین تپ وو! ولی زما خپل ورته فکر نشو؟

ذوالفقار په حیرت وویل: دا څه شوی؟

- ما هم تازه ولیدو شاید پر کوم شي لگیدلی یم او هغه دقه می فکر ندی شوی..
ذوالفقار - خر خو نه یې چې دومره کلک ولگیری او دومره تپ وکړی زخم او ته خبر نشی؟

هیس می ونه ویل چې ذوالفقار یو څو ثانې نور هم هغه تپ ته په تروش تندی او ځیر ځیر وکتل، زه بیحده خجالتی او شرمندوک انسان یم او دا چې داسې د ذوالفقار مخ ته ولاړ وم کیلو کیلو وزن می کم کړو، ذوالفقار چې د هغه تپ څخه نظر واخیست تازه زما د شرم څخه سور مخ ته یې فکر شو! یو وریځ یې پورته کړل او په حیرت یې راوکتل بیا لکه چې تازه سر یې خلاص شو چې څنگه چل دی! چې زما کمیښ یې زما خواته ونيو او د کوتی څخه ووت.

ما هم خپل کمیښ واچو او په تلوار د کور څخه ووتم، زیبر ته می زنگ ووهو او ورته می وویل چې زه پوهنتون ته روان یم راحه، دا یو هفته کیدل چې نه وم تللی حالت می بیحده

خراب وو ظاهر حالت یادوم یو لاس په گچ کې دویم لاس تک شین سر هم مات رنگ هم ډاډمن یم چې د گچو پشان تک سپین وو! خو چاره نه وه اخی کال مې وو هر رګم جبر او خواری که وه باید، دغه سمستر مې هم خلاص کړی وایې، پوهنتون لاره کې داسې احساس مې درلود چې یو سوک مې تعقیب کوی؟ خو چې شاته کتل مې هیس سوک نه وو؟!

زما د رسیدلو سره سم زبیر هم راوړسید! لکه چې موټر کې راغلی وو ځکه د زبیر کور د پوهنتون څخه لری وو او دومره ژر پیاده نشو راتلی، زما پر لیدو زما طرف ته راغلو.

زبیر- سلام

- مرګ

زبیر- وبخښه باور وکړه ما غوښتل راوینم دی کړم او د هغه ځای دی وباسم خو ذوالفقار ویل مه راوینم کوه.

- زه ځله مې تاته ویلې چې کوم ځای کې چې زما پلار وی هغه ځای څخه ځان هم باسه ما هم! خو ته نامرده یواځې تخته لیلی وی..!

زبیر- ومې ویل کله ما غوښتل هغه ځای څخه دی الفرار کړم خو هغه لیونی کاکا دی اجازه رانکړل.. څه خو یې ونه ویل ستا پدی شانتي لیدو؟
- باور کوی په ذوالفقار یې پټکې کول چې ویلی مو زه نه یم خبر کړی؟ یو ځل فکر نکوی چې زه د هغه زوی یم او هغه زما پلار دی او باید زما احوال د هغه سره وي نه دا چې د ذوالفقار څخه یې واخلي؟!
زبیر- خوشي عصاب دی خبرو ته مه خرابه وه.

نور څه مې و نه ویل خو زړه مې خفه وو د بابا څخه د هغه د بی فکرۍ څخه د هغه د بیخایه خبرو او کارونو څخه، پوهنتون ته په ننوتلو ټول هغه کسان چې مثال ما لږ لږ پیندل او صنفیان مې په حساب راتلل زما د حال پوښتنه یې کول! په حیرن مې زبیر ته وویل: دا ولې ټول داسې پوښتنې او د صحت غوښتنه ماته کوی؟
زبیر- یو ته بی احساس یې او د چا مرګ او ژوند درته مهم ندی، د هغه ورځ په صبا چې ته پیریان صاحبانو ډبولې وی زه راغل اول پوهنتون ته او د مدیر څخه مې اجازه واخیسته او ومې ویل چې تا تصادف کړی موټر سره او نشي راتلی! هغه استاذ باندی چې

دا خو وخته ته گران شوی نه یې هغه گنجی! (همغه چې زبیر ویلي وه

طاها د طب پوهنځی محصلینو نوټونه لیکلی او طاها یې د استاد مخکی د فلم هیرو جوړ کړی وو همغه ورته یادوی.) هغه ټول پوهنتون خبر کړی وو چې یو لایق او با استعداد او فلان کرده و بستان کرده محصل می تصادف کړی او ورته دعا وکړی چې خدای شفا ورکړی، بس ټول پوهنتون خبر شو چې جناب طاها خان مریض دی! نوځکه اوس درته دا ټول دی د صحت او سلامتی پوښتنه کوی...

په حیران نظر می د زبیر خبرو ته غوږ نیولی وو بیا می په خدا وویل: خبر نه وم دومره مینوال لرم.

زما په خبری زبیر هم وخنډل او ویی ویل: دا لنډگران ایله کوه هسی یو خاص مینواله هم لری هسی ماته یې دومره ډیر وویل چې ستا شماره ورکړم خو ما ورنکړل. - سوک؟

زبیر- اغلي میشا...

- بلا ... بلا... بڼه ده چې ندی ده ورکړی شماره کنه ژوندی می پوست کولی. زبیر- بس بی لیاقت انسان یې څه درته ووايم، او هو رښتیا که ووايم ما شماره ورکړل خو ورته می وویل تر یو دوه هفتو ورته زنگ مه وه چې حالت یې بیخی خراب دی او د موبایل جواب نشي درکولی.

د زبیر پدی خبره و دریدم او مخ می ور واړه ویی چې هغه هم په خدا وویل: داسی مه راگوره زه ستا د راتلونکي په فکر کي یم هسی نه مجرد مړ شی د یو ملگری په صفت زه باید ستا کور در جوړ کړم، هسی هغه کاکاگانو او پلار څخه دی خو کوم خیر نه درسیږی...

غوښتل می یو دوه دری بوکس خو ورکړم چی لږ زړه می ورباندی یخ شوی خو افسوس یو لاس می مات و او بل هم دومره درد کو چې د هغه پر وهلو درد ماته راتلو نه هغه ته ..! یواځی کنخل می ورته وکړل او صنف ته داخل شو صنف کي هم داسی بد حال شو زما په راتلو!! زه د رښتیا هم نه وم خبر چی زه دومره مینوال لرم ولای!

د استاد په راتلو هغوی زه پریخو دم ما د هغوی نومونه لازده نه وه نور خو لری! هسی د هر چا جواب کي می یواځی مننه، خیر ویسی، دا ستاسو مهربانی ده، او داسی بیخایه

جوابونه می ورکول... د درې ساعت د استاد بیخایه خبرو اوریدو وروسته چی ماته یې سر درد راواچو درس وخت خلاص شو او مور هم د پوهنتون څخه پر وتلو شو، د پوهنتون و دانی څخه وتلې وو چې د یو جنې غږ مو د شاخوا واورید چې ساه، ساه یې وهل او معلومیدل چې ډیر حد ز مور پسي راز غاستلې دی و دریدو، زینت او د هغه ملگری میشا وه!!

د هغې دواړو په لیدو خو ما هیس بڼه احساس نه درلود زړه مې غوښت ژر تر ژره د هغه ځای څخه لری شم خو زبیر په خلاص تندی او د خندا څخه په ډکه خوله یې وویل: سلامونه او نیکی هیلې اغلو بڼه یاست؟ کوم امر خدمت مو ز مور عاجزانو سره وو؟؟ زینت- هو هغه مور د اغلې طاها حالت غوښتل پوښتنه وکړو، ځکه څو ورځې مخکې تاسو ویلې وه چې تکر یې کړی! زبیر زما سر او لاس ته اشاره وکړل او ویې ویل: که دا لاس او سر یې په نظر ونه نیسو نور یو دم سنگه چې گوری رک روغ دی ماشالله.

د زبیر په خبره زینت زما خواته راوکتل او ما د میشا کرار غږ واورید چې د ځان سره یې وویل: د خدای شکر چې بڼه دی.. خدایه شکر دی.. زه لا د میشا د خبرې په حیرت کې وم چې زینت وویل: طاها ورور شفا دی وی. د هغې د ورور په لفظ خفه خو نشوم ځکه ما خو کوم د واده پریکړه نه درلود ورسره خو راته عجیبه وه چې هغې راته ورور وویل؟! یو څه راته جالب معلوم شول دهغې دا لفظ خو کرار مې ورته وویل: مننه ستاسو د پوښتنې څخه، که کوم کار مو نه ویې مور به نور لاړشو هغه زما سر لږ درد کوی..

ما اصل کی سر دومره هم درد نه کو او یواځې می بهانه راوړل چې هغوی لاړی شی خو زبیر په ورختای وویل: ولې دی سر درد کوی؟ که ډیر درد کوی رآه ډاکتر ته دی ویسم، هسی هغه ډاکتر وویل تر یو دوه هفتو مطلق کامل استراحت وکړه خو ته خیرن په دریم ورځ راروان شوی پوهنتون ته.. میشا- هو بڼاغلې زبیر رښتیا وایې که سر مو زیات درد کوی دلته نږدی یو شفخانه شته هلته به لاړشو..

د میشا په خبره نور مې هم عصاب خراب شول زبیر خواته مې داسې بد بد وکتل چې هغه

هم تازه پوی شو چې ما هسی بهانه راوړل نو ځکه په تلوار یې وویل: نه نه هغه رښتیا ډاکټر یې ویلي وه چې د شور ماشور څخه یې لری وساتی نن د استاد خبرو او دلته دا بیرون چغو پوغ ورباندې فشار راوړی کورته لاړشو استراحت وکړی بڼه کیږی، ستاسو اغلو څخه زه د زړه د تله بڅبنه غواړم خو مور باید لاړشو تاسو خپله هم ویني چې د طاها حالت لږ بڼه ندی..

د زبیر په خبره دواړه انجونو په تلوار هو هو وویل او یوڅه نور خبری هم وکړل چې ما یوه خبری ته یې لا سم دقت ونکړو او سر مې بنکته نیولې وو د هغوی دواړو په تلو مور هم حرکت وکړو د زبیر د کور په خوا لاره کې می هم زبیر بڼه سپک کړو، او هغه هم یواځی ویل..

زبیر - خاوری دی د میشا په سر شي چې ستا پشان بد اخلاق باندی زړه بایلی... اخیر ته څه لری..؟ نه یو ملکوتی بنایست او ځوانی لری نه هم کوم مال او دولت لری چې زه ووايم ستا د پیسو لپاره داسی د مین توب دعوا کوی نه حتا یو سم اخلاق لری.... هسی رښتیا وایې چې مینه رانده ویې...
- خوله دی بنده کړه...

زبیر - باور وکړه طاها بیحده خوش نه باید ووايم خر شانس یې یعنی هم درباندي پیریان مین کیږی هم درباندي انسانان؟ اخیر د کوم مولا څخه دی تعویذ اخیستی ماته هم آدرس راکړه...

د زبیر په خبرو ما یواځی ورته خندل، هغه داسی په تاسف او نامیدی دا خبری کول چې ماته خندا راتلل، د نیم ساعت وروسته د زبیر کورته ورسیدو، د هغوی کور یو دوه منزل لوکس کور وو! هسی د زبیر پلار پیر بیسه داره انسان وو زما په نظر تجارت یې درلود خو نه پوهیږم د څه؟ دواړه ننوتلو او زبیر زه مستقیم خپل کوتی ته چې په دویم منزل کې وه پورته کړم، څو ځله چې راغلي وم زبیر زه خپل کوتی ته وړم نه میلمه خانې ته؟ یوځل مې ددی کار پوښتنه ورڅخه وکړل نو هغه وویل ته خپله وایې میلمه خانه! نو تڅو میلمه نه یې ماته!

د زبیر کوتی ته ننوتلو زبیر د باندی ووت ترڅو گوری غرمه څه پاڅه کړی؟ او زه یواځی پاتی شوم. د زبیر کوټه بیحده سم موقعیت یې درلود یو غټه کړکی درلود چې د

باندی حویلي خواته خلاصیده او شنه فضا ورڅخه معلومیده یو تشناب او هر هغه شي چي د یو انسان د هوساینې لپاره پکار دی لکه اوبه، برق، چارجر د موبایل، وایفای او خلاصه چي د خانانو ژوند وو بخيلي خو نکوم بلخصوص د زبیر سره خو یي بیخي نکوم نوش جان یي خدای دی ددی څخه لازیات ورکړی په زبیر مي پیرزو ده، خو څه کیدل که ددی شیانو نیم... نیم نه یواځي یوځای وایي چي ما بغیر د کوم منت څخه هلته ژوند کړی وایي سومره خوند به یي کړی وایي!

په همدی فکرونو کي وم چي زبیر راغي زما پر لیدو یي وویل: کوم خبری ته دسي چرت وری یي؟

- زره مي غواړی یو تنها کور ونیسم.

زبیر- ای ابرین اوس تازه زما خبری ته راغلي ما درته اول کي وویل چي یواځي کور واخله.

- اخیستل نه ... نیول کرایه یا هم گرو کول، د اخیستلو توان نلرم.

زبیر- دا هم بنه خبره ده خو دا راته ووايه څنگه ناساپه کور نیولو ته دی فکر شو؟ چا خو درته څه ندی ویلي؟

- څوک به څه ووايي؟ د ذوالفقار کور دی خپل خو سل کال وروسته هم ولاکه یو بد خبره یا د تلو راته ووايي خو نور نکیری...

ذوالفقار کور کي 24 ساعت زموږ خپلوانو چاپه اچولي او زه نور د هغوی د بیخایه خبرو اوریدو توان نلرم، زبیر کرار کرار په گرځیدو شه که کوم کور دی پیدا کړو په کرایه باندی یوه کوټه هم ولری زما لپاره بس دی، کوبنس وکړه کرایه یي کمه وی د 1500/1000 څخه زه زیات کرایه نه ورکوم ویلي می وی.

زبیر- اممم شاید پیدا شي په همدغه قیمت چي تا وویل.. رښتیا ادی غوښتل راشي یو ځل تا وگوری هسی ما ټولو ته ویلي وه چي تا ټکر کړی نو ځکه ادی درته په تشویش وه..

زبیر دا خبره وکړل او د کوټی دروازی خواته لاړو د زبیر مور نوم خو یي نه پیژنم خو ډیره بنه بنځه ده بیجده سم د زبیر پشان ده مهربانه او همدا عمر کي لا شوخی معلومیږی بیجده نرم زره بنځه وه، دوه دقو وروسته زبیر خپل د مور سره راغي زه ژر په تلوار یي و مخ ته پورته شوم، ستری مشي مو وکړل هغي راڅخه زما د حال پوښتنه وکړل تقریبا لس پنځلس دقي ناسته وه، د هغه څخه وروسته ولاړه او د تلو مخکي وویل پودی دراستوم

دواړو ته د ماښديکږ خواته ذوالفقار زنگ ووهي...

ذوالفقار - الو طاها چيرته يي؟

- زبیر کور کي يم...

ذوالفقار - غرمه خو هم تيره شوه نور نو څه کوي راځه کورته..

- بابا لاري؟

ذوالفقار - نه لا دلته دي.

- نوزه نه راځم.

ذوالفقار - ځان څخه ماشوم مه جوړه وه طاها وایم راشه يعنی راشه....

- ترڅو چي بابا هلته دي زه قدم لا هلته نه درځم..

ذوالفقار بيحد زيات ټينگار وکړو خو ما وويل "نه" ذوالفقار هم چي کله پوي شو زما جواب نه بدل کيږي يو څو گواښونه يي راته وکړل او موبایل يي خاموش کړو، د ماښام پوډي خوړلو وروسته د زبیر سره مي مجلس کو چي هغه وويل: رښتيا طاها اختر ته دي کالي کړي؟

د زبیر په خبره په حيرت مي وويل: اختر ته څومره وخت پاتي چي ته زما څخه د کالو پوښتنه کوي..؟

زبیر - زما په نظر دوه هفتي به پاتي وي،! هسي دوه ورځي وروسته پوهنتون رخصت کيږي بيا لخيره تر دوه هفتو ورڅخه بيغمه يو..

- ما بيخي اختر ته فکر نه وو! ما ويل شايد يو دوه مياشتي به ورته پاتي وي؟! زبیر - ته نو بيخي تکړه يي د دي خبري څخه دي معلوميږي چي اختر ته دي کالي مالي ندي کړي؟

- ته بيکاره پاتي يي کالي چيرته وه؟ ما اختر لا ياد کي نه وو! زبیر په هيجان او شوق وويل: راځه ددي اختر په خوشحالي کي يو نوي بدلون وکړه. لکه څه؟

زبیر - لکه راشه زه دي دا گډي وډي وريځي يوڅه سم کړم..!؟

- مننه خو زه نغوړم خپل وريځي د بنځو پشان نري کړم.

زبیر - بلا د بنځو پشان، حديث شريف کي راغلي پاکوالي د ايمان نيمه برخه ده!

- یعنی وریخی اخیستل ستا په نظر پدی حدیث کی شامل دی؟
 زبیر- عه څومره بیخایه خبری کوی په پاکوالی کی ټول څیزونه شامل دی که هغه د مخ
 ویی که د....

- بلا بی ادبه.
 زبیر- یو دا نن ته اجازه راکړه زه دی وریخی سم کړم، قسم خورم چی یواخی څو تاره
 گډوډ یی اخلم نور لاس ورته نه وهم.
 - امکان نلری
 زبیر- که خراب شول زه دی توان درکوم.

- که خراب شول زه توان څه وکم؟
 زبیر-خیر دی طاها!!
 دومره په عاجزی وویل چی زره می ورته وسوزیدی، او ځان سره می وویل یو دا ځل د
 زبیر د زره لپاره یی ومنه.

- زبیر خپل په لاسو دی دفن کوم، زه اوس په کوم مخ د خلکو سترگو ته وگورم؟
 زبیر په خندا وویل: دا څلور کاله کیږی دا می آرمان وو چی ستا گیره وخریم نن خپل
 آرمان ته ورسیدم.
 باور می نکیری داسی کار یی کړی ویی؟ وریخی سم اخیستی وه داسی چی بیخی نه
 معلومیده چی لاس وهل شوی پکی؟ خو زما دوه تاره گیره باندی پوره پاکی تیره کړی وه؟

- تا څنگه داسی کار وکوو؟
 زبیر- پخدا چی د هغه دوه تارو څخه بهتره شوه، دوه دری ورځی وروسته چی تکه توره
 گیره دی راغله او تا پکی لاس تیر کړو! هغه وخت ماته دعا کوی. او وایی کاش زبیر ته
 می وخته اجازه ورکړی وایی!
 - ورک شه زما د سترگو څخه.

هغه دوه تاره گیره دومره هم نه وه خو بیا هم زما په نظر بیحده زیات معلومیده! او اوس
 می داسی احساس کوو چی لوڅ لغړ یم! داسی لکه چی یوشی می کم شوی ویی؟! یو مثل
 دیی وایی: خود کرده را تدبیری نیست. پر ما هم هغه چل وشو پر ما څه جبر وو چی دده
 شیطان خبره می منل؟ اوس چی ومی مثل همدا می حق دی، نور می د زبیر سره جارو

جنجال ونکړو او هغه هم په نه کنټرول کیدونکی انرژي چې خپل د شروران په پلان پر عملی کولو یې لاس ته راوړی وه، په خوشحالی زما خواته کتل او خندل یې ..؟!!

د زبیر د هغه کارنامې وروسته چې درې ساعت زه لگیلوم او کنځل مې ورته کول او هغه خندل د شپې د 3:45 شاوخوا وه چې د ویده کیدلو اراده مو وکړل د عادت مطابق زه د کوتی کونج داسې چې شاته مې دیوال اوسپړی ځانته مې ځای انتخاب کړو زبیر هم زما څخه یوڅه لری خپل ځان ته ځای واچو او ویده شو، شاید د ویده کیدلو څخه مې لس پنځلس دقیقې تیر شوی وه او تازه مې زړه ډوب شوی وو، چې د یو نفر د پینو خرش، خرش مې تر غوږ شو! داسې لکه چې یو نفر کوټه کې روان وی؟! اول مې گمان وکړو چې شاید زبیر اوسپړی؟! خو کله چې خپل سنگ ته مې د هغه کس راتلل احساس کړل په وحشت مې خپل سترگی خلاص کړی..!

په ویره او ډار مې د کوتی شاوخوا وکتل خو هیس شې راته نه بنکاریدی ناساپه خپل انډی ته مې یو شې ته فکر شو ورقي پشان راته معلومیدی! ډایمن وم د ویده کیدلو مخکې ما داسې کوم شې نه وو لیدلی خپل څنگ ته؟! په نه زړه مې لاس اوږد کړو او هغه ورکه مې راوخیست، توره شپه وه څه نه معلومیدل مجبور خپل د موبایل گروپ مې ورته روښانه کړو ترڅو وگورم دا نو څه دی؟! چې د هغه پاچا صیب د راکړل شوی کاغذونو پر لیدو مې د ویری او وحشت څخه زاره وچودل

او بی اختیار مې په لور غږ وویل: خدایه خیر...

زما پر غږ زبیر په ورختای د خوب را پاسیدو او د څه خبره څه خبره ده پر ویلو یې د کوتی برق روښانه کړو، ما د بېر وحشت څخه هیس نشو ویلی او همغسې کاغذ پر لاس ناست وم چې زبیر په تلوار ځان تر ما را ورسه وو.

زبیر - څه شوی طاها بنه یی؟

هیس مې و نه ویل یعنی دومره ویریدلی وم چې خبره مې نشو کولې یواځې هغه کاغذونه مې د زبیر خواته ونيول چې هغه هم بېر ژر پوی شو او په کرار غږ یې وویل: دا مگر موږ د ذوالفقار د کور حویلي کې دفن کړی نه وه؟؟

د هو پشان مې ورته سر و خوڅه وی چې زبیر زما د ویری په لیدو د دلداری راکولو لپاره وویل: شاید دا کاغذونه د همدی لپاره وه! یعنی ته یې دفن کړی او هغه پیریان دی تاته

راوړی شاید دا یو شانتي د صلح و آشتی مسج وی!

- خو ماته د جنگ بنکاری...!

زبیر - څنگه؟

- ما ته داسې بنکاری چې غواړی ووايي ستاسو تعویذونه پرمور کوم کار نکوی... یو شانتي گواښ کول ماته معلوم کیږی؟

زبیر - بیخایه خبری مه کوه لږ خیر هم وایه... ته د کوم خای پوهیږی چې دسی مطلب یې دی؟

لخایه پاسیدم زما د پاسیدو سره زبیر هم جیگ شو کاغذونه مې د زبیر لاس ته ورکړل او خپل د تشناب خواته روان شوم د تلو حال کې مې وویل: د هغه خای څخه چې کاغذونه یې پر مرداریو لړلی!

زما په خبر زبیر ژر کاغذونو ته وکتل او تازه یې پام شو چې هغه کاغذونه په ... زبیر خبری کول خو زه تشناب ته ننوتلم خپل لاسونه مې پریول احساس مې کوی د بدن حرارت مې پورته شوی! لکه چې تبه لرم خپل پر مخ مې هم اوبه واچول خو هیس فایده یې ونکړل، یو دقې لپاره مې چې سر راپورته کړو په هینداره کې مې خپل شاته یو تور دود ولید په تلوار مې شاته وکتل خو هیس نه وه! دومره و ډار شوم چې ژر د تشناب څخه ووتلم زما د وتلو سره سم زبیر په قهر او غوسه تشناب ته ننوت ترڅو خپل لاس ومینخی

د څو دقو وروسته چې راووت نو تازه یې زما پریډلی رنگ ته پام شو او ویې ویل: څه شوی طاها؟

- فکر کوم کرار کرار لیونې کیږم..

زبیر - کو... کوم شی دی په تشناب کې ولید؟

- پریږده دا خبری نیمه شپه ده بهتره به دا وی چې ویده شو(خپل خای خواته لارم او پریوتم د کمپل راکش کولو حال کې مې زبیر ته وویل: که خوب کې کوم پیږی میږی مې کرم خپل حق راوبخښه هغه فلمو خبره حق دی راته حلال کړه...

زما په خبری زبیر په خدا وویل: ته و خدای زما کور کې مې نشی که درباندي خدای نکرده زما کور کې کوم شی وشو ذوالفقار مې ولاکه او ه نسل رایله کړی..
په ظاهره دواړو خندل او توکی مو کول خو اصل کې دواړه د مرگ تر حده ویریدلی وو،

زبیر هم خپل خای کی پریوت خو دا حل مو د کوتی برق خاموش نکړو... سهار او ه بجو شاوخوا وه چې د خوب څخه پاسیدو د زبیر مور وخت صبا نارې تیار کړی وو مور ته، او ما هم د کلو وروسته یو ورځ صبا نارې وکړو او بیا د زبیر سره د پوهنتون خواته روان شو، کله چې پوهنتون ته ورسیدو نو زموږ د ټولگي یو جنی

هم صنفی می ولیده چې زموږ دواړو په لیدو په تلوار لاره باید ووايم وختیده، د هغې په دی کار ما په افسوس سر و خوځه و یې خو زبیر په خندا ورکتل، اول کال چې راغلم پوهنتون ته یواځني سختینه مشکل راته انگلیسي وو؟! هیڅ په سر او بر باندی نه پوهیدم! پداسی حال کی چې د اقتصاد په پوهنځی 95% فیصده انگلیسي ژبه استعمالیده، او اینجانب انگلیسي صفر! زبیر چې کله زما خرابه انگلیسي ولیده نو وړاندیز یې وکړو چې یو انگلیسي کورس ته لار شو. کوم کورس ته چې موږ تلو ډیر پرمخ تللی او اثری او لوکس کورس وو! په ډیر بخشونو کی درس ورکو، د انگلیسي څخه نیولی خطاطی، عربی، خوش نویسی، سواد آموزی، او هر شی چې وغواړی.

دری میاشتی هلته تلو چې یوه ورځ متوجه شو چې زموږ د اقتصاد د پوهنځی څخه زموږ همدغه ټولگیواله چې اوس داسې وختیده دا هم راځی کورس ته! ما ته دومره مهمه نه وه خو زبیر.. زړه نه ارمه کیدی او د هغې څخه یې پوښتنه وکړل چې څه وایست کورس کی؟ جنی هم وویل خوش نویسی! ما ومنل ځکه جنیکانو ته خط بیجده مهم ویی خو زبیر ونه منل زبیر په هغه دری میاشتو کی د کورس مدیر ځان سره ملگری کړی وو، د هغه څخه یې زموږ د همصنفي په اړه معلومات وغوښتل او اخیره کی پوی شو جنی سواد آموزی درس وایی؟ د هغه ورځ څخه دا جنی چې موږ دواړه ووینی لاره بدله ویی.

زبیر - خدایه شانسان هم نلرو! د خلکو صنفیانی پروفیسورانی، ماسټرانی دی؟! او زموږ ده، تازه املاء زده کوی.

- ته د خلکو سره څه کار لری؟

زبیر - زور راکوی دا چې گورم با استعداده خلک درس ویلی نشی، هغه وخت دا شان بیسواده خلک چې املاء نشی لیکلي د واسطی او رشوت په زور راځی پوهنتونو ته؟!

- د بل چا پسی خبری مه کوه موږ هم چندان نابغه گان نه یو!

زبیر - خو واسطه مو هم نده لگولی! که نابغه گان نه یو بیا هم خپل په لیاقت کامیاب شوی یو نه د چا په واسطی.

- یو پوښتنه کوم رښتیا ووايه، فکر وکړه چې تا ته یو کلکه واسطه پیدا شي او تاته ده یو خارجی هیواد بورسیه درکړی! آیا ته په واسطی باندی هغه خارجی هیواد ته نه تلې؟ زبیر- ضرور تلم.

په ریشخند می وویل: بیا نو ولی داسی خبری کوی؟
زبیر- غوښتل می تا پوی کړم چې نن ورځ د واسطو او رشوت ورځ ده، مهم نده چې ته څومره با استعداده یی؟ مهم داده چې سوک دی شاته واسطه شته کنه؟ نن ورځ د شرکت د صفاکار څخه نیولی د شرکت تر رئیس پوری ټول اول خپل منافع ته گوری بیا کار کوی. په اوس وخت کی هیچا ته دا خبره مهمه نده چې سوک گنهکار دی او سوک بی گناه؟ مهم یواځی پیسه ده او بس.

- مطلب؟

زبیر- مطلب دا کله چې ټول دنیا په واسطو، رشوت، او چهار صد بیست بازیانو روانه ده، ته هم یوڅه ځان ته شور ورکړه! که نور نشی کولی ملگری پیدا کړه، یوه ورځ به دی په درد و خوری؟

- دا اوس نصیحت وو؟ په هر حال زه غواړم چهار صد بیست ځان څخه جوړ کړم. او هو ته زما ملگری یی او ستا بیا دا ټول شهر، نور ضرورت نه گورم چې و غواړم د ملگرو پسی وگرځم.
زبیر- ته ډیر ساده یی.
- شاید.

- د رحمان بابا یو شعر دی وایی هر سړی تر خپل مطلبه پوری یار دی! ما د خدای لپاره یار لیدلی ندی.

زبیر- څه معنا؟ یعنی زه ستا سره د کوم مطلب لپاره دوستی کوم؟
پوهیدم چې چندان پور زه نه یم چې مثلا زبیر مطلبی ملگرتیا راسره وکړی، خو د هغه د زوره ولو په خاطر می وویل: امکان لری؟
زبیر په قهر وویل: ته څه لری چې زه و غواړم ستا سره مطلبی دوستی وکړم؟ ډیری پیسی لری؟ یا د کوم رئیس جمهور زوی یی؟ چې فکر کوی زه درسره مطلبی یاری کوم؟ ها؟
ته څه لری؟

زبیر دومره په قهر وو چې زما خدا راغله

زبیر - بلا بلا مه خنده خر انسان.

- توکی می کول. خفه شوی؟

زبیر - توکی؟ دیته ته توکی وایی؟

نور می څه ونه ویل نه پوهیږم ولی ما توکی کول خو په زبیر دا خبره بیحد بد ولگیده، صنف ته ولاړو درس مو ووايو بیرته راغلو خو د زبیر تندې همغسی تروش وو! اخیر مجبور ورته می وویل: ته چې داسې تندې تروش نیس او خفه کیږی زه فکر کوم مقصد دی دا دی چی ستا کور ته درنشم! که دا خبره وی نو خیال دی راحت نه درځم.

زما پدی خبری زبیر د تلو حال کې و دریدی او زما خواته یې مخ راوگرځه ویې، د ډیر قهر او غوسې څخه تک سور شوی وو، داسې لکه ساعتې بم د چوډیدو حال کې وو چې یو چا د شالخوا وویل: سلام.

د هغه سلام په غږ د زبیر څخه می مخ وگرځه او هوو بیا اغلی میشا او د هغه ملگری زینت وه نه پوهیږم دی دواړو ولی زموږ شانیولی او هی زموږ مخته مخته کیږی؟ سلام می ورنه جواب کړو او سر می بنکته واچوی زبیر هم زما د خبرو څخه غوسه وو نو ځکه چندان د خبرو حوصله نه درلود، میشا دوه سترگی ماته نیولی وه تر دی حده نظر دروند شو چی مجبور سر می پورته کړو او ور ومي کتل.

#شهاب :

میشا- بڼه یاست؟

- شکر بڼه یم مننه د پوښتنی کولو څخه مو..!

زینت- هغه موږ غوښتل د پوهنتون څنگ رستورانته ته لاړشو..

د زبیر لاس می خپل خواته کش کړو او ومي ویل: زبیر بهتره به وی چی نور د اغلو مزاحم نشو کار لری...

میشا- نه... یعنی نه زما مطلب خوشحالېږو تاسو هم راشی.

- نه مننه خو مزاحمت نه کو تاسو ته.

زبیر- سمده څو درسره خو پدی شرط چی تاسو موږ دواړه میلمانه کړی..!

په حیرت او خلاصه خوله می زبیر ته وکتل دا نو څنگه خبره یې وکړل؟ زینت هم زما

پشان ورته کتل لکه چې زړه یې غوښت د زبیر ټول غاښونه ور مات کړی..

میشا- هو ولی نه کوم مشکل نشته راځی.

زبیر خو پوهیږم زما له قصد دا کار وکړو ځکه زما په خبرو غوسه ورغلی وه او داسې خپل قصد زما څخه اخیست خو دی مینځ کی زه میشتا ته په حیرت کی وم؟ عجب زړه او جرعت یې درلود زه چی هلک یم ولاکه مې زړه کیږی په کوم جنی دی خرچه وکړم او ویسم رستوران ته او د هغی پیسی زه حساب کړم؟ هغه وخت دا حاضره شوی وه دوه هلکانو باندی خرچه وکړی؟؟ دوه دلیل لری یا خو پیری پیسی لری؟ او یا هم سم دم بیعقل ده؟ دریم دلیل خو زه نه وینم...!

د پوهنتون څنگ ته چی کوم رستوران وو هلته لاړو چی د بشریت په تاریخ کی اول ځل یو کار زما په خوبه وشو رستوران بند وو! د پیر خوشحالی څخه نیردی وو وزری وکړم چی زبیر وړاندیزو وکړو د هغه سنگ ته چی کوم بل رستوران دی هلته لاړشو! میشتا دومره کلک وه خپل په درخواست کی ترڅو مور دواړه میلمانه کړی چی ما هم وویل رآه یو نن ددوی په زړه یو کار وکړه زړونه یې خوشحال شي! رستوران ته ولاړو تراوسه هیس کله دیکخوا نه وم راغلی بڼه بنایسته ځای او موقعیت یې درلود زمور څلور نفرو علاوه یو څو نور انجونی او هلکان هم وه ..

کیناستو میشتا مینو (هغه فرمایش ورکولو لیست کتاب کتابچه هر شی وایست همغه) زما خواته را تیله کړو او ویی ویل: فرمایش ورکړی.
مینو مې راوخیست ځان سره مې وویل هسی انجونی دی یو خبره یې وکړل اوس غیرت کی راغلی بڼه کار ندی ورباندی ځانونه تاوان کړو نو په همدی خاطر مې ارزان بیه ترینه شی پیسی په گرځیدو شوم: زبیر شیر یخ سنگه دی؟
زبیر - بڼه دی...

میشتا زما د لاس څخه مینو واخیستل او ویی ویل: اوس چی زما میلمانه یاست نو راکړی چی فرمایش هم زه ورکړم.. (بیا پداسی حال کی چی مینو ته یې کتل ویی ویل: اممم دری خوراک قابلې پلو یو خوراک ماهیچه او یو هم سور کړی چرگ سنگه دی؟

زبیر - تاسو انتخاب کړل ضرور بڼه به وی.
(زه دی خبری ته فکر وړی وم چی دومره فرمایشات؟ هسی نه اخیر کی پر مور حساب کړی؟ زما ټول جیب کی ۵۰۰ افغانی وه چی دا یو هفته کیږی هیس شی مې ندی اخیستی چی هسی نه پیسی میده شی او رانه مصرف شی؟! زبیر خواته می وکتل که خبره زمور حساب ته راغله د زبیر په جیب باور شته؟ زه لا په همدی فکرونو کی وم چی میشتا وویل:

گیره مو اخیستی؟

د هغې پر غږ مې وړ و ومې کتل یعنی دا اوس پوښتنه وه؟ خو اخیستی مې ده چې نه یې لرم وی؟! د دی لپاره چې زما خاموشی خپل ځانته په بی احترامی کی حساب نکړی ومې ویل: هو.

میشا- خو گیره ستاسو سره ښه معلومیدل!..

زما لځایه زیږ جواب ورکړو او ویي ویل: طاها بد راتلل ما ورنه په بیخبر کې واخیستل زه خیر کله چې توره گیره یې راشي ماته به دعا وکړی. میشا- اها ما ویل ښاغلي طاها سره دا خبری نه وایې...!

په حیرت مې وروکتل خو څه مې ونه ویل چې هغې بیا زه مخاطب کړم او ویي ویل: تاسو خوږه زیات خوښه ده؟

زیږ بیا زما لځایه جواب ورکړو: نه طاها دومره خوږه نده خوښه او نخوری هسی نن لکه چې د بعضی دلایلو له سبب دا فرمایش یې ورکړو...! میشا- اها....

د زیږ جواب ورکول زما لځایه لکه چې د میشا خوښ نشو چې نور یې څه ونه ویل! فرمایشات راغلل د ډوډی وخت کې هیچا کومه خبره ونکړل، زیږ په راحت خیال لگیا وو ډوډی تخته کول! خو د میشا دوه سترگې چې زما ډوډی خوړلو ته نیولې وه زما ټول اشنا خراب کړل، د ټولو څخه مې اول لاس ونيو، هسی قابلی کې درې منه اوڅکی وه! هیس مې خوښ نشو او چرگ هم درې من مرچ اچولی وو داسې تریخ وو د خوړلو نه وو! ماهیچه مې لږ وخوړل خو د میشا نظر هغه هم راته زهر کړل زما د لاس نیولو سره میشا وویل:

میشا- لکه چې خواږه مو خوښ نشول طاها جان!

جان! دا اوس ښاغلی طاها وم؟ اوس طاها جان شوم؟ دوه دقی نور تیر شي خدای خبر څه به شم؟ په کرار غږ مې وویل: نه خوښ مې شوه هسی نن ما صبا ناری کړی وو ځکه وړی نه وم.

میشا- تاسو اوڅکی ندی خوښی په وریجو کی؟

په حیرت مې وروکتل ددی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم زیږ وویل: طاها د

اوڅکو څخه بد راځی چې وریجو کی اوسیری نو ځکه یې خپل د مخ څخه اړولی ډوډی خورلو وقت کی...

زینت- زبیر جان تاسو د طاها ورور وکیل یاست چې د هغه لځایه هی جواب ورکوی؟ د زینت په خبری زما خدا راغله هغی داسی په غوسه دا خبره وکړل خو زبیر په داسی حال کی چې په بیغمه زړه خپل ډوډی خورل ویی ویل: وکیل خو بیخی آسانه خبره ده زه په طاها باندی د شیدو حق لرم... (د زبیر پدی خبره چې په نهایت آرمیتیا کی کړی وه د خدا څخه اوبه می په ستونی کی بند شول او په توخ وولیدم، چې زبیر په هغمه آرمیتیا د ځایه پاسیدو او مثال غوښتل یې ما پر شا ووهی ترڅو اوبه می د سری غاری څخه واورى ظالم د ټولو خبرو قصاد رانه واخیست داسی کلک کلک ووهم چې میشا اخیر ورته وویل:

میشا- بڼه شو نور یې مه وھی ...

سترگی می د اوبنکو ډکی شوی بد می زبیر خواته وکتل چې هغه خدا په خوله بیرته خپل ځای کی کیناست او ډوډی خورلو ته یې شروع ورکړل همدغه وخت زما موبایل ته زنگ راغلو و می چی کتو ذوالفقار وو! پاسیدل مناسب راته ککاره نشوه ځکه ټولو راته سترگی نیولی وه بلخصوص میشه مجبرر هملته می جواب ورکړو.

- الو سلام علیکم.

ذوالفقار- علیک سلام چیرته یې؟ ولی رانغلی؟ گوره طاها که ووی زبیر کورته ځم پخداى قسم دا ځل رځم هلته پوست درنه باسم ویلی می وی..

- رستورانته کی یم ډوډی و خورم درځم...

ذوالفقار- د چا سره یې؟

- صنفیانو سره.

ذوالفقار یو څو ثانې خاموش وو بیا یې وویل: سمدې ژر راشه خداى پامان.

- خداى پامان..

د موبایل قطع کیدو وروسته میشا او ملگری داسی مشکوکه انداز باندی ماته راکتل خو ما هم ځان ناگاره واچوی، د ډوډی خورلو وروسته میشا خپله په خبری رفا وکړل او حساب هغی وکړو! البته ما د دروغو ډیر ستونه وکړل چی نه زه یې حساب کوم خو شکر هغی

ونه منل او خپل يې حساب کړل، د زبیر سره مې خدای پامانی وکړل او د نوالفقار کور خواته روان شوم د زبیر سره د خدای پامانی مخکې مې زیات ورته وویل چې یو مناسب کور ماته په کرایه پیدا کړه نور د نوالفقار کور کی اوسیدل بیخی سخته وه...

د نوالفقار کورته ورسیدم په دهلیز کی سوک نه بنکاریده ما هم د موقعیت څخه گټه واخیسته او ژر خپل کوتی ته داخل شوم ددی څخه مخکې چې کوم مزاحم راشی همدا چې کوتی ته داخل شوم په خوشحالی مې ژر خپل د کوتی دروازه بیخی قفل کړه راغلم چې یو راحت ه ساه واخلم چې د فرشتې پر لیدو چې هک حیرانه زما د کتابو د الماری سره ولاړه وه او زما کتاب یې لاس کې نیولی وو د هغې څخه زه زیات حیران شوم! دا نو دلته څه کوی؟

هغه لکه چې زما د مات سر او لاس په لیدو حیرانه وه چې نظر یې زما د گچ شوی لاس څخه نه اخیست او زه د هغې په لیدو هغه هم دلته خپل کوته کی حیران وم! د څو دقو وروسته هغې په کراره غږ وویل: اوس بنه یې؟ کاکا ویل تکر مو کړی وو؟

- هو اوس بنه یم..

فرشته- گیر خراب شوی یی!

- څه؟؟

فرشته- نه... هغه زما مطلب ډیر ډنگر شوی یی.

- ها شاید..

فرشته- خو ډنگر والي او خریل گیره درسره هیس خوند نکوی...!

دا چې نن ټولو زما گیری را نیولی وه او نه یې خوشی کول سخت یې راته عصاب خراب کړی وه، هیس مه ونه ویل چې هغې بیا وویل: یو پوښتنه وکړم؟

- څه؟

فرشته- آیا باطن دی هم د ظاهر پشان تغیر خورلی؟ یا تراوسه همغه پخوانی هلک یې؟

- د خدای شکر اخلاق مې هم بدل شوی نگوری...؟

فرشته- امم تر یو حده بنکاری... خو زما هغه پخوانی اخلاق دی خوښ وه..

غوبنټل مې یو جواب ورکړم دسې د زبیر خبره زدني خو افسوس چې د کوتی دروازی لاستی پورته بنکته شو لکه چې یو چا غوبنټل داخل شی خو ما دروازه قفل کړی وه! ژر

می د دروازی خواته لاس اوږد کړو ترڅو خلاصه کړم د خلاصه ولو وقت کې می د
ذوالفقار غږ واوریدو چې ویې ویل: فرشتې دروازه خلاصه کړه ما حویلي کې طاها ولیدو
چیر... (د دروازی په خلاصیدو او زما په لیدو یې وریځې د حیرت څخه پورته واچول،
ای لعنت دی پر ما وایې چا ماته ویلي وه دروازه قفل کړه اوس ټول هسی بیخایه فکرونه
کوی چې طاها فرشته په کوټه کې یواځی گیر کړی وه او دروازه یې هم قفل کړی وه!
وای توبه....

ذوالفقار په مشکوکه انداز مور دواړو ته وکتل په قسم سره ویلی شم د ذوالفقار نظر څخه
دسي معلومیده که زما څخه بغیر هر سوک یې دی حال او دی کوټه کې لیدلې وایې بغیر د
جنگ او وهلو څخه یې نه خوشي کوی! ذوالفقار راننوت او پداسې حال کې چې دروازه
پوره خلاصه کول په قهرجن لهجه فرشتی ته چې د ویری او وحشت څخه لرزیده وویل:
ورځه وگوره مور دی څه کار وو درسره؟

د ذوالفقار په خبره فرشته په چټکو قدمونو د کوټی څخه پر وتلو شوه زه هم د دروازی د
مخ څخه لری شوم ترڅو دا به آسانه ووځی د کوټی څخه، د فرشتی د تلو وروسته په بی
حوصله انداز په نالی کیناستم چې ذوالفقار د کوټی دروازه بنده مکره او ماته مخامخ نالی
باندی کیناست، تندی تروش وو او ماته یې نه راکتل .. په کراره لهجه مې ورته وویل:
باور وکړه ذوالفقار زه بیخی نه وم خبر دا زما کوټه کیده ما دروا... (ذوالفقار زما خبره را
پری کړل او ویې ویل:

ذوالفقار - بس که ما ستا په اړه کوم بد فکر ندی کړی چې ته وغواړی توضیح او وضاحت
راکړی، زه تا پیژنم..

د ذوالفقار خبرو یو نری مسکا زما پر شونډو راوړه سومره مزه لری دا چې یو نفر درته
وایې زه پر تا باور لرم ...

- سوک سوک راغلی بغیر د بابا څخه؟ او ولې بیا راغلی؟

ذوالفقار - ذوالقرنین او وریندار او فرشته راغلی سره ستا د پلار، وریندار تخو زما په نظر
ډاکتر د لس ورځو دوا ورکړی وه او ویلی وه چې بیا راوړی..

- نو دهغه وخت څخه خو د لس څخه زیات وقت تیر شوی؟

ذوالفقار - د ذوالقرنین کارونه دی انسان څه ووايي؟ یو میاشت ورباندی تیر کړل دوا یې

وخت خلاصه کړی تازه چې درد يې زیات شوی اوس يې راوړل!
 - نو څه فايده ددی دوا؟ ستا په نظر به دسی دوا کول کوم فايده ولری؟
 ذوالفقار - دوا خو فايده نلری هسی وریندار د هغه اول ځل څخه چې راغلي وه دا ځل زیات
 په تکلیف ماته معلومیږی...!

- خدای دی شفا ورکړی، بابا د څه لپاره راغلی؟
 ذوالفقار - هسی ستا پلار هم لیونی دی راغلی دوه هفتی اختر ته پاتی وایي زما ملگری دی
 غویان خرڅه ويې د هغه غوا به د قربانی لپاره واخلو؟ ورته گډیم چې تر دوه هفتو به
 مور هغه غوا چیرته وساتو؟ هسی د اختر اراتلو مخکی به زمور د لاسه به غوا مردار
 شوی اوسیري...!

- بڼه خبره کوی هغه بل اختر دی یاد دی؟ همغه چې د اختر څخه دوه ورځی مخکي
 قربانی زما په نظر ستا کورته راوړی وه! سنگه بد حال وو ټول کور څخه دی مردار بوی
 تلو اوس که دوه هفته مخکی راوړی بیخی نووو...!

تر ماښام پوډی پوری خپل کوته کي کیناستم او د باندی ولا نړم او د ټولو څخه جالب خبره
 دا چې ذوالفقار هم و نه ویل چې راشه! څومره چې فکر کوم دوه دلیل درلود د ذوالفقار
 غږ نه کول اول دلیل يې زما مات شوی لاس او سر وو، او دویم دلیل هم زما خریل سوی
 گیره؟ هسی گیره خریل زمور ټول کورنی او قوم کي یو عیب او بد کار وو بیجده بد تر
 دی حده چې بیخی نفر تر کفره رسه ويې او د طالبانو خبره بڼه ورباندی طلاق ده سوک
 چې گیره نلری نو زما په خیال دویم دلیل زیات قوی دی..!

د ماښام پوډی ما یواځی خپل کوته کی وخورل او بیخی هغه خوا ولا نړم پروت وم، کوته
 کی نهه بجو شاوخوا وه سخت خوب می راتلو گوشکي می غورن ته اچولی وه او سندره
 مي اوریل چې ناساپه د کوته دروازه خلاص شوه ما فکر وکړو شاید ذوالفقار اوسیري
 خو په نهایت حیرت او تعجب کی بابا وو! د کوته برق يې روښانه کړو او زما په لیدو يې
 ناساپه تندی تروش سو او پداسي حال کي چې ماته بد بد کتل ويې ویل:

بابا- چیرته ويې د پرون راهیس؟

نه پوهیدم څه جواب ورکړم د بابا دومره کلک او امرانه لهجه ته؟ په کرار مي وویل: د
 ملگری کورته مي وم.

بابا- کوم ملگری؟

- تاسو يې نه پيژنی.

زما په خبره د بابا تندى نور هم تروش شو، خو ما حق وويل بابا هيس کله زما ملگری او زما د ژوند په اړه معلومات نه درلود! اوس زه ورته زبیر څنگه معرفى کړم کله چې نه يې پيژنی! بابا زما څخه نظر واخيست او خپل پتو يې هوار کړو او په لمانځه و دريدو....

بابا چې مونځ کول شروع کړل زما پر بدن اور بل شو هر لفظ د قران مې چې اوريدى فکر مې کوى د قهر او غوسى څخه په انفجار يم! زړه مې غوښت يو شى پر بابا گوزار کړم ترڅو نور دا الفاظ د قران ونه وايي، کله چې مې وليد چاره نشته په تلوار د کوتي څخه ووتلم، ټول بدن مې خارښت شروع کړى وو او مجبور په گره ولو شوم، دومره مې خپل بدن وگره ويې او هغه خارښت وکړو چې ټول بدن مې ويني ويني شو ذوالفقار د ميلمه خانى څخه په راوتلو زه يې هغه بد حال کې وليدم په تلوار زما خواته راغلو او ويې ويل:

ذوالفقار - څه شوى طاها؟

- فکر کوم بدن مې اور واخيست او بيحده خارښت لرم..

ذوالفقار زما لستونې پورته کړو او بيا لږ زما د غاړى خواته وکتل زما په سر يې هم لاس کيخودو او ويې ويل: تبه لرى تندى دى سور دى! ضرور کوم شى دى خوړلى او د هغه سره دى حساسيت کړى..

- ما هيس داسى شى ندى خوړلى د هميشه پشان خوراک وو!
ذوالفقار - نو بيا ولى داسى شوى؟

- بابا...!

ذوالفقار - څه مطلب بابا؟؟

مجبور ذوالفقار ته مې ټوله كيسه وکړل د هغه تعوينونو د راوړلو څخه نيولى تر بابا د مانځه دريدو او هغه چل ذوالفقار په تروش تندى راته غوړ نيولى وو، زما د خبرو د خلاصيدو وروسته يې وويل: ورځه زما کوتي ته هلته سوک نشته د اوس لپاره زه هم ځم يو زنگ دغه پاچا صيب ته وهم چى څه وکو؟

د ذوالفقار په خبره زه د هغه کوتي خواته روان شوم، او هغه هم خپل موبایل واخيست او د

دهلیز څخه ووت، داسې احساس می کوی چی حتا د سر پوستکې می لا خارښت کوی!
لکه لیونیانو لگیا وم خام می گره وی، نور راکی توان نه وو د زیات خارښت څخه بیخی
ژړا نرته یې رسه ولی وم چې ذوالفقار کوتی ته راننوت موبایل یې هم همغسی پ غور
نیولی وو او خبری کول..

ذوالفقار - هو .... هو پاچا صیب اوس زما څنگ کیدی څه وکرم؟
نه پوهیږم پاچا څه ورته وویل چې ذوالفقار زما خواته رانږدی سو او پداسی حال کې چی
موبایل یې زما غور خواته نیو ویی ویل: خبرو ته یې غور ونیسه یو څو دقی هغه درباندي
دم کوی که د رښتیا هم د پیریانو اثر وی لمینځه لاړشی...

موبایل می د ذوالفقار څخه واخیست چې د پاچا غږ راغلو: اوری؟
- اورم... سلام علیکم.

پاچا- علیکم سلام... سنگه چل دی؟
- نه یم خبر د قران آیتونه می واوریدل یو دم لکه چې بدن باندي می یو ذاله مویو حمله
کړی وی داسی می ټول بدن خارښت کوی..
پاچا- تا ویل تعویذونه یې راوری؟
- هو ..

پاچا- بل کوم شی نه وو ورسره؟

- نه.. یواځې همغه دوه دانې کاغذونه وه هغه هم په پیر بد حال..
پاچا- عجیبه ده..

پاچا د موبایل تر شا یو څه ویل او ماته یې یواځې د چف چف غږ راتلو، کم او زیات 15
دقی دم و چف و کړو خو ټکې هم فایده ونکړه، کله چې دم خلاص شو ویی ویل: اوس بنه
یې ځوانه؟ لږ آرام شوی؟
- نه..

موبایل می د ذوالفقار خواته ختا کړو زره می غوښت سم جوړ کنځل وکرم دغه پاچا ته
خو ځان می کنټرول کړو، ذوالفقار هم زما د حال په لیدو د پاچا سره یو څه په تنده لهجه
خبری او خدای پامانی وکړل.

بیا پداسی حال کې چی زما څنگ ته کیناستی زما لستونی پورته کړو او زما بدن ته په کتو

شو مخ مي لا خارښت شروع کړی وو حالت مي بيخی وحشتناکه خراب وه نوالفقار چي ولید ثانيه په ثانيه حالت خراب کيږی په ورختای وويل: شايد کوم حساسيت وی او د پيږی کار نه وی راحه ډاکټر ته لار شو.

نه پوهيږم ولې خو زړه مي غرق غرق کيدو فکر مي کوی چي فشار مي بيخی صفر شو، په کراره غږ مي وويل: يو پيال له اوبه ....

نوالفقار په تلوار د کوتی څخه ووت ترڅو اوبه راته راوړی، زه د ډير ناتوانی په نالی پريوتم بدن مي همغسی خارښت کو خو نور ما کی کوم توان نه وو چي وغواړم ويي گره وم، سترگی مي پټی کړی وه چي احساس می وکړو يو نفر مي څنگ ته کيناستو، ما ولې د دروازی غږ وا نه وريدو چي نوالفقار راغی؟ ځان سره می وويل ضرور د ډير ناتوانی څخه مي د دروازی غږ ته فکر ندی شوی غوښتل مي سترگی خلاصی کړم...

چي يو نرم او لطيف لاس زما په سترگو کيخودل شو او زه يي د سترگو خلاصولو څخه منع کړم...! هغه لاس دومره نرم او لطيف او نازک وو چي زه الفاظ نلرم د بيان ماته د ښځی لاس نه معلومیدی؟! اخ د يو ښځی لاس لا دومره نازک نه ويي! بيحده لطيف وو! هغه وخت مي تعجب بيحده شو چي يو ډډ بيحده عجيبه نارينه غږ په کرار د قران آيت تلاوت کړل! لهجه يي بيحده عجيبه وه ما قران زيات اوریدلی وو خودا فرق درلود! يو عجمی لهجه باندي د قران ويل دی او بل خپل اصل عربان چي قران وايي هغه بل رکم دی! هغه کیفیت او انداز زيات عجيبه وی او دغه نفر هم همغسی لهجه کول د عربو!

نه پوهيږم ولې خو زه نه وپريدم! پداسی حال کي چي پوهيدم شايد يو پيږی زما څنگ ته ناست ويی او هر کار امکان لری وکړی؟ خو زه ورڅخه نه پاريدم او دا ماته هم عجيبه وه، چي ولې زه د يو پيږی په شتون کي د آرميتيا او امنيت احساس کوم؟ نه پوهيږم څومره وخت هغه لاس زما په سترگو وو خو دومره پوهيږم بدن مي عادی حالت ته راتلو! د دروازی په خرپ چي سترگی می خلاصی کړی هيس سوک بغير زما څخه په کوته کی نه وه! نوالفقار پيال له اوبه په لاس کوتی ته راداخل شو، چي زه هم ځای کي کيناستم! زما پرلیدو نوالفقار په مشکوک انداز د کوتی شاوخوا وکتل بيا يي ماته وويل:

نوالفقار - ښه يي؟

ددی څخه بغير چي د نوالفقار جواب ورکړم خپل بدن ته په کتو شوم زما د بيحده گرولو

څخه تک سور شوی وو بدن می خو نور یی خار بنست نکوی! ذوالفقار اوبه راته و نیول هغه می ورڅخه واخیستل، هغه هم زما څنگ ته کیناست او ماته په کتو شو د اوبو څکلو وروسته می ورته د هغه کس یا هم همغه پیری په اړه قیصه وکړل، ذوالفقار په پریشانی خپل وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویی ویل: هیس سوک د خدای لپاره د چا سره بڼه نکوی بلخصوص پیریان! ضرور کوم مقصد لری ددی کار څخه سبا یو ځل بیا څو پاچا صیب ته (بیایي ناساپه وویل: ها یو بله خبره هم امکان لری.

- څه؟

ذوالفقار - دا چي امکان لری شاید دغه پیری چی ستا سره مرسته وکړل اصل کی پاچا صیب راستولی ویی؟! که یاد دی وی ویلی وه پیریان ملگری لرم؟؟

- ماته خو د هغه کار نه بنکاری.. که ستا په خبره پاچا صیب دی دومره زور درلود همغه اول کی به یی یو کار کړی وایی...

ذوالفقار - زه نه پوهیږم ستا ولی د پاچا صیب څخه بد راځی؟

- زه خپل هم نه پوهیږم بس بد احساس ورته لرم، د زبیر خبره شیرم حس می راته وایی چی بڼه انسان ندی..

ذوالفقار یو څو ثانی راوکتل بیا بغیر لدی چی څه ووايي د ځایه پاسیدو او ویی ویل: همدلته دی ځای واچوه ویده شه زه ستا د پلار ځای ستا کوټه کی اچوم..

ذوالفقار لاړو ترڅو د بابا ځای ور برابر کړی، زه هم هملته پریوتم او د هغه لاس په اړه او هغه غږ په اړه می فکر شروع کړو پاچا ویل د پیریانو بدن او جسم بیجده لطیف دی که غږ می ورڅخه نه وایی اوریدلی فکر می کوی بناپیری ده؟ ولی زما سره مرسته وکړل؟ یعنی د ذوالفقار خبره امکان یی شته دا کار پاچا کړی ویی؟ نه پوهیږم ولی خو زړه می ویلی هغه دا کار نشی کولی! تر ډیره می دا فکرونه د ځان سره وکړل، ذوالفقار بابا او ذوالقرنین کاکا ته زما کوټه کی ځای واچو او خپل بیرته خپل کوټی ته راغلی زه یی چی فکر کند ولیدم ویی ویل:

ذوالفقار - بیا خو کوم پیری میری ندی درغلی؟

- نه.

ذوالفقار یو کمپل زما خواته راوچوی او پداسی حال کی چی خپل ځای هوار کو ویی ویل:

نو بیا ولی دسی فکر مند یې؟
 - غواړم ددی خای څخه لار شم..
 زما په خبری ذوالفقار خای اچول پریخود او په تروش تندی زما خواته راوکتل: د کوم
 خای څخه لارشی؟
 - ددی خای څخه ستا د کور څخه غواړی یو کور کرایه کړم...

ذوالفقار - ولی؟ چا درته څه ویلې؟ ما کوم خبره کړی؟
 - نه خو نور داسې نه کیږی.
 ذوالفقار په تروش تندی وویل: څنگه نه کیږی؟
 - اخ داسې خو نه کیږی چی یا ستا تر غاړه کم ځان یا هم زیږ، ته هم کار لری ژوند لری
 هسی زه درته مزاحم یم..
 ذوالفقار په غوسه وویل: خوله دی بنده کړه ته مزاحم نه یې بل ځل که می درڅخه داسی د
 تلو او مزاحم یم او فلانکی یم خبری وأوریدل، سم جوړ فرش کوم دی نور دی زړه.

ذوالفقار دا خبری وکړل او په غوسه باندی خپل د لاس کمپل یې خپل پر خای ختا کړو او
 د کوتی څخه ووت! فکر می نکو دومره به غوسه شی؟! د څو دقو وروسته راغی او بغیر
 لدی چې زما سره کومه خبره وکړی خپل شا یې ما ته راوگرځه ول او ویده شو! ما هم څه
 ونه ویل او د ویده کیدو کوبنس می وکړو نه پوهیږم کله به خوب خپل ځان سره د ناخبری
 نړی ته وړی وم....

د ذوالفقار د کور د دروازی مخکی ولاړ وم! دروازه خلاصه وه په حویلی کی بیجده شور
 ماشور و بیگانه خلک په حویلی کی گرځیدل را گرځیدل! حیران شوم دا نو سوک دی؟ او
 د ذوالفقار کور کی څه غواړی؟ کور ته ننولم هیچا ماته نکتل داسی لکه چې بیخي وینی
 می لا نه؟! د حویلی څخه د هلیز ته ننولم هلته هم همدا حال و ناشنا خلک چې ما بیخي
 لیدلی نه وه د ذوالفقار کور کی گرځیدل! د ټولو څخه جالبه دا چې ټولو یوشان سپین اوردی
 کالی اچولې وه! ذوالفقار می ولیدې زما د کوتی څنگ ته ولاړ و..!

ځان می تر ذوالفقاره ورسه ویی ترڅو ورنه پوښتنه وکړم چی دا کسان سوک دی؟ او دلته
 څه کوی؟ همدا چی ورنږدی شوم زیږ زما د کوتی څخه را ووتی او د ذوالفقار په اوره
 یی لاس کیخودو او ناساپه دواړه په ژړا شول...! څه خبره ده؟ دوی ولی ژاړی؟ د زیږ او

نو الفقار څخه مې مخ واړوی او خپل کوټې خواته مې وکتل سم راته نه معلومیدی چې سنگه چل دی؟ نو ځکه یو څو قدمه ورنږدی شوم د کوټې مینځ کې یو نفر په سپین کفن کې پیچل شوی پروت وو! دا نو څوک دی؟ مخ یې ورنه پټ کړی وو غوښتل مې د هغه کس مخ وگورم چې سوک دی؟ او ولی زبیر او نولفقار ورباندې ژاړی!

همدا چې یو څو گامه د هغه کفن کې پیچل شوی کس خواته نږدی شوم یو چا د شالخوا زما پر اوږه لاس کیخودو...! کله چې مخ مې ور وگرځه ویې نو بابا مې ولیدی..! د تل پشان وو همغه تروش تندی او همغه انداز! خو یو فرق یې کړی و تسبیح په لاس کې نه وه!

بابا- مه څه ...

- هغه کس سوک دی؟

بابا- دا ټول ستا خیال دی.

- څه؟

بابا- کوشش وکړه راوینس شی ته ویده یې طاهال...

- څه؟

د څه ویلو سره یو چا په زوره زما اوږی و خوځه ول، چې زه د خوب څخه په یو وحشت پاسیدم، ساه ساه مې وهل، ټول بدن مې د خولې پک وو نولفقار په پریشانه او ورختا انداز زما څنگ ته ناست وو..
نولفقار - خوب دی لیدی آرام اوسیره..

شاوخوا مې کتل فکر مې کو اوس هم هغه سپین کالی خلک د نولفقار کور کیدی، د لږ آرام کیدو وروسته مې نولفقار ته خپل د خوب قیصه وکړل هغه هم زما د خبرو اوریدو وروسته په پریشانه حال وویل:

نولفقار - دا ټول د هغوی مضری او آزار کول دی نور چې وسه یې ونه رسیری بیا دی دسی په خوب کې ویره وی!

- ستا په نظر څه وکړم؟ داسی خو ژوند نکیری پخدای دا څو وخته یې پر مرگ راضی کړی یم د دسی ژوند څخه خو یو ځل مرگ سل ځله شرف لری..

نولفقار - بیخایه خبری مه کوه سبا به لاړشو یو مولوی ته ..

- زه نور عمر کی پاچا ته نه ځم.
ذوالفقار - مشکل نسته لار به شو همغه چي زبیر یاده وو څه ورته ویل؟

- تیل داغ مولا؟

ذوالفقار - هو هو همغه..

- سبا ته بیکار یې؟

ذوالفقار - سهار خواته څو چي تر غرمی بیرته راشو ځکه زه لږ کار لرم شرکت کي باید ضرور ورشم..

- اهوم محبور قیچی او گیره تاسو لاسونو ته درکړم چي څه راسره کوی...!؟

ذوالفقار - نیک کار کو نه بد...!

ساعت ته مي وکتل لا ټوله شپه پاتې وه! اوس تازه 2:24 دقیقې وې!
ذوالفقار بیرته خپل ځای ته لارو او د ویده کیږلو یې وویل ما هم کوبنښن وکړو او دا ځل شکر راحت خوب مې وکړو، سهار اته بجو شاوخوا وه چي ذوالفقار راوینښ کړم..
ذوالفقار - پاسه چي مولا ته څو.

- دومره ژر؟

ذوالفقار - و مې ویل کنه زه بیا ځم شرکت کي کار لرم نو شابه ژر تیار شه.

ذوالفقار دا خبری وکړل او د کوتی څخه ووت، مجبور زه هم ولاړسوم خپل ځای مې ټول کي د کوتي څخه په وتلو باندی زړه نازره وم! دا چي هسی نه د بابا یا هم کوم بل چا سره مخامخ شم یو وخت او بیا هغوی دوه سترگی زما خریل شوی گیری یا هم مات شوی سر او لاس ته ونیسي! بهتره به دا وی چي مستقیم د کور څخه ووځم او حویلی کي لاس او مخ و مینځم او همغسی د کور څخه ووځم! همدغه خبره راته بڼه بڼکاره شوه بغیر لدی چي دهلیز کي کوم چا خواته وگورم یا ستړی مشی وکړم د دهلیز څخه ووتلم، مخ او لاس مې و مینځو او د کور څخه بیرون شوم..

کوڅه کي د ذوالفقار راتلو ته په تمه شوم ترڅو موټر راوباسي، دا تیل داغ مولا ته مې هم چندان بڼه احساس نه درلود اصل کي ما د تعویذگر مولیانو سره جوړه نه وه! او هیس مې ورباندی عقیده نه راتلل کله ناکله زما پر زیات انتقاد د مولیانو باندی کور کلي راته وهابی ویل! البته زه وهابی نه وم بس دا خرافاتی عقیده مې نه درلود دم او چوف مې مني خو

تعویذ نه! زه لا همدغه فکرونو کي وک چي د همسايه د کور دروازه خلاصه شوه او جنرال خپله بیرون راووت! د هغه په لیدو و ډار شوم!

هسی د 65 کالو بوډا سړی وو خو بیجده څهره او رفتار یې د انسان زړه کي ډار اچوی زما پر لیدو یې تندې تروش شو، یو څو دقې په ځیر ځیر راوکتل او بیا یې ناساپه وویل: تا ته چا دا عقل ندی در زده کړی چي مشر نفر وگوری سلام واچوی؟
د هغه خبره راباندی بده ولیگده! نو ځکه مې وویل: سلام مشر او کشر نلری رسول الله "ص" به تل په کشرانو سلام اچوی خو افسوس زموږ ټولنه کي داسی فرهنگ سازی شوی چي یواځی کشران باید سلام واچوی نه مشران...!

زما په تند لهجه او تند جواب د جنرال وریځی له حیرت څخه پورته شول، او که غلط شوی و نه اوسیرم نری مسکا یې په خوله راغله او دا حل یې بیا په کنایه وویل: دا تا ته دا ادب هم لکه چي مشرانو ندی در زده کړی چي نه باید د خلکو د کور مخکي و دریری کوڅه کي دریدل د لندغر او کوڅه ډبه هلکانو کار دی نه ده یو با شرف او باعزته هلک ..

غوبنټل مې یو زدنی جواب ورکړم چي ذوالفقار موټر د کور څخه راوویست زموږ په لیدو تندې تروش څو او غوبنټل رابنکته شي د موټر څخه چي ما اجازه ورنکړل او موټر ته پورته شوم ...
- ناوخته شو حرکت کوه.
ذوالفقار - څه یې ویل درته؟
- کوم مهم خبره نه وه هسی لگیا وو.

ذوالفقار لږ په مشکوکه انداز راوکتل چي ما هم ځان ورته نرمال و خودو مطلب هیس ندی شوی، نه مې غوبنټل ذوالفقار دی زما په سر د داسی یو جنرال سره لاس او گریوان شي، او خدای نکرده کوم بلا یې پر سر راشی، نیمه لاره کي زیږ هم زموږ س ه یوځای شو..

- نه پوهیرم خو زړه مې وایي دا مولا هم هیس مرسته نشی کولی زموږ سره!
زیږ - دسی مه وایه زه یې ضمانت درکوم دا مولا د هغه پاچا څخه یو پر سلو بهتر دی ما یې زیات تعریفون اوریدلی د ډیر خلکو سنتنوزی ورته حل کړی..
- خدای دی وکړی همدغسی اوسیری، هسی هغه پاچا په اړه هم تاسو همداسی ویل..!

زبیر- زه پر پاچا هیس کار نلرم هغه دی کاکا جان معرفی کړی وو، هغه ته گیله وکړه نه ماته..

ذوالفقار- زما هم کوم جان جاني یار نه وو! هسی یو بل چا آدرس راکړو د هغه څخه مخکې مې پیژندل خو لری نوم مې لا نه وو ورڅخه اوریدلی..!

زبیر- هسی لږ فایده یې وکړل که نور نه ویې پوه خو یې کړو چې دا ټول کارونه د پیریانو دی نه د انسانانو، کنه مورږ خو مفتنه مفتنه یو جنرال مو ځانته دښمن جوړ کړی وو... - خو یو تاوان یې هم وکړو.

ذوالفقار- څه؟

- پاچا ته د تلو مخکې یواځې په شپه یا هم په یواځیتوب کې پیریانو ډاره ولم، خو هغه ته د تلو وروسته نه ورځ گوری نه هم شپه! خوب وخت کې لا کراره مې نه پریردی نور خو لری...!

همدی خبرو خبرو باندې د هغه مولا چې زبیر معرفی کړی وو کورته ورسیدو، موټر مو کوڅه کې و دره ویې او زبیر د مولا د کور پسې په گرځیدو شو! لکه چې د کور د دروازی رنگ چې کوم نفر ورته خودلی وو لیاده وتې وو، تقریباً دوه درې دروازی هغه کوڅه کې و ډبول تر څو اخری کور د کوڅې په سر کې چې توره رنگه دروازه یې درلود د مولا کور وو! د مولا د کور دروازه ذوالفقار وټکول څو دقې وروسته یو ځوان هلک چې د 17/16 کالو معلومیدې شني سترگی او غنم ررنگه څهره درلود دروازه خلاصه کړه..

ذوالفقار- مولا صیب کور کیدی؟

هلک- نه دا دلته مولا نشته...!

زبیر- څه وایې وه هلک ددی خای آدرس ما ته یو نفر راکړی او ویل یې چې دلته داسې

تکره مولا دی او ډیر سم تعویذات کوی..

هلک- ښه ښه هو همدلته دی مهربانی راځی..

د هغه هلک و کار ته ما په حیرت کتل هغه مخکې شو او مورږ هم ورپسې کور ته ننوتلو د داخلیدو وقت کې ما زبیر ته کرار وویل: هسی ما ته خو لږ لیون حال خلک معلومیږی! د مولا کور کې ناست دی وایې مولا نشته!

زبیر - نه پوهیږم ولای ماته خو ملگری زیات تعریف ورڅخه وکړو چې ډیر تکړه مولا دی...!

کوچنی حویلی درلود یو بنایسته د انګورو طاق هم درلود خو وچ وو! دوه منزل کور وو مور یې همغه اول منزل کې یو کوټی خواته دعوت کړو، کوټه کې هیس سوک نه وه! په نالی کیناستو او د مولا راتګ ته په تمه شو! د کور فضا یې زما خوبه شوی وه او بد احساس مې نه درلود، کوټه کې یو غټ الماری وه چې د کتابو څخه ډکه وه ټول هم تفسیرونه وه زه د کوټی په کتلو وم چې دروازه خلاص شول او یو د 45/40 کالو سړی چې گیره یې په نکریزو سره کړی وه او د مولا یانو مخصوص سپین پاچ (زما په خیال پاچ ورته وایې هغه لونگی ته؟) لونگی ترلی وه کوټی ته راننوت.

ز مور ټولو سره یې د لاس په راګولو ستړی مشی وکړل او مخامخ و مور ته په نالی کیناست.

ذوالفقار - اول خو دا چې پر تکلیف مو کړی بخښنه غواړو.
مولا - خدای دی نکوی د څه تکلیف تاسو زما میلمانه په حساب راځی او میلمه د خدای دوس وی.

ذوالفقار - دا ستاسو حسن نیت دی، اصل کې مور د یو خبری لپاره ستاسو مزاحم شو دا (ذوالفقار ماته اشاره وکړل) زما وراره دی او دا څو وخته کیری چې عجیب غریب کارونه ورسره کیری او مور شک لرو چې د پیریانو کار دی!

د ذوالفقار په خبره مولا زما خواته راوکتل او ویې ویل: دلته راسه بچي...
لځایه پاسیدم او مخامخ ورته کیناستم...
مولا - لاس دی راګره..

د هغه په خبره اول مې حیرت وکړو! بیا مې ځان سره وویل هسی نه د پاچا کار وکړی او زما لاس کې قلمونه تخته کړی او لاس راته تک شین کړی! لکه چې ذوالفقار هم همدغه فکر وکړو چې ژر یې وویل: تاسو خو قلمونه د طاها لاس کې ننباسی؟
مولا - نه ولې؟ تاسو ماته د راتلو مخکې کوم بل مولوی هم ته هم تللی یاست??

زبیر - هو پاچا صیب ته تللی وو.
مولا - پاچا صیب؟

ذوالفقار - هو پاچا صيب.
 مولوی- کار يې هم وکړو تعویذات يې؟
 - که کار يې کړی وايي نو مور دلته څه کول؟
 مولوی- امم رښتیا وايي ... په هر حال زه درته کوم فزیکي نقصان نه رسه وم خيال دی
 راحت اوسه بچیه..
 زړه مې طاقت ونکړو او ومې ويل: نو بیا ولې تاسو ته تیل داغ مولا وايي؟

زما په خبری مولوی په لور غږ وخنډل او ويې ويل: هسی دا خلکو راباندی دا نوم
 ایخودلې کنه ولاکه مې تر اوسه سوک سوځه ولې ويې !!
 څه مې ونه ويل او خپل راسته لاس مې هغه خواته ونيو چې هغه وويل: نه چپه لاس دی
 راکړه.

دا ځل مې خپل چپ لاس هغه خواته ونيو چې مولا زما د چپ لاس د شهادت گوته
 ونيول او په دم کولو يې شروع ورکړل د مولا د هر چوف سره داسې احساس مې کوی
 چې لاس مې پر مات کیدو دی! دومره درد يې زیات شو چې غوښتل مې گوته مې د هغه
 د لاس څخه جلا کړم خو هغه کلک ونيول..
 - اخ...

مولوی- و هو علي کل شی قدیر چوف ....
 د هغه د هر چوف کولو سره مې د درد څخه ساه بنده بنده کیده، د پیر درد څخه ژر ته
 نږدی شوی وم. چې د ذوالفقار پریشانه او عصبی غږ مې واوریدو چې ويې ويل: بس يې
 کړه... نه گوری درد لری..
 زبیر- ذوالفقار هغه يې هم نه وهي وگوره یواځی دم کوی پریرده خپل کار وکړی..

د څو دقو وروسته مولا زما لاس خوشي کړو د پیر درد څخه خپل لاس مې بغل کې ونيو
 چې ذوالفقار رانږدی شو غوښتل زما لاس وگوری چې مولا ورته وويل: که د دی حال د
 لیدو طاقت يې نلری نو د کوتې څخه ووځه، ما درته وويل زه ورته فزیکي درد نه ورکوم.
 ذوالفقار- نو دا څه دی؟ وگوره د درد څخه څه رکم شو..
 مولوی نری مسکا وکړل او ويې ويل: دا درد معنا دا ده چې دی په وجود کې ناپاک دی..
 زبیر- څه مطلب ناپاک دی؟

مولوی- مطلب پیریان د ده جسم کی داخل شوی! (د مولوی پدی خبره درد می لیاده ووت او د ویری او وحشت څخه می نږدی وو سخته کړی وایې چې مولوی وویل: خو عجیبه دا ده چې زه نشم حاضر کولی نه پوهیږم ولی؟
ذوالفقار- ولی نشي حاضر کولی؟ پاچا صیب خو حاضر کړل!
مولوی- هسی یو خبره کوم فکر ونکړی چې دا خو مولیان دی او یو مولا د بل مولا خلاف دی او یو بل نه مني او هر چاته ځان بنه بنکاري... اصل کې پاچا بیخی ځان زموږ مولیانو ډله کې نه حسابې وی! که دقت مو کړی ویې!

زبیر- هو بده یې منل لدی چې ورته مولا صیب ووایو ویل زه پاچا یم..
مولوی نری مسکا وکړل او ویې ویل: هسی دا بحث ډیر لوی دی خوشي کوه یواځی دومره وایم چې دغه پاچا چندان بنه نوم او کارنامه نلری!
ذوالفقار- مطلب؟

مولوی- مطلب دی دعوه کوی چې پیریان زما ملگری او تابع دی! پداسې حال کې چې پیری یو آزاد مخلوق دی و هیس کله نه تابع کیږی! هغوی کوم حیوان ندی چې انسانان یې ځانته رام او اهلی کړی! دا خبره د هغه چې وایې ما پیری تابع کړی هسی خبره ده بلکی زه شک لرم چې هسی نه برعکس کار شوی ویې؟

- مطلب پاچا د پیریانو تابع دی؟
مولوی- الله اعلم و می ویل زه د هغه سره کوم کار نلرم د هر چا عمل د هغه د لاری مل، یواځی دومره وایم چې امکان لری هغه تاسو ته دروغ ویلی ویې! ځکه ډیر خلکو د هغه د لاس ماته شکایت کړی... رښتیا تاسو وویل هغه پیری حاضر کړو؟

ذوالفقار- هو.

مولوی- بنه نو څه یې ویل؟
ذوالفقار- ویل یې زه یو بناییری یم او په (ذوالفقار د سترگو په اشاره زما خواته اشاره وکړل او ویې ویل: طاها مئینه یم.
- البته زه شک لرم پدی خبره کې؟!
ذوالفقار- په کوم خبره کې؟
- دا چې کوم بناییری پر ما مینه شوی اوسیری؟

زبیر په خندا وویل: زما هم باور نکیدی خو افسوس چې تا خپل پر خولي هلته اکرار

وکړو..

ز مور په خبرو مولوی کرار وخنډل او ویې ویل: پیریان زیات عجیب اخلاق لری شاید د یو چا په تور وینستیانو مین شی یا هم گیره یا حتا د هغه انسان په اخلاقو، کله ناکله داسی کیری چې د یو چا د ویده کیدو په طریق مین کیری او په ساعتو نو د هغه نفر سر ته کینی چې هغه د خوب حال کې وگوری! هغه ز مور مثل دی وایې مینه رنده ده!

زبیر په خدا وویل: گوره طاها مولوی صیب هم وایې مینه رنده ده یعنی تخو چندان شی... (د زبیر خبره مولوی په خدا پری کرل او ویې ویل: نه زما مطلب دسی نه وو بچیه ماشالله طاها جان بسکلی خوانی لری ما درته عموماً د پیریانو خوی او خاصیت بیان کړو

..

زبیر غوښتل بیا یو څه ووايي چې ذوالفقار په قهرجنه لهجه وویل: بنده کړه خوله دی نور زبیر... (بیا یې د مولوی خواته مخ واری و او په همغه تنده لهجه یې وویل: چاره څه ده؟ زه خو بیخي پوی نشوم چې سنگه چل دی؟ اوس پیری د طاها بدن کی شته؟ نو بیا ولی تاسو نشي حاضر کولی؟ اصل کې دا پیریان د طاها سره څه مشکل لری؟

مولوی- پیری خو شته او د پاچا دا خبره زه منم چې بناپیری ورباندی مینه شوی وه خو اوس هغه نشته! یعنی نه حاضر کیری گوری پیریان په دری ډوله ویې حدیث شریف کې راحی: ثعلبه خشنی روایت کوی او فرمایې چې پیغمبر "ص" و فرمایل: «الجن ثلاثة أصناف: صنف لهم أجنحة يطیرون في الهواء و صنف حیات و کلاب و صنف یحلون ویظعنون» پیریان په دری ډوله دی اول اول هغه ډله چې وزری لری او هوا کې الوتنه کوی دویم هغه ډله چې خپل ځانونه د مار، سپی، او بیشو په ډول ظاهره وی. دریم هغه چې یوځای کې داخل کیری او راوځی، مطلب یوځای کې نه ټینگ کیری کوم ځای څخه چې باد ننوتلی شی دوی هم ننوځی...

او دا پیریان حاضر کول ډیر سخت وی مطلب د شانس کار وی شاید هغه دقه کې دا موجود وه او پاچا حاضر کړی وی، هوایې پیریان حاضر کول ډیر مشکل کار وی.. ذوالفقار په بی حوصله لهجه وویل: اوس چاره څه ده څه وکو؟

مولوی- دا چی زه پیری نشم حاضر کولی دده په بدن کې، نو ځکه زه نشم پوهیدلی چې

مشکل اصل کې څه دی؟ ځینی داسې پیران دی چې د انسان بدن کې داخل کیږی او هملته ځانو ته ځای پیدا کوی، مطلب هملته اوسیری د همغه انسان بدن کې د هغه سره حرکت کوی د هغه سره هغه پوډی کوم چې بسم الله ورباندی ویل شوی نه ویی خوری، دا رکم پیښی ډیر کم مخ ته راځی چې یو پیری دی داسی کار وکړی خو امکان یی شته، او بل دا چې ځینی پیریان په سحر او جادو د انسان بدن ته داخل کیږی..!

ذوالفقار - چاره څه ده؟ څه رکم دا پیریان د طاها څخه لری کړو؟
مولوی - مجبور یو بل طریقہ خپل کړو.

زبیر - څنگه طریقہ؟

مولوی - د ده جسم کې پیری نه حاضر کیږی نو مجبور چې مخامخ بغیر لدی چې د کوم انسان بدن واسطه کړو یو پیری حاضر کړو..

زبیر - یعنی څنگه زه پوه نشوم...

مولوی - صبر یو دقه..

مولوی دا خبره وکړل او خپل لځایه پاسیدی د کوتی څخه ووت، خو ډیر ژر بیرته راغی یو سپین یو متره توکر یی لاس کې وو! هغه یی زما مخ ته هوار کړو او ماته یی وویل:

هر هغه شي چې تاته مربوط ویی پدی توکر کیږده..!

په گنگس انداز می وویل: څه؟

مولوی - کمیښ، گوتمی، پتو هر شي چې ستا ویی همغه کیږده، (په حیرت می وروکتل یو گوتمی می درلود البته هغه هم سیلوری! زر لا نه وو، همغه می کیخودو او په تمه شوم

چې څه کوی؟ مولوی زما گوتمی یو چار کونجه کاغذ کې کیخودل او کاغذ یی همغه سپین توکر چې سم کفن معلومیدی کیخود او دم و چوف یی شروع کړو...

زبیر یو تکیه کلام لری کله ناکله وایی فلانکې خپل ځان سره وشکوي خو هغه کار یی ونشو کړی! خلاصه چې پر مولوی صیب هم همغه چل وشو! د یو ساعت وروسته چې

هر رکم قصیدی وویل او عملونه یی وکړل خو هیس فایده ونکړل اخیر کې په پریشانی

خپل گیره کې لاس تیر کړو او ویی ویل: عجیبه ده... امکان نلری زه ستا پر بدن د هغوی

د راتلو نښه نښانی گورم! خو نشم کولی هغوی حاضر کړم! اول ځل دی چې دسی چل

زما سره کیږی!

ذوالفقار په غوسه وویل: دا نوڅه ریشخند دی؟ که د پیسو لپاره داسې خبرې کوی نو بیغمه اوسیرې دومره درکوم چې کار مو ورباندې جوړ شي تاسو یواځې دا لعنتی پیریان لری کړی...

د ذوالفقار په خبره مولوی هم غوسه شو او په تنده لهجه یې وویل: زه پاچا نه یم چې د پیسو لپاره دسی کارونه وکړم، زه د ورځی زر دانې داسې منلې حل کوم خو دا اول ځل دی چې دسی چل راسره کړی! زه نور کوم کار نشم کولی مهربانی ورځی..

د هغه مولوی په خبرو نامید شوم داسې احساس مې درلود لکه یو سرطانی ناروغ ته چې ووايي بل علاج نلری خپل مرگ ته په تمه اوسیره! سترگو ته مې اوبنکې راغلی وه چې مولوی راوکتل او ویې ویل: نامیدی د شیطان کار دی شاید زما علم تر هغه حده نه وی چې ستا سره مرسته وکړم ورشي یو بل سم مولوی ته ترڅو مرسته وکړی...

نور هلته د پاتې کیدلو دلیل نه وو ولاړسو او د مولوی د کور څخه راووت، ذوالفقار کنځل کول غوسه وو، خو ما د خبرو حوصله نه درلود، په زوره مې ځان کنترول کړی وو ترڅو نه ژاړم! اخ څنگه نامیده نشم کله چې مخامخ راته وایي ستا مرض دوا نلری او خپل مرگ ته په تمه شه! هیس کله مې فکر نه کو چې زما ژوند به داسې تمام شي زه د مرگ څخه هیس کله نه ډاریدم خو اوس چې مرگ مې خپل څو قدمې کی لیدو د ویره څخه مې ټول بدن ورته لږزیدی، د دی څخه ویریدم چې څنگه وحشتناک او دردونکې مرگ به راکړی! کاش د مرگ څخه مخکې ددی حرامی پیریانو څخه خپل قصد اخیستلي شو!..

په موټر کې ټول خاموش وه او هیچا خبرې نکول ذوالفقار بیحده بد موټر روان کړی وو او سرعت یې بیحد زیات وو، لاره کې هم هر موټروان چې ورته ویل کړار روان شه ذوالفقار هم ورسره جنگ او کنځل کول بیخی عصاب لکه چې خراب شوی وه!

زبیر - په کراره ذوالفقار چیرته روان یې؟

ذوالفقار کوم جواب ورنکړو چې زبیر بیا خپل پوښتنه وکړل او دا ځل ذوالفقار په تروش تندی وویل: پاچا صیب کور ته...

ذوالفقار د موټر له هینداری څخه ماته راکنل ترڅو زما مخالفت وگوری او جواب راکړی! خو ما هیس ونه ویل خاموش می نظر د موټر له بښنې څخه بهر خواته ونيو، ټول پوهیدلو چې پاچا هیس کار نشي کولی! ده که کوم کار کولی شو همغه اول ځل به یې کړی وایې! زه یواځې خپل مرگ ته منتظر وم بس، د نامیدی اخیری حد ته رسیدلی وم د پاچا کورته ورسیدو ذوالفقار دروازه ور وټکول یو ځوان هلک دروازه راخلاصه کړی..

ذوالفقار - پاچا صیب کور کیدی؟

ځوان - ولای نه یم خبر سوک یاده وی ما دا کور پروڼ واخیستو نه پوهیږم ته سوک یاده وی ورور؟

ذوالفقار - څه مطلب پروڼ واخیستو؟ ددی کور مالک چیرته دی؟ زبیر - تا د چا څخه کور واخیست؟

ځوان - زه دا څو وخته د کور پسی گرځیدم پروڼ رهنما والا زنگ را ووهی او ویل داسی کور دی خرڅ کوی که اخلی؟ زه هم راغلم و می لیدو او وامی خیستو اوس هم خپل د کور شیان راوړم کوم ستونزه ده؟ زبیر - نه.

نور مو څه ونه ویل او بیړته موټر ته پورته شو د ذوالفقار تندې نور هم تروش شو یو خبره یې لا ونکړل، ولی ناساپه داسی کس چې ځانته نوم او نشان لری پدی علاقه او منطقه کی په یو شپه خپل کور او شیان یې خرڅ کړل او ولاړی؟ زه لا په همدی فکرونو کی وم چې زبیر په تلوار وویل: موټر ودره ذوالفقار اله...

ذوالفقار موټر و دره ویې او زبیر ژر بنکته شو مور ورسپی کتل چې زبیر د کوڅی مخکی د یو هلک و دره ویې او په خبرو شو ورسره بڼه چې دقت می وکړو همغه ځوان هلک وو چې اول ځل یې مور ته د پاچا د کور دروازه خلاصه کړی وه! لکه چې د پاچا صیب یو څه کیدی؟ د هغه په لیدو ذوالفقار هم د موټر څخه بنکته شو ما حوصله نه درلود خو مجبوری بنکته شوم ترڅو وگورم څه چل دی؟

زبیر - پاچا صیب چیرته تللی؟

هلک - ه... هغه هلک چې زه او ذوالفقار ولیدم په بند بند ژبه یی وویل: زه ولاکه خبر یم زه هم اوس راغلم گورم کده یې بار کړی..

ذوالفقار - ته څنگه نه یې خبر ته ولی د هغه سره نه ویې؟

هلک-ن... نه ما یواځی د هغه سره کار کو نور ورسره کوم ارتباط نلرم..
 زیبر- چیرته تللی د هغه ځای آدرس خو راکولې شی؟
 هلک- و مې ویل کنه زه هم نا خبره یم نه یم خبر زه هم ستاسو پشان ور غلم کورته یې
 گورم گور کور یې خالی وو؟!!

بیرته مو ترته پورته شو او ذوالفقار حرکت وکړو، زه دومره نامیده او په فکرونو کې
 غرق وم چې زیبر وویل: تر واسه خو موضوع معلومه نده چې څنگه چل دی؟ هسی ورته
 زړه مه اچوه دا مولا هم د همغه پاچا رکم وو، زه سبا گرځم یو سم صحیح مولا پیدا کوم
 داسې چې په دوه دم او چوف ټول پیریان درته درې وړی کړی هسی خوله کړه مه نیسه..
 ذوالفقار هم د مو تر هینداری څخه زما خواته راوکتل او ویې ویل: د زیبر خبره صحیح ده
 هسی دا ټول د پیسو غله ماته معلومیری مور دواړه گرځو یو سم دیندار مولا داخل درته
 پیدا کو دا دومره غټه خبره نده چې تا ورته غم نیولی..

- دا څو یم ځل دی دا خبری تاسو ماته کوی او اخر کې دسی کار خراب کیری؟ ما نه هغه
 پاچا باندی باور درلود او نه هم دغه مولا مې په زړه وو، او فکر کوم بل هر چاته هم
 لار شو ددغه دواړو څخه به بتر وی.
 ذوالفقار- بنده کړه خوله دی اپلاتی مه وایه داسی بنه مولایان زیات دی ز مور قسمت
 خراب وو چې پر دغه خرابو مو مخه شوه.

نور مې څه ونه ویل ذوالفقار زیبر تر کوره ورسه ویې او زه یې هم ددی لځایه چې کور
 ته مې ویسی خپل ځان سره شرکت ته ویورم، ما د ذوالفقار څهره کې تشویش لیدو!
 بنکاره کوه یې نه او او ظاهره کې ماته دلداری راکول خو هغه پریشانه او ورختا وو چې
 هسی نه پر ما کوم شی ونشي! درسته ورځ شرکت کې خپل کوته کې خپل د سترگو مخ ته
 کینولې وم، ماشپی لاسم خوب نه و کړی نو ځکه کوم کوچ چې د ذوالفقار د مدیریت
 کوته کې وه پر هغه پریوتم..

ذوالفقار- خوب دی راځی؟

- هو بیجده زیات..

ذوالفقار- غواری ویده شي زه لاندی ځمکی باندی درته ځای سم کوم هسی کوچ باندی
 مغزی دی په درد کیری..!

- کوچ غټ دی راحت خوب کیږی.
 ذوالفقار - ډوډی دی ونخورل!
 - اوس مې شی زړه نغواری راوینس شوم خورم..
 ذوالفقار - صحیح دی..

ذوالفقار د میز شاته په چوکی ناست وو او خپل د شرکت د دواگانو او نور شیانو لیستونه او حساب کتاب سم کوی، چې زما زړه ډوب شو او ویده شوی وم...

احساس مې کوی د ځمکې څخه په پورته کیدو یم؟ په وحشت باندې مې سترگی خلاصې کړی چې ځان مې د پاچا کوټه کی ولیدو؟ همغه کوټه چې هغه ورځ یې راباندې پیری حاضر کړی وو! البته پدی تفاوت او بدلون چې اوس کوټه روښانه وه! کوټه کی هیس سوک نه وه او زه یواځی وم دروازه خلاصه شوه په تلوار مې د غږ خواته وکتل، خو نفران چې تور اوږده چینی اچولې وه کوټی ته راداخل شوه او زما شاوخوا و دریدل هیچا هیس نه ویل د ټول کسانو تک سپین بیحده لکه مړو پشان څهری او بیحده عجیبه سترگی وی!

په وحشت او ویری مې هغوی ته کتل چې د هغوی د مینځ څخه یو نفر چې بیحده ډارونکې ماته ښکاره کیدو په یو ناشناس لهجه خبری شروع کړل او د هغه څخه عجیبه دا وه چې زه د هغه پر ژبه پوهیدم!!! هغه ډارونکې انس و که پیری وو هر څه چې وو په کراره لهجه وویل: مور ستا سره هیس مشکل نلرو مور د *** قبیلې څخه یو مور ستا سره لږ مشکل درلود چې حل شو نور مور پر تا کار نلرو.

په وحشت او ویری مې وویل: څه مشکل مو زما سره درلود؟ او څنگه حل شو؟ زه خو تاسو بیخي پیژنم لا نه بیا د څه مشکل مو وو زما سره؟؟ (د هغوي په مینځ کی یو پیری چې ددوی څخه لږ په عمر کی زیات معلومیدی رامخکې شو او ماته یې په کتلو وویل: زما لور پر تا مینه وه! او مور مسلمان پیریانو یو او زموږ قانون کی پیریان حق نلری انسانانو ته نږدی شی که بیا هم کوم پیری قانون مات کړو او یو انسان ته نږدی شوو نو مور ورته سزا ورکو! زما لور یواځی پر تا مینه وه..

هغی نه ته وهلی وی او نه یې هم تاته کوم نقصان در رسه ولې وو، ستا سره د نور پیریانو

مشکل وو او ته چی پاچا ته راغلی هغه پیریانو خپل گناه زما په لور واچول او پاچا هم زما لور ته ضرر ورسه ویي هغي ته یي تکلیف ورکړو نو ځکه مور هم تا ته تکلیف درکړو خو اوس مور ستا سره نور کار نلرو، یو نفر ستا ضمانت وکړو او مور هم د هغه کس زیات احترام ساتو د هغه په خاطر مور نور ستا سره کار نلرو او تا ته نور هیس کله تکلیف نه در رسه وو خو یاد لره، زموږ څخه بغیر هم ډیر پیریان ستا د مړه کولو پسی دی او اوس خو د حد څخه هم زیات شوی..

- ولی غواړی ما مړ کړی؟ ما خو کوم کار ندی کړی ..
پیری- یو ورځ به شاید په اصلی دلیل یې پوی شي خو د اوس لپاره دومره وایم پاچا د هغه پیریانو پخوا دی کوم چې ستا مرگ غواړی هغه تاته د یهودو جادو کړی وو..
- څه مطلب د یهودو جادو کړی وو؟

د دی څخه مخکې چې هغه بوډا پیری جواب را کړی د اوږی په خوځیدلو مي له خوبه پاسیدم نو الفقار زما څنگ ته ناست و په تشویش یې وویل: بد خوب دی لیدی؟

په ځای کې کیناستم نه پوهیدم کوم خوب مي چې لیدلی آیا یواځی یو خوب دی یا که د ربنیتیا هم یو خبرداری دی؟ نو الفقار راته په تشویش کتل نو الفقار ته شرمنده شوم لدی چې زما د پلار او زما د کورنی لځایه دی زما په فکر کیدی او زما د لاسه داسې پریشانه دی! هیس می ورته خپل د خوب په اړه و نه ویل چې هغه خپل وینتینانو کې لاس تیر کړو او ویي ویل: راءه ناوخته دی پلار دی څو زنگه وو هل او پوښتنه یې وکړل چې تاسو چیرته یاست؟

هیس می ونه ویل او لځایه پاسیدم فکر مي هغه لیدلی خوب کې وو، ماته خوب نه بلکی ربنیتیا معلومیدی د هغه پیریانو لخوا یو یو ویل شوی خبره مي یاد کې وه، ولی پاچا ماته د یهودو جادو لیکلی وو؟ اصلا دا جادو د څه لپاره دی؟ ولی ځینی پیران غواړی ما ووژنی؟ ما خو کوم کار ندی کړی پر هغوی که خبره د عشق او عاشقی وه خو لاره تمام شوه بیا نو ولی زما پسی دی؟ په همدی فکرونو د نو الفقار کو ته ورسیدو، د ما بنام لمونځونه په قضا کېدو وه چې مور دهلیز ته ننوت او په اول بدبختي کې مي سترکی په فرید ولگیدی.. په نه زړه مي ټولو ته سلام واچو او د نو الفقار اندی ته کیناستم..

بابا او نوالقرنین کاکا د نوالفقار د ناوخته راتلو پوښتنه کول او هغه هم بی حوصله جواب ورکوی چې ناساپه فرید چی زما د راتلو سره په یو ریشخندی خدا په خوله زما خواته کتل ویی ویل: طاها خپل گیره دی چیرته جوړه کړی؟

#شهاب :

پوی شوم چې د فرید د داسی پوښتنی څخه مطلب څه وو، ز مور کورنی کی گیره اخیستل جرم او یو لویه گناه او خطا وه او ما خپل گیره پوره اخیستی وه، فرید غوښتل پدی پوښتنی باندی خپل په خیال ما د نورو په نظر کی یو بد انسان معرفی کړی. پیر می زړه غوښتی یو کنخل ورواچوم او یو څه یی سپک کرم خو افسوس په یو لوی مجلس کی داسی کارونه د ادب څخه پیر لری وه. که مقابل شخص دی یو بیشخصیت لکه فرید هم ویی بیا هم بی ادبی ښه نده، په همدی خاطر یو دروغی مسکا می وکړل او کوم جواب می ورنکړو په هغمه مسکا می پوی کړو چی کرکه درنه لرم فرید.....

زما لځایه نوالفقار د فرید جواب ورکړو او ویی ویل: سلمانېانې (ویښتیان او گیره جوړ کولو ځای) دلته زیات دی زه به درته آدرس درکړم البته زه خپل هم اخیستی شم راشه د گیری سره دی سر هم مفته درته گنجې (شوټا) کوم سنگه خوښه دی ده؟؟

د نوالفقار په قهرجن لهجه چې زیاتر مطلب یی دا وو که یو بل بیځایه خبره وکړی سر دی درته خریم! د فرید خوله بنده شوه، زړه می ورباندی یخ شو خیرن راغلي ما په غورن وهي! د ما بنام پودی خوړلو وروسته فرشته لگیا شوه ترڅو لوښی ومینځی خو نوالفقار ورته ناری کړل او ویی ویل:

نوالفقار - فرشتی لوښی مه مینځه زه یی بیا خپله مینځم.
کاکا ښځه - وی خدای دی مرگ را کړی دا نو څنگه خبره ده؟ ته ولی ځان په زحمت کوی فرشته جانه یی اوس درته مینځی کور هم درته پاکوی.
نوالفقار - مشکل نسته ورینداری ما او طاها عادت یو خپل کارونه خپله وکړو..
کاکا ښځه - هره ورځ ستا ورور ته وایم چی دا د نوالفقار کور ور معلوم کړه واده یی وکړخ چی ددی عذاب څخه خلاص شی.
(د کاکا ښځی "د عذاب څخه خلاص شی" په جمله داسی ماته راوکتل لکه چی مطلب یی له عذابه زه وم نه مجردی؟)

نوالفقار - د څه عذاب ورینداری؟ زه خپل ژوند کوم ان شاءالله هر کار په وخت یی.

دا وار نوالقرنین کاکا خبره و نیول او ویی ویل: ستا واده زما او " بابا ته یی اشاره و کړل" لالا په غاړه حق دی، ستا د ورینداری په خبره مور باید ستا کور او ژوند در معلوم کړو. نوالفقار په عصبی لهجه وویل: اول خو زما کور او ژوند معلوم دی، دویم دا چی زه خپله دومره عقل او شعور لرم چی که یوه ورځ دواډه کولو ارده می وکړل ځانته بنځه انتخاب کړم. بنځه څه غالی یا موټر ندی چی تاسو ورشی وگوری او تاسو یی راته انتخاب کی زه خپله یم.

فرید- ستا خبره صحیح ده کاکا خو د بنځی انتخاب کی باید اصل او نسب ته هم وگوری نه یواځی چهری او اندام ته یی؟
نوالفقار په قهر باندی وویل: ستا څخه چا مشوره و غوښتل؟
فرید- نه خو غوښتل می بعضی خبرو باندی مو پوه کړم.
نوالفقار- خدای دی ما هغه ورځ ته نه محتاجه کوی چی ته بیزو به ما پوه کوی!..

د نوالفقار په خبری فرید د غوسی څخه تک سور شو. که دا دومره خبری ماته یو چا کړی وایی له وخته می کور ورته پریخودی او یو جنگ جهانی می هم ورسره کوی، خو فرید دشخصیت او غرور په نوم کومه کلمه نه پیژندل. یو بیشرمه انسان و چی هرڅومره دی بیابه کوی بیا هم هغه خپل کار کوی. نوالفقار د واده خبره بدله کړه او ویی ویل: بنه څنگه شوه هغه ځمکه مو؟

دا خبره یعنی د نوالقرنین کاکا د خولی کشک خلاصیدل نوالقرنین کاکا چی کله خبری کوی ستونی شکوی او چغی و هی نه پوهیږم ولې؟ خو په آرامه خبری وکړه ولې همسایه گان خبره وی؟ څو دقې هلته ناست وم خو نور می حوصله صفر شوه پاسیدم او خپل کوتی خواته می حرکت وکړو، خپل پرځای پریوتم او بیا می فکر د نن غرمی خوب ته شو؟ هر څو نه چی فکر می کوی نه پوهیدم ولې باید یو ډله پیریان زما پسی اوسیری ترڅو ما مړ کړی؟ په څه دلیل؟ هغه بودا پیری خو خپل دلیل وویل خو دا نور چی پاچا ته یی ویلی وه ماته د یهودو جادو وکړی دا نو ولې زما مرگ غواړی؟

په همدی فکرونو کی وم چی د ټک، ټک، آواز می تر غور شو غورونه می تیز کړل چی پوی شم دا غږ د څه شی دی؟ ټک، ټک، آواز بیا راغی او دا ځل یوڅه کلک د هغه بل ځل څخه پدی غږ خپل په ځای کی کیناستم ټول ځای خاموشی وه او دی کار زه ویره ولم! ځکه

يو څو دقې مخکې لا د دهليز څخه د ذوالقرنين کاکا د خبرو غږ راتلی خو اوس يو دم چوپه چوپتيا وه! بيا هغه غږ تکرار شو او دا ځل زه پوی شوم چې غږ د کومې خوا راځي سر مي د کړکي طرف ته وگرځه ويې او نفس مي بند شو دوه دوينو پکې سترگو د کړکي بيرون څخه ماته کتل نه مخ يې درلود او نه هم بدن..!

يو اځي دوه په وينو سري سترگي وه احساس مي کوي چې بدن مي فلج شوی او د حرکت توان او قدرت نلرم هوا تياره وه په تکه توره شپه کې دا د وينو څخه تکی سري سترگي معلوميدی داسي ماته کتل لکه يو شکار چې چې خپل شکار ته گوري د بدن رگ په رگ مي د ويري احساس کوي هغه سترگو ته مي کتل او د ويري څخه مي غږ د خولې څخه نه وټ چې د پيشو په مياو مياو باندی د هغه دوه سترگو څخه مي نظر واړه ويې دا څنگه زما کوتي ته راغله؟ دروازه خو بنده وه؟ د پيشو په راتلو نه پوهيرم ولی خو د بدن بي حرکتی مي له مينځه لاړه بيرته چې د کړکي طرف ته مي وکتل نو هغه سترگي مي ونه ليدل..!

ويره مي يوڅه له مينځه تللی وه خو بيا هم بدن مي د ويري څخه لږزیدي او يخه خوله راباندی راتلل پيشو ځان رانږدی کی نور ورڅخه نه ويريدم برعکس ورڅخه مي د امن احساس تر لاسه کوي غوښتل مي لاس ورباندی تير کړم خو هغه راڅخه لری شوه همدغه وخت د کوتي دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار رانوتي د هغه د داخلیدو سره پيشو په تلوار د کوتي څخه ووت. ذوالفقار په مشکوکه نظر زما خواته وکتل او ويې ويل: بڼه يې؟ - هو.

نور مي هيس ونه ويل او خپل مخ مي د ذوالفقار څخه واړوی مثال زه ویديرم! بد احساس مي درلود فکر مي کوي د ژوند اخيري وختونه مي رانږدی شوی، هر دقه هر ثانيه منتظر وم د يو خوا څخه يو عجيبه مخلوق را ووځي او ما مړ کړی! او دا ويره د هغه يوځل مرگ څخه بتره وه دا چې ثانيه په ثانيه د مرگ انتظار کوي د اصل مرگ څخه لا زيات ډارونکي وي، ذوالفقار هم نور څه ونه ويل او خپل ځای زما څخه په لږ فاصله کې واچوی او ډير ژر ویده شو لکه چې ستري وو! ما هم د ویده کيدو کوښښ وکړو او تقريباً د دوه دري ساعت هسي اړخ په اړخ کيدو وروسته ویده شوی وم، په قسم سره شايد د ویده کيدلو څخه مي لا 10 دقيقې نه وه تير شوی چې يو شل ځل خو يې وډاره ولم!

یعني یو دقه به مې احساس کوی چې یو سوک مې پښې چونگاری کوی، بیا به یو دقه نه وه تیر شوی چې احساس مې کوی سوک د کرکې بنیینه کرار کرار په گوتو وهي! او لس دقو کې خلاصه په شل طریقو یې و ډاره ولم! د څو دقو وروسته چې کراری شوه غوښتل مې ویده شم چې احساس مې وکی یو دروند شئ مې په سینه ایخودل شوی او د بنوریډو توان نلرم! لاس او پښې مې فلج شول د ستونې څخه مې غږ نه وتې داسې وه لکه چې خپه توسکې نیولی وم!

(خپه توسکې همغه پیری ته وایې چې د خوب په وخت ځان په خلکو اچوی او د هغه کس نفس وربنده وی هغه نفر به په زړه کې هوښیار وی خو هیس کار به نشی کولې! مورن ورته خپه توسکې وایو او په فارسي ژبه کې ورته بختک وایې..) شاید یو پنځه دقي هغه حال کې وم د پنځه دقو وروسته سینه مې سپکه شوه او لاس او پښو مې حرکت شروع کړو..

خپل ځای کې کیناستم او خپل پښې مې په غیر کې ونیول د بی وسي او ناچاری اخیری حد ته رسیدلې وم داسې چې اول ځل بی اختیاره مې اوبنکې له سترگو څخه پر بهیدو شول، ما د ژړا عادت نه درلود خو اوس دومره ځان راته بیچاره ښکاره کیدو چې بغیر د ژړا کولو څخه بل کار مې ذهن ته نه راتلو، کرار مې ژړل خو زما پر غږ لکه چې ذوالفقار راوینس شو چې د څه خبره ده پر ویلو لځایه په تلوار پاسیدی د کوتې برق یې روښانه کړو او زما خواته راغې..

ذوالفقار - څه شوی ښه یې؟

هیس مې و نه ویل او خپل اوبنکې مې پاک کړل شرمیدم لدی چې د ذوالفقار مخکې و ژاړم، ذوالفقار را نږدی شو او کرار یې وویل: ویې ویره ولې؟ بیا راغلي وه؟
- ذوالفقار هغوی ما نه پریردی ترڅو چې مړ مې نکړی!
ذوالفقار په تروش تندی ویل: بیخایه اپلاتی مه وایه هغوی هیس غول هم نسې خورلې..
- که خبره د مرگ ده خو یو ځل دی راشی او مړ مې دی کړی خو دا کارونه یې لکه عذاب ورکول دی..

ذوالفقار په پریشانی خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو او یو څو دلداری لرونکې الفاظ یې ماته وویل چې ما یوه خبره یې لا وانه وریدل او ورته مې د نن غرمې د خوب په اړه مې

ورته وویل د خبرو د خلاصیدو وروسته می په نامیده لهجه وویل: زه هیس شانس نلرم د هغوي په مقابل کې..

ذوالفقار - خوله بنده کړه طاها اول خو هغه پاچا به دا کار نه وپي کړی او هغه کسانو به تاته دروغ ويلي وی! که یو فیصد هم د هغه کسانو خبره رښتیا وپی! زه درته قسم یاده وم که پاچا د ځمکې تل ته هم تللي وپی را بهر کوم پی او خپل پر لاسونو پی درته څرمنه اوباسم...

نور می څه ونه ویل چې ذوالفقار په غوسه لځایه پاسیدی یو څو قدم پی په کوټه کې وو هل او بیایي خپل ځای زما څنگ ته هوار کړو او ماته پی وویل: زما خوب خو وپریدی ته ویده شه زه وپین دلته کینم..
- ضرورت نشته ذوالفقار ویده شه..
ذوالفقار - و می ویل کنه ویده شه ماته خوب نه راځی..

نور می څه ونه ویل پداسې حال کې چې غرمه می خوب کړی وو خو بیا هم سخت خوب راتلې خو د ویری ویده کیدلې نشوم دا چې ذوالفقار می څنگ ته وپین ناست وو ویره می کمه شوه ذوالفقار خپل موبایل راخیستی وو او په ظاهره لگیا وو خپل موبایل کې خو د هغه تروش تندی څخه معلومیدل چې فکر پی زما خبرو کې گرځي! نور می زیات ورته توجه ونکړل او سترگي می پټې کړل..

سهار زړه می نه غوښت پوهنتون ته لاړشم خو مجبور ددی لپاره چې د فرید او بابا سره مخامخ نشم روان شوم پوهنتون ته، کله چې ورسیدم زبیر می د پوهنتون دروازی مخکې ولید لکه چې زما راتلو ته منتظر وی! زما پر لیدو ژر زما خواته راغی.
زبیر - سلام ښه پی؟

- علیک سلام شکر دی خپله ښه پی؟

زبیر - ذوالفقار نن سهار څه ویل؟

- څه ویل؟

زبیر - هسی لگیا وو پاچا ته پی کنځل کول ویل وگرځه آدرس پی پیدا کړه چې ژوندی نه پریردم! څنگه چل دی؟

لدی چې ذوالفقار ته می هغه خبره کړی وه پښیمانه شوم! هسی ذوالفقار کم حوصله او

غوسه ناکه شیء دی کوم کار ونکړی! صنف ته په تلو تلو کې می زبیر ته هم قیصه وکړل د هغه تندي هم تروش شو، هیس یې و نه ویل استاد راغي درس مو وویل خو زما هیس پام نه وو درس ته! د اختر په راتلو دومره شاگردان پوهنتون ته نه وه راغلي یو خو د گوتو په شمار کسان وه، استاد هم رخصتی راکړل او ویل یې د اختر په اتمه راشي، خوشحال شوم لدی چې پوهنتون رخصت شو که نور نه ويې دا اخر وقت لږ په راحت خیال خپل ژوند ته رسیدلی شم! نغوایم د مرگ حال کې راشم پوهنتون ته!

د پوهنتون څخه پر وتلو وو چې بیا هم میشا او د هغه ملگری زینت می ولیدل هغوی هم زمونږ پر لیدو ول همدا چې دوه قدم زمونږ خواته راغلل ما د زبیر لاس کش کړو او الفرار، ما د ځان حوصله لا نه درلود هغوی خو لری! نه پوهیږم څه مرگ زما څخه غواړی؟ دومره هلکانو کې دا زما پسی شوی نه چی داسی نامی کس هم یم!

زبیر - اووو په کراره ولی تختی؟

زبیر ته می څه ونه ویل او د پوهنتون څخه ووتلو زره می نغوینت کور ته لاړشم! او فرشته یا کوم بل چا سره مخامخ شم نو ځکه می وویل: که بیکاره یې راځه لږ همداسی وگرځو..

زبیر - بیکاره هم یم او اختر هم راروان دی نو د هسی گرځیدو لځایه به بازار کې وگرځو شاید کوم شیء دی خوین شیء! - لکه څه می خوین شیء؟

زبیر - څه پوهیږم گرځو لوی بازار دی یو شیء به دی خوین شیء..

څه می ونه ویل او ورسره روان شوم هسی هم بیکاره وو د زبیر خبره څه په سرک کې وگرځو څه هم بازار کې دواړه یو معنا درلود، زما سره همغه 500 افغانی ول! هسی دا 500 گون ما په برکت نیولی بیخی مصرف کیری نه! تقریباً یو، یو نیم ساعت بیکاره په بازار کې مو چرخ وهی البته زبیر ځانته ډیر شیان واخیستل خو ما هیس وانخیستل د یو گوتمی او زنځیر فروشی څخه تیریدو چې زبیر و دریدی او د هغه زنځیرو په کتو شو ډیر میده شیان خرڅیدل، د گوتمی څخه نیولی زنځیر، دسبند، بوکس پنجه، او حتا برچه (هغه لاسي چاقوگان چې د زیاتر لندغر هلکان په جیبونو کې گرځه وی)، زبیر یو دانه هغه برچه راوخیست او ویی ویل:

زبیر - دا په څو ده؟

دوکاندار - 200 افغانی ماته راغلي بيحده تیزه برچه ده تاته به درکړم 210 افغانی.

زبیر - نو ته پر ما لس روپی گټه کوی؟

دوکاندار - زه ته راته راکړه 205.

زبیر - نه دومره نه ارزی..

- ته غواری دا واخلي؟

زبیر - که په قیمت جوړ راشو هو اخلم..

- ته لیونی شوی یی؟ یا لنډغر شوی یی؟ او زه خبر نه یم چې برچی بیخی اخلی!!؟

زبیر بغیر لدی چې زما جواب راکړی دوکاندار خواته کتل چې هغه وویل: زه وراره نه

دی زما خبره وی او نه هم ستا اخر 200 راکړه فایده درنه نغوړم..

زبیر - نه دومره نه اخلم قیمت دی..

دوکاندار - بڼه ته ووايه څو یی اخلي؟

زبیر - یو 50 گون ستاسو لپاره کنه 20 روپی دلته چغی وهی چی واخلم..

یعنی زبیر دومره چنی ووهل او هغه برچه یی اخر هم په 60 افغانی واخیستل، ما ورته

حیران حیران کتل عمر کي می دا چنی وهل نه وه زده! د هغه خای څخه روان شو البته

ما ځانته یو بل گوتمی واخیسته هغه سیلوری گوتمی می بیحده خرابه شوی وه بیخی رنگ

یې تللی وه او د سپین لځایه یې سره رنا کول، یو دلرگی څخه جوړ ډیزاین گوتمی می

واخیست ورباندی نیم زره رسامی شوی وو! هسی کوم دلشکسته خو نه وم خو دغه

ډیزاین می خوبش شو..

زبیر - ډیره تیزه ده کاش دوه دانی می اخیستی وایي.

د زبیر لاس کي برچی ته می وکتل او ومي ویل: دا برچه هر سوک درسه وگوری یو

جانانه وهل درکوی ویلي می و اوسیری..

زبیر - مثلاً سوک یې وگوری؟

- پلار دی ورونه دی هر چا که ولید..

زبیر - نو ما خو دا ځانته ندی اخیستی چی هغوی راسه وگوری..!

- نو تا چاته اخیستی؟

زبیر - دا ما تاته اخیستی..

د زبیر په خبره په خدا مي وويل: زه تاته کوم لنډغر بنکارم که سنگه چي ماته برچه اخلي؟

زبیر - نه لیونیه گوره ما یوځای اوریدلی وه چي پیریان د تیز شیانو لکه چاقو څخه ویریری نو تخو د آسپزخاني چاقو جیب کي نشی گرځه ولي! نو دا برچه هم ستیل لری هم د دفاع لپاره دی بنه ده!

زبیر په سل زوره او گواښونو اخیر هم هغه برچه زما جیب کي واچول، زما زره هیس نه منل چي پیری دی د یو برچي څخه و ډار شی! خو زبیر خپل پر خبره بیحده کلک وو، یو د بل سره مو خدای پامانی وکړل او زه د کور پخوا روان شوم، کله چي کورته ننوتلم نو حویلي کي می په یو تور غټ غوی نظر ولگیدی، چي نوالفقار یې رسي ورڅخه په یو غټ میخ تړل ترڅو غوي و نه تختی او فرید هم ورته په یو لگن کي اوبه د غوی مخ ته کیخودل، بابا او نوالقرنین کاکا هم په برنډه کي ولاړ وه او خبری کول، دومره ژر یې د اختر لپاره قربانی راوړل! دا غوي اوس ټول کور په مردار بوی لری....!

سلام مي وکړو او د نوالفقار خواته نږدی شوم، زما پر نږدی کیدو غوي لکه لیونی په بنوریډو شو داسي چي نوالفقار خپل په زور ځان خواته راکش کړو! زه هم لږ وویریدم او ورڅخه لری شوم..

نوالقرنین - ماشالله داسي پهلوان غوي دی دا به سنگه راچپه کړو د قربانی وخت کی؟ بابا - هو زیات شوخ غوي دي خدای دی وکړی تر اختره ځان یا بل کوم سوک خوږ نکړی.

نوالفقار غوي کلک وتړی او زما خواته راغي تندی تروش وو په ځیر ځیر یې ماته راوکتل او ويې ويل: کاش نن نه وايي تللي پوهنتون ته ...!
- ولي؟

نوالفقار د فرید خواته اشاره وکړل او ويې ويل: دا بیعقل مي وړی وو یو غوي رسي نشو نیولي لږ پاتی وو په بازار کي ورڅخه ختا شوې وايي (د نوالفقار په خبره مي خدا راغلل هغه داسي ماته توقع ساتلي وه لکه چي زه کوم پهلوان وم! هسی دا دومره غټه غوا هغه هم دومره وحشي د فرید لځایه که زه وايي د حمله کولو څخه مخکي مي خپل د ځان ژغورلو لپاره خوشي کول!)

فرید په ناراضه لهجه وویل: تا خو ولید کاکا هغه سومره بد غوي وه بیخی نفر خائنه نږدی نه پریخودو او تا غوښتل زه د هغه د خولي رسی ونیسم؟
ذوالفقار - ورک شه دارن ستا سینه ټکول ماته معلوم دی، د یو غوي په لیدو دی رنگ پریږدی وو..

ما ته خدا راغلي وه خو خان مي کنترول کړی وو ذوالفقار خپل لاسونه و مینخل او تول دهلیز ته ننوتو، د ذوالقرنین کاکا دویم زوی فهیم هم راغلي وو ما او فهیم همزولي وو فرید د طاهر همزولي وو او فهیم زما، خو هیس بنه می نه د فهیم څخه راتلل او نه هم د فرید څخه! اصلاً ما د کاکا د کورني څخه بنه نه راتلل!

د فهیم بیعقلې ته وگوری فرید به درته هوښیار د عالم ښکاره شی! د یوډی خورلو وروسته زه خپل کوتي ته ولاړم او هغوی دهلیز کې کیناستل مجلس کولو ته، ټولو اراده کړی وه چې د اختر مخکې دلته راشي ذوالفقار کور ته او د قربانی کولو وروسته هر یو خپل برخه واخلي او خپل کورنو ته لاړشی! لکه چې بیا باید زه د زبیر پر کور میلمه شم، کاش نن مي پوښتنه کړی وایې زبیر کرایي کور ندی پیدا کړی؟ هسی هغه ورځ خو یې ویل د اختر مخه ده خالي کورونه نشته! په همدی فکرونو کې وم چې د کوتي دروازه بغیر د کوم اجازه غوښتلو خلاصه شوه..

او فهیم یو پټونس په لاس کوتي ته را داخل شو او اول ځل وو ما د هغه یو څه با ادبانه لهجه واوریدل چې ویې ویل: زمون سره دی چای ونڅکو نو ځکه ما درته دلته راوړو.. په حیرت مي وروکتل او کرار مي ویل: مننه په زحمت شوی. فهیم- د څه زحمت ما ته هم په شور ماثور کې چای خوند نه راکوی، او ته مي هم دا څو وخته نه وی لیدلی نو ځان سره مي وویل هم به چای وڅکم هم به د کاکا زوی سره مي مجلس وکړم!

په حیرت مي وروکتل خو څه مي و نه ویل چې هغه بیا وویل: یخ دی نه کیږی؟ په خلاص سترگو مي وروکتل د فهیم د خبرو څخه داسي معلومیده لکه چې غواړی یو خبره وکړی خو ویل او نه ویلو کې دوه زړه دی! او اوس داسی بیخایه خبرو باندی د زبیر خبره زمینه سازی کوی! کرار مي وویل: زما خو یخ نه کیږی که ستا یخ کیږی کرکی به بنده کړم.

فهیم- نه نه مشکل نشته څنگه چې ته راحتہ یی...

دواړه خاموش شو نه هغه خبری کول نه هم ما! نه پوهیرم فهیم ولی نه تلی؟

فهیم- یو پوښتنه کوم رښتیا جواب راکړه سمدہ..؟

- هوم سمدہ مهربانی...

فهیم- هغه ته ... ته ...

- که کولی نشي مشکل نشته..

فهیم- نه وایم... هغه ته تر اوسه په فرشتي مئین یی؟

که ووايم د حیرت څخه می شاخ وکړو دروغ به نه ویی! فکر می کو شاید ما غلط اوریلی اوسیری خو د فهیم تروش تندی او منتظر نظر ډاډمن کړم چې د رښتیا هم هغه دغه پوښتنه کړی، نه پوهیدم څه ووايم؟ یعنی دا همغه فهیم دی د ذوالقرنین کاکا زوی او د فرشتی ورور؟ څنگه ده زما څخه دا پوښتنه وکړل؟

فهیم- و دی نه ویل؟

- ولای هغه وخت ماشوم وم د 19/18 کالو وم، بس یو خبره وه ماشومتوب وو، او هو ما

هیڅکله بد نظر ورباندی نه درلود هغه وخت می هم بابا مرکي ته دراستولی وو او قسم

درته خورم چې ولاکه می لیدلی لا وی خبری او نور کارونه خو ولری، او اوس هم

فرشته ماته داسی ده لکه خپل خور....

فهیم- یعنی ته اوس ورباندی مئین نه یی؟

- نه و می ویل هغه اوس ماته زما د خور پشان ده.

د دی څخه مخکي چې فهیم کوم خبره وکړی یا کوم جواب راکړی، دروازه یو ځل بیا بغیر له کوم اجازه اخیستو خلاص شول او دا ځل ذوالفقار وو چې په قهرجن نظر او تروش تندی باندی کوتی ته را ننوتی د هغه په لیدو فهیم په ورختای خپل لځایه پورته شو او په همغه ورختا شانتی لهجه یی وویل: زه لارشم اوس د مازدیگر آذنونه کوی..(ذوالفقار د دراوزی د مخ څخه لږ لری شو او فهیم هم بغیر له کوم اضافه خبری په تلوار باندی له کوتی څخه ووت..

ذوالفقار- څه یی درته ویل چی دری ساعت ولاړ وو؟

نه پوهیدم چې ذوالفقار ته دا خبره وکړم کنه؟ په کرار غږ مې وویل: کوم خاص خبره نه وه ویل یې د کاکا د زوی سره مې غواړم چای وڅکم!
ذوالفقار - عجب ...! د خو دا خو وخته مخکې ستا سایه په ډبره ویشتل او اوس غواړی ستا سره چای وڅکی؟ خدای دی خیر راپیښ کړی..!
- آمین.

نه پوهیدم ولې فهیم داسې پوښتنه زما څخه وکړل؟ مغزو کې مې دوه شک او خبرې گرځیدل اول دا چې دوی اراده ده فرشته ورکړی؟ او فهیم شاید مثلاً د انسانیت کار اخیستی وی ترڅو وگوری زما خو زړه ورپسی ندی او هسی نه د جنی ژوند خراب کړی؟ هسی دا خبره د ذوالقرنین کاکا په کورنۍ کې بیخي ناممکنه ماته ښکاریده دویم هم دا چې شاید انتظار یې درلود زه ووايم چې هو ورباندې مئین یم او دی زما سره جنگ شروع کړی! هسی دویم نظر مې راته صحیح معلومیدی د دوی څخه د انسانیت تمه درلود یعنی خپل پر عقل شک کول...

ماښام ډوډی خوړلو وروسته د لس بجو شاوخوا وه چې زه خپل کوټي ته راغلم او زما د راتلو سره سم ذوالفقار هم زما پسې راغی زه یې چې ولیدم نو په خدا یې وویل: عه صبر ما نن څه اخیستی؟
- څه؟

ذوالفقار بغیر لدی چې جواب راکړی د کوټي څخه ووت! ما هم کړکی خلاصه کړه د غوي غرونه او همچنان بوی تر دی ځای راتلې بیرته مې کړکی بنده کړه، عه لا اختر چیرته دی دوی تلل قربانی اخیستی تر هغه وخت چې ذبح کوی یې ټول کور به یې په مرداری لړلی وی...! خپل ځای کې کیناستم او دیوال ته مې تکیه ووهل چې څو دقې وروسته ذوالفقار کوټي ته راننوت...

- دا څه دی ذوالفقار چې اخیستی ددی؟ چا خو ونه لیدلې د راوړلو وقت کې؟
ذوالفقار - نه بیغمه اوسیره چا ونه لیدم، قاچاقې مې راوړی...
په خدا ورنږدی شوم او د قلیون پر کتلو شوم..
- دا خو د روښانه کولو لپاره زغال غواړی زما پر نظر؟ زغال د کوم ځای کوی؟
ذوالفقار - مور یې هم اوس نه وهو ما یواځې تاته خودو او ستا کوټي ته مې راوړی هلته وریندار کوټه پاک کوی گوری بده ده..

قلبون مي د الماری په سر کيخودو يو دوه توکران مي هم ورباندی و اچول مخکي می هم کتابونه کيخودل چي سوک يي ونگوری، هسی دا ز مور خپلوان داسي بد خلک دی که ويی لیدو سبا ټول کلي کي خبر اچوی چي ذوالفقار او طاها معتادان شوی!
 - په څو دی واخيستي؟
 ذوالفقار د چای اچولو وقت کي وويل: نه مي دی اخيستي يو ملگری راته راوړی..
 - اخ ذوالفقار کاش ذوالقرنين کاکا دوي نه وايي نن ما بنام مو روښانه کو چي څنگه دی؟
 ذوالفقار - دومره آرمان مه کوه، که عمر وو يو بل وخت به يي روښانه کړو..
 - اهوم..

مور دواړه ناست وو مجلس مو کوي چي د کوتي دروازه خلاصه شوه او فرید و فهميم دواړه راداخل شول.
 فرید- اجازه شته کاکا مور هم راشو هغه کوته کي بابا ويده شو او مور ته خوب نه راځي...!
 ذوالفقار - راځي کوم مشکل نشته..
 دواړه راغلل او يو بل ته څنگ په څنگ نالي باندی کيناست، چي فرید وويل: ښه څه په اړه مو خبری کول؟
 ذوالفقار - شخصي بحث وو...

د ذوالفقار و خبری ته مي خندا راغلل داسي وويل شخصي بحث وو چي ما لا فکر وکړو شاید مور کوم خاص بحث کوی!
 فهميم- پریرده ذوالفقار دا شخصي بحثونه دی يو اجتماعي بحث وکړه چي مور هم پکی گډون وکړو.
 ذوالفقار - تا څه وويل؟
 فهميم- څه مي وويل؟ بده خبره مي وکړل؟
 ذوالفقار - يو ځل بيا يواځي يو ځل بيا.. ته بغير د کاکا ويلو څخه ماته يواځي ذوالفقار ووايه بيا زه درته ښه يم چي ذوالفقار څه معنا..!؟

ذوالفقار لدی کار څخه يي سخت بد راتلل چي وراره گان او خوريان يي بغير د ماما او کاکا د ويلو څخه خالي د ذوالفقار په نوم ورته غږ کړی! ځکه ذوالفقار عقیده درلود که کاکا

راته ونه وايي سبا ورځ زړه يې غواړی د دوي سره کينم او توکي تکالي وکړم او زما احترام نه ساتي او زما سره فری کيږی! او ذوالفقار د هر چا سره د فری کيدو څخه بد راتلل، البته دا قانون کي زه شامل نه وم! نه پوهيږم ولي خو ما تل ذوالفقار ته په نوم بغير د کاکا ويلو څخه غږ کو او هغه هم بده نه منل شايد پر دی دليل چي هغه زما رضای ورور په حساب راځي؟!

يعنی د شيډو څکلو ورور، البته يو ځای مو ندی خوړلی؟ يعنی ما د ذوالفقار د مور يعنی خپل د انا شيډی خوړلی! که ذوالفقار می ورور شي، نو پلار می هم رضای ورور راځي؟؟؟ خدا می راغله نه پوهيږم څنگه چل شو؟ بايد حتما د يو مولوی څخه پوښتنه وکړم عجب بد حال دی پخدای.

فهم د ذوالفقار د غوسې پر ليدو په بنده بنده ژبه وويل: هغ... هغه زما کوم بد مطلب نه وو ذوالفقار..... کاکا ...
ذوالفقار - بد وو که بنه وو بس دا زما اخيري خبره وه درته بل ځل نغوړم واورم داسي ماته ناری وه وهی کنه خير به دی نه وی وه هلک...
فريد - طاها ته ولي څه نه وايست؟ هغه هم تل تاسو په نوم ناری کوی بغير د کاکا ويلو څخه...!

د فريد په خبره ما ورته يواځي وکتل ولي دا فريد دومره شيطان منافق دی؟
ذوالفقار - بس زړه می... پر تا مربوط ندی چي سوک ماته څه وايي!
فريد غوښتل کوم بله خبره هم وکړی چي ذوالفقار په تروش تندي وويل: گوره زه عصاب مصاب نلرم هسی هم د نن غرمي څخه می تاته عصاب خراب دی که بيخايه خبره دی وکړل د هيکو مات کيدل دی خپل گناه او پر غاړه..

د ذوالفقار پداسی گواښ کولو فريد خو لری زه لا وډار شوم، ځکه ذوالفقار چي کومه خبره وکړی نو د رښتيا يې عملي کوی، فريد او فهم دواړو خپل خولي بندی و نيول،
نيم ساعت به ناست شايد فريد او فهم کوته کي ناست وه او زياتر خبری ما او ذوالفقار کول هغوي زمور بحث کي لا ځان نه اچوی د ويري څخه! د نيم ساعت وروسته يوولس بجو شاوخوا مو د ويده کيدلو اراده وکړل، فهم او فريد هم زما کوته کي غوښتل ويده شي ما هم څه ونه ويل مجبوری هم بد شي وی هی هی!

ما خپل ځای همغه د کوتې کونج د کرکي خواته واچوی نوالفقار هم پر یو څه فاصله زما چپ اړخ ته پریوت فهیم او فرید هم د کوتې مینځ کې و ځمیلیدل، برقونه مو خاموش کړل همغه اول لس دقو کې د ځینې کسانو د ویده کیدو آوازونه پورته شول، ماته خوب نه راتلو کم او زیات یو ساعت اړخ په اړخ شوم ترڅو ویده شوم، د بیحده تری کیدو په احساس له خوبه پاسیدم داسې مې احساس کوی چې د ډیر تری څخه مې ستونې موبنتې، د پاسیدو توان مې هم نه درلود خو مجبور د ډیر تری څخه پاسیدم..

کرار کرار د فهیم او فرید لمینځ څخه تیر شوم او د کوتې دروازی خواته روان شوم، د کور برقونه خاموش وه او تکه توره شپه وه د دهلیز برق مې روښانه کړو ترڅو لږ رڼا وکړی، خاموشه خاموشی وه، کله ناکله د غوې غږ به راتلو نور خپرو خیرت وو، آشپزخانې ته ولاړم یو پیاله اوبه مې وڅکل او یو پیاله مې هم راوخیستل ترڅو که بیا تری شوم نور دومره ځانته زحمت ورنکړم، د دهلیز برق مې خاموش کړو او خپل کوتې ته ننوتلم د فرید او فهیم د مینځ څخه په کراره تیر شوم پیاله په لاس خپل ځای خوا ته نږدی شوم چې خپل ځای کې خپل پر لیدو مې د ویری او وحشت څخه پیاله له لاسه و غورځیده...

او همغه دقه کې په وحشت له خوب پاسیدم! بدن مې د زیات ویری څخه پر خولو لوند خیشت وو، ساه ساه مې وهل د زړه درزا مې دومره زیاته وه چې ما خپل درب درب یې اوریدو، نه پوهیدم چې دا نو څنگه خوب وو؟ ما داسې احساس کوی لکه چې د رښتیا دی زه پاسیدلی اوسیرم او هغه کارونه مې کړی اوسیری؟ خو زما شتون خپل بستره کړی زما خبری رد کول، څو دقې په ویری او وحشت ناست وم، کله چې یو څه زړه مې آرام شو نو غوښتل مې چې بیرته ویده شم چې لاس مې خپل څنگ کې پر یو شي ولگید!

ور مې چې کتل دا ځل ویری څخه مې فشار یو دم صفر شو، فکر مې کو بدن مې د زیات ویری څخه فلج شو هیس حرکت مې نشو کولی او یواځې دوه سترګې مې هغه پیالي ته نیولې وه! دا همغه پیاله وه چې ما په خوب کې ځانته اوبه پکې راوړل او زه سل فیصده ډاډ من وم چې دا پیاله د شپې د ځایونو اچولو وخت کې دلته نه وه! نو اوس څنگه دلته راغلل؟ یعنی زه د رښتیا پاسیدلی وم او خوب مې نه لیدو؟ که د رښتیا پاسیدلی اوسیرم نو زما ځای کې ویده سوک وو؟ او زه ولې ناساپه راوینس شوم لڅوبه؟

يو حس مي راته ويل چې هغه ستا روح وه چې ستا له بدن څخه جلا شوی وه، او هغه کارونه يې وکړل؟ خو بيا مي ځان سره ويل روح خو کوم شي ته بنور نشي ورکولی! نو څنگه يې پياله اوبه راوړل؟ د ډير فکرونو او ويري څخه نږدی وو زاره مي چودلې وايي، په همغه ډار او ويري تر سهار تر آذانه خپل ځای کي ويښ ناست وم.

سهار چې له خوبه پاسيدم کوم خاص کار مي نه درلود نه پوهنتون وو او نه هم کوم بل شئ خو غوښتل مي د زبير سره خبری وکړم، دا شانتي نور گوزاره نه کيږي، ذوالفقار ته خو خبره نشم کولی بس ليوني شئ يوه خبره ورته وکړم خبره جنگ او مرگ ته باسي هغه هم ملامت ندی هغه سره هم کومه چاره نشته! کالي مي بدل کړل او بغير لدی چې چاته کوم څه ووایم له کوره ووتم، زبير ته مي زنگ ووهي او ورته مي وويل چې د هغوي د کور څنگ کي چي کوم پارک دی هلته دی راشي، زما د رسيدلو سره سم زبير هم راغي.

زبير - سلام بڼه يې؟

- عليک سلام نه هيس بڼه نه يم..

زبير - ولي څه شوی؟

- يو چاره راته پيدا کړه زبير کنه ليوني کيرم..

زبير په ورختايي وويل: سمه خبره وکړه زما خو دی زاره راوچول.

زبير ته مي د پرون شپي ټوله قيصه وکړل.

- د شپي څخه مي تراوسه يو زر فکره خو کړي نور مي مغزه کار نکوی، نه پوهيرم څه وکړم؟

زبير - اوس که ووایم راحه مولا ته بيا غوسه کيږي، خو ستا کار د مولوی او قاريانو

څخه بغير بل سوک نشي حل کولی.

- دوه دانو ته ولاړو که یاد دی وی؟

زبير - زه راحه يو دانه بل ته هم لاړشو، خدای مهربان دی دا مولا به د هغه نورو څخه سم وی؟

- ته کوم بل مولا پيژنی؟

زبير - همدغه د مسجد مولا ته به لاړشو.

- کوم یو؟

زبیر- همدغه د عبدالرحمان بابا د مسجد مولا، خلک یې ډیر تعریف کوی وایې ډیر دینداره مولا دی.

- نه پوهیږم یو دم هک حیران یم چې څه وکړم؟
زبیر- راکه یو ځل همدغه مولا ته به هم لار شو دوه قدمه لاره ده..

د زبیر سره د هغوی د کور څنگ ته چې کوم جومات وو په نوم د "عبدالرحمان بابا جامع جومات" هلته لاړو، د غرمې وقت وو خلکو اودسونه کول مور هم اودس وکړو او د مولا شاته په دویم صف کې په جماعت و دریدو د لمانځه خلاصیدو وروسته خلک کرار کرار د مسجد څخه پر روانیدو شول، زبیر مخکې لاړو او د یو پاخه عمر بودا چې نوراني څهره او سپین گیره درلود په خبرو شو او زما خواته یې هم د خبرو په حال اشاره کول، د خبرو خلاصیدو وروسته همدغه د پاخه عمر سړی چې ماته مولا معلومیدي د ممبر څنگ ته کیناست او زبیر هم زما خواته اشاره وکړل توڅو ورمخکې شم..

زه هم په زړه نازره انداز ورنږدی شوم او سلام مې واچوی.

مولوی- علیک سلام بڼه یې بچیه؟ څه مشکل لری؟

زبیر- ومې ویل کڼه مولوی صیب دا څو وخته کیری داسې عجیب غریب کارونه ورباندی کیری څو مولیانو ته مو وری خو یو هم سم صحیح جواب ندی راکړی او نه یې هم دده مشکل حل کړی..

مولوی- زه اصل کې د قصیدو ویلو مولا نه یم او نه مې هم عمر کې چاته تعویذ لیکلی، پیړی هم نه حاضر کوم ځکه زما کار د تبلیغ او مونځ دی او زما علم تر هغه حده ندی خو ته لږ راته قیصه وکړه څنگه دی ویره ویې؟ کوم وخت دی زیات پغذاب کوی؟

مولوی ته مې ټوله قیصه وکړل حتا د پاچا او د هغه لخوا د لیکل شوی یهودی جادو په اړه زما د خبرو خلاصیدو وروسته مولوی په افسوس سر و خوځه ویې او ویې ویل: زه خپل تعویذات نشم کولی ځکه اجازه یې نلرم! خو د جادو او تعویذاتو په اړه معلومات زیات لرم، خدای دی داسې بی ایمان خلک لکه دا پاچا او د هغه ملگری خپل پر خدای هلاک او برباد کړی د همدغه خلکو له لاسه د اسلام نوم داسې بد شوی، داسې کسانو ته مولا او پاچا مه وایست بلکه ورته کوټگر او جادوگران ووايست نه عالمان.. ستا مشکل دومره لوی نه وو خو ده درته غټ کړی، یهودی جادو اصل کې د مرگ جادو دی...

د مولا پدی خبره زما رنگ یو دم د ویری څخه وپړیدی..

زبیر - د... د څه جادو دی؟

مولوی - دا جادو د مرگ جادو دی دا هغه کسان چې یو د بل سره دښمني ولری نو دا جادو

کوی ترڅو مقابل نفر مړ کړی.

زبیر - چاره لری؟

مولوی په خندا وویل: ولې نلری؟ ها البته زه یې نشم کولی خو داسې تکره مولوی درته

معرفی کوم چې دا ټول پیریان درته په خلطه کې واچوی، او دهغهوی د شر څخه مو

راحته کړی..

زبیر - رښتیا وایست؟

مولوی - هو بچیه انسانان اشرف المخلوقات دی، منم چې پیریان زیات قدرتونه لری خو بیا

هم انسان پر هغوی سر دی...

مولوی په خبرو دومره امید وار شوی وم چې حد نه درلود، هغه مور ته د هغه مولوی

آدرس راکړو زبیر غوښتل همغه دقه کې لار شو زما هم زړه همدغه ویل خو هغه زیات

لری وو تقریباً یو دوه ساعت لاره وه د هغه تر کوره اوس هم غرمه وخت وو هلته تلل

بیرته راتلل ماخوستن کیدو..

زبیر - طاها زما خبره ومنه رآه همدا اوس لار شو او دا خبره همدلته خلاصه کړو.

- زما زړه هم غواړی خو ذوالفقار باید و اوسیری د هغه بیخبره دومره لری تلل ښه ندی.

زبیر - زه نه پوهیږم ته ولې دومره د ذوالفقار څخه وپړیږی؟

- حق لری داسی خبره وکړی، تا تراوسه د ذوالفقار قهر او غوسه نده لیدلی ذوالفقار چې

کله په قهر شی سترگی دوه کاسی وینی شی، هیس څوک نه پیژنی، لاس یی هم دومره

دروند دی چی یو بوکس ووهی مور دواړه جوړه خمیره کوی...

زبیر - که داسی خبره ده نو ډیر صبر یی کړی چی زه یی نه یم وهلی؟

- هو دا خو ده.. که رښتیا ووايم کله ناکله زما زړه لاغواړی چې تا مړ کړم پداسی حال کی

چی بهترینه ملگری می هم یی.

زبیر - نه... دروغ وایی.

- پخدای بکله ناکله بیجده د انسان عصاب خراب کوی.
 زبیر- یو خبره کوم رښتیا ووايه، ذوالفقار تر اوسه ته وهلی یی؟
 - ته څه فکر کوی؟
 زبیر- یعنی وهلی یی؟
 - نه زه یی نه یم وهلی، خو څو ځله د وهلو تر حده رسیدلی، خو اخیری ثانی که پښیمانه شوی. چی د خدای څخه شکر گزاره یم پدی موضوع کی. څو کاله مخکی په یو خبره باندی د فهمید د فرید د ورور لاس یی مات کړو! مورن ټول په حیرت کی وو اصلا فکر مو نه کوی چی وغواری وار وکړی...!

زبیر- دا خبری دی زما په یاد کی واوسیری چی نور ډیر بیخایه ټوکی ورسره ونکړم.
 - ته بیغمه اوسیره هر څومره چی ورسره صمیمی واوسیری د وهلو شانسونه دی هم همغه اندازه کمیری.
 زبیر- اوه څومره فلسیوفانه وینا.

- بڼه نو زه به لاړشم کورته ذوالفقار ته به خبره ورکړم گورم څه وایی؟
 زبیر- سمده څه ووايم ورڅه هر خبره چی وشوه بیا ماته ووايه.

- سمده..

زبیر- رښتیا طاها.

- ها؟

زبیر- هسی دا څو وخته چی زه ستا سره گډم یو شیء ته می فکر شوی؟
 - څه ته؟

زبیر - دا چی مونځ نکوی.

- نه چی تا قبله شوره ولی چی اوس ماته وایی؟!

زبیر - زه نه وایم چی زه داسی عابد، زاهد او نماز گزاره هلک یم خو بیا هم که نور نه ویی پنځه وختو کی دوه دری راگیر کوم. خو ما ته بیخی په لمانځه نه یی لیدلی؟

یو څو دقی چوپ شوم زبیر رښتیا ویل څه نا څه د دری کالو وروسته می نن یو مونځ وکړو، ما لمونځ ته د بابا د جبر په نظر کتل! هغه به تل په کنځل کولو او وهلو باندی پر ما مونځ کوی نو ځکه د هغه د کور څخه د راتلو وروسته می د بابا له ضده مونځ نکوی!

- څنگه دی نن زما مونځ کول او نه کولو ته فکر شو؟
 زبیر- هسی فکر می شو ما ویل داسې نه چې دا پیریان ستا د مونځ نه کولو له وجهې ستا
 پسی دی؟

- زما مونځ کول او نه کول څه ربط په پیریانو لری؟
 زبیر- ما اوریدلی ځینی پیریان ددی لپاره انسان ته تکلیف رسه ویې چې هغه د خدای د
 رحمت څخه لری شوی اوسیری، او دا چې پر تا باندی دومره زوره ور دی دلیل یې شاید
 ستا بی نمازی و اوسیری؟!
 - هسی اپلاتی مه وایه.

د زبیر سره می خدای پامانی وکړل او د کور خوا ته روان شوم، خو دگ زبیر خبرو می
 زړه کې شک او تردید واچوی! رښتیا وایې ما هم داسې د بی نمازی په اړه ډیر خبری
 اوریدلی وه! امکان یې درلود، اوس چې فکر کوم زه زیات بیعقل یم! زما مونځ کول او نه
 کول د بابا سره څه تر او لری؟ منم چې هغه زما زړه د لمانځه کولو څخه تور کړو خو بیا
 هم مونځ زه د خدای لپاره کوم نه د بابا لپاره! کور ته تر رسیدلو کلکه اراده می وکړل چې
 نور به مونځونه می پر وخت کوم..

د کور دروازی خلاصیدو مخکې می د جنرال لور د یو میاشت وروسته ولیده زما پر لیدو
 هغه په تلوار خپل کور ته ننوتل، د هغې پدی کار می خندا راغله خو څه می ونه ویل او
 کورته ننوتلم بابا لگیا وو غوې ته یې وابنه اچول نوالقرنین کاکا یې هم څنگ ته ولاړ وو د
 کور څخه ډیر غږونه راتلل او زیات بوتونه او چپلکې هم د دهلیز مخکې وه! بیا څوک
 راغلی؟ نه پوهیدم دهلیز ته ننوځم یا نه؟ نه می جرعت د تلو درلود او نه هم د پوښتنی چې
 د بابا یا هم نوالقرنین کاکا څخه پوښتنه وکړم چې سوک راغلی؟

په همدی فکرونو کې وم چې د دهلیز څخه مروه راوتل او زما په لیدو یې په لور غږ
 وویل: ادی راشه طاها لالا راغی.

د موره په غږ بابا او نوالقرنین کاکا زما خواته راوکتل خو ما په خوشحالی مروه د لاس
 څخه ونيول او تندی می ورته ښکل کړو، دا زما کوچنی خور وه دومره هوبنیاره او مینه
 ناکه وه چې حد نه درلود، ما د موره سره خبری کول چې ادی په ډک سترگو د اوبسکو د
 دهلیز دروازی مخکې و دریده یو کال کیده چې نه و می لیدلی! یو کال کې زما په نظر

بودی شوی وه؟ په تور وینتینانو کې سپین زیات شوی وه، زه پدی احساسی صحنو کې نه پوهیږم څه وکړم؟ او دومره شرمیږم چې زړه می غواړی د هغه ځای څخه الفرار وکړم...

د کاکا بنځه او فربسته هم راووتل او ټول ما او ادی ته په کتلو شوه! داسې لکه چې زه کوم د لری ځای څخه د کلو وروسته راغلي یم خپل د مور لیدلو ته! ددی لپاره چې ژر دا نظرونه خپل لځان څخه لری کړم مخکې ورغلم او د ادی لاس می بنکل کړو هغې هم په ژر ا زما سر بنکل کړو! ادی هیڅکله زما مخ نه بنکل کوی تل یې زما د سر وینتینان بنکل کول نه پوهیږم ولې؟ پداسې حال کې چې ما لیدلی وه د طاهر مخ یې بنکل کوی! غوښتل می ادی ته ووايم چې مه ژاړه چې د مروه چیغه پورته شوه..

په تلوار می وروکتل چې غوې می ولیدو چې رسي د بابا د لاس څخه خوشې شوی وه او غوې په پوره قدرت او تلوار د مروه خوا ته را زغاست، اولي فکر می چې ذهن ته راغلو همغه کار می وکړو نه پوهیږم دا دومره زړه او جرعت ما د کوم خوا کړو خو د غوې مخکې می ځان واچوی او د هغه شاخ (بنکر) می کلک ونيو! وایې د پیشو لیکې مه نیسي او د غوې بنکر ځکه هغه وخت دي چې دغه حیوانات وحشي کیږی! او ما هم د ویری او تلوار څخه د غوې هغه بنکر نیولی وو! بابا او ذوالقرنین کاکا په تلوار ځانونه راورسه ول خو غوې زورونه وهل...

نه پوهیږم هغه غوې چې بابا، ذوالقرنین کاکا، فرید، فهیم او حتا ذوالفقار په هغه پهلواني په یواځې ځان نشو نیولی ما نیولی وو! خپل زور ته حیران وم؟! داسې احساس می کوی چې یو ځل میلی واټ انرژي می بدن کې تزریق شوی وی او هغه غوې راته هیس نه بنکاره کیدو دومره کلک می د غوې بنکر نیولی وو چې وویریږم بنکر یې مات نشي؟ بابا او ذوالقرنین کاکا غوې د رسي څخه ونيو او په کش کولو یې زما څخه لری کړو او وېې تری، ټول بنځو چیغې بوغې وهل داسې چې د بابا غږ پورته شو د بابا په تنده لهجه ټول خاموش شول...

ټول دهلیز کې ناست وو هیس بنه احساس می نه درلود لدی چې د دومره خلکو مینځ کې اوسیرم خو چاره نه وه، د نیم ساعت او گیلو وروسته ادی راته د کور احوال ویل، چې طیبه څنگه و طاهر امینه او ټولو احوال یې راته وویل او ما هم د سر په خوځه ولو د ادی

خبری تایید کول، د ماښام په آذان ذوالفقار کورته راغی او کله چې خبر شو

غوی خوشې شوی وو او ما یط مخیه نیولې وه! اول لس دقې خو یې زما څخه پوښتنه کول چې ښه یې خوږ خو نشوی؟ لس دقیقې وروسته چې ډاډمن شو زه ښه یم نو په مشکوکه انداز یې وویل:

ذوالفقار - هغه غوی ما په یواځې ځان نشو نیولې...!
- مطلب؟

ذوالفقار - مطلب دا چې ته زما څخه خو زیات زوره ورنه یې بیا دی څنگه ونیو؟
- فکر مې کو هغه لحظه کې بیحده انرژي مې پیدا کړی وه او هغه غوی راته هیس نه ښکاره کیدی!
ذوالفقار - عجیبه ده...!
- څه؟

ذوالفقار - دا چې یو ډله پیریان غواړی تا مړ کړی او بل ډله درسره مرسته کوی؟!
- رښتیا ما او زبیر مولوی پیدا کړو..!

ذوالفقار - څنگه مولوی؟
توله قیصه مې ذوالفقار ته وکړل هغه هم خوشحاله شو او ویې ویل: کاش غرمه دی ما ته زنگ وهلې وایې زه راتلم بیا درې سره تلو همغه مولوی ته..
- اوس نه څو؟
ذوالفقار - اوس نیمه شپه ده..
- لا اوه بجې دی..

ذوالفقار - هغه ځای زیات لری دی دوه ساعت ددی خوا لاره حساب کړه یو ساعت به هم شاید هلته تیر شي دوه ساعت هم دبیرته راتگ حساب کړه، نیمه شپه کیږی هسی دا لاری هم چندان امنیت نلری..

-سمده خو زما زړه غوښت همدا اوس لاړشو، هر څومره وخت تیر کیږی هغومره دا ستونزه زیات کیږی..
ذوالفقار غوښتل یو څه ووايي چې دکوتې دروازه خلاصه شوه او مروه کرار وویل: کاکا بابا وایې یو ځل راشه..

ذوالفقار - صحیح دی درخم..

ذوالفقار د کوتې څخه ووت او زه یواځې پاتې شوم، زړه مې غوښت ژر تر ژره هغه مولوی ته لاړ شو! اولې مولوی به وو چې ما یې دومره لیدلو ته تلوسه وه! نالې باندې پریوتم او د څو ساعتو مخکې کار ته مې فکر شو د ذوالفقار خبره یو دم صحیح وه ما هغه غوږ یواځې ځان نشو نیولې بلکې یو چا راسره مرسته وکړل خو ولې؟ ولې یو ډله پیریان غواړی ما مړ کړی او بل ډله غواړی ما و ژغوری؟ په همدې فکرونو کې مې زړه ډوب شوی وو او ویده شوم..

د خوب حال کې مې احساس کړو چې د کوتې هوا یخه شوه! بیحده زیات یخه داسې چې ځان مې راونغاړی ترڅو لږ ځان گرم کړم، خو د باد سر سر شمال حیران کړم! زما کوتې ته هیس کله داسې باد غږ نه راتلې! سترگې مې چې خلاصې کړی د زیات حیرت او وحشت څخه مې ساه په سینه کې بنده شوه، زه یو دښت بیابان کې وم! فکر مې وکو شاید خوب وینم! نو ځکه مې خپل مخ ته سپیره ورکړه خو نه زه د رښتیا هم هغه دښت بیابان کې وم! په وحشت او ویری د ځمکې څخه پاسیدم، شاوخوا ته مې وکتل تر لری لری پوری د خدای وچه دښته وه او نور هیس شي نه بنکاره کیدی...!

د زیات وحشت او ویری څخه ژړا ته نږدی شوی وم چې د لری څخه مې یو ډله خلک ولیدل چې زما خواته راروان دی! روان نه بلکې ووايم به هوا وه! پښې پر ځمکه نه لگیدل د هغوی په لیدو د زیات وحشت څخه شاته شاته په منډه شوم، لوڅې پښې په هغه دښت کې زغاستم او هغوی هم همغسې راپسی وه، خپل د پښو درد ته مې هیس فکر نه وو چې اغزی پکې تلل او وینه یې کول یواځې زغاستم، د پښې نوک مې په یو ډبره ولگیدی او د درد څخه پر ځمکه را وولیدم..

زما د ولیدلو سره هغه کسان چې وحشتناک څهری درلود او د ټولو مخونه د گچ پشان تک سپین وه را نږدی شول، د ډیر بې وسي او بیچاره گي څخه مې ژړا ته شروع ورکړل او غوښتل مې لځایه پاسیرم او وتختم چې هغه کسان د مخ ته راتلو لځایه زما څخه په لری کیدو شول! دومره زما څخه لری شوه چې ما یو تور دود تر سترگو شو چې زما شاوخوا یې یو دایره او حلقه جوړه کړه.

هر څومره چې ورته می کتل نه پوهیدم چې دا تور نو څه دی؟ یواځی تور دود یا سایه راته معلومیده چې زما او دهغه نور کسانو په مینځ کی د یو مرز یا باډر په شان حایل جوړ کړی وو او هغوی زما څخه لری ساتل! د شاوخوا څخه می د قدمونو کلک غرونه اوریدل داسی لکه چې یو فوج راروان دی؟ څو ثانی وروسته یو آشنا او په عین حال کی ناشنا غږ می تر غوږ شو چې په لور غږ یی وویل: لاره پریږدی، ترڅو طاها دیکخوا راشی..

د هغه نفر په غږ باندی هغه توره حلقه چې د دود یا د سایه څخه جوړه شوی وه، له مینځه لاړه او زه د هغه غږ طرف ته روانشوم. د هغه کس پر لیدو نه پوهیږم څو احساسات می درلود؟ هم خوشحال وم هم حیران وم هم ویریدلی وم او هم گنگس وم! د حیرت څخه په پک غږ می یواځی دوه لفظ وویل: بابا!!!؟

بابا بغیر لدی چې په څهره کی کوم بدلون راشی ماته په ځیر ځیر راوکتل، د بابا شاته بیحده زیات خلک ولاړ وه! د هغه کسانو پر لیدو په وحشت می د بابا خواته وکتل خو هغه بغیر لدی چې کومه خبره ماته وکړی، د هغه پیریانو خوا ته غوښتل لاړشی چې ما یی لاس ونیو ترڅو هغه پیریانو خوا ته لاړ نشی او هغوی کومه بلا یی پر سر رانوری! همدا چې د بابا اوږه می ونیول یو خبری ته می فکر شو! د هغه اوږه بیحد او بی اندازی نرم او لطیفه وه! بابا خپل اوږه زما د لاس څخه ختا کړل او د هغه پیریانو چې زما د وژولو په نیت راغلی وه لاړی او خبری شروع کړل!؟

هغه هم په پښتو نه!؟ په عربی نور نو د ډیر حیرت څخه هک پک هملته کیناستم. دا څنگه چل دی؟ بابا څو دقی د هغوی سره په عربی باندی خبری وکړل او اخیره کی هغه کسان پر شاه شول او بابا زما خواته راغی او په لاس باندی اشاره وکړل چې هغه نور کسان چې د بابا سره راغلی وه هغوی هم په یو دقیقه کی لکه دود غوندی غیب شول! فکر می کوی خوب وینم؟ یا هم ضرور لیونی شوی یم او خوب کی یم او دا ټول شیان داسی سم صحیح احساس کوم؟ بابا په دوه پښو ما ته کیناستی او په قراره لهجه چې ما په ټول عمر ورڅخه نه وه اوریدلی وویل: ستا ځای امن دی، مه ویریره.

حیران وم چې څنگه امکان لری دا ټول څیزونه؟ خو ددی ټولو څخه حیرت کونکی خبره راته د بابا شتون هغه هم پدی حال او پدی ځای کی او پداسی نرمو خبرو کی وو؟
- بابا تاسو دلته څه کول؟
بابا- زه ستا پلار نه یم.

- څه؟

فکر می کوو د ډیر ویری څخه می فشار بنکته شوی وو! چی داسی کرپ کرپ ریریدیم.

بابا- عه ماشومه ته څومره ډارن یی! زه ستا پلار نه یم زه اصل کی یو مسلمان پیری یم پدی شکل راغلم چی ته ونه ویریری.

د پیری په ویلو باندی شاید هغه فکر کوو چی زه به یوڅه آرام شم خو زه د ډیر حیرت او ویری څخه ځای پر ځای په هغه دښت بیابان کی پریوتم. ددی څخه مخکی چی د هوبښ څخه لاړشم د هغه خبره می واوریده چی ویی ویل: لکه چی د پیری د لفظ سره کوم ستونزه لری؟

د موبایل په غږ د خوبه پاسیدم خپل په کوته کی وم! په حیرانتیا می شاوخوا وکتل او کله چی ډایمن شوم چی د رښتیا خپل په کوته کی یم، د خوشحالی څخه می غوښتل چغی کرم هغه ټول یان یو وحشتناکه او ډارونکي خوب وو؟ او ټول هسی خیال وو لا می خپل خوشحالی نه وه پوره کړی چی خپل د خاوری لړلو کالو او د پښو درد باندی هک حیران شوم! که خوب وو بیا ولی کالی می په خاورو دی؟ او پښی می ولی درد کوی؟ په تلوار می خپل پښو ته وکتل او د رښتیا می د پښی یو نوک په وینو و او خوږ شوی وو او نور دواړه د اغزی د ویستلو تپ ورباندی بنکاره کیدی!

یعنی دا ټول څیزونه چی ما ولیدل رښتیا وه؟ پدی فکر بدن کی می لږزه وولویده او ډنگ ډنگ په ریریدو شوم.

شاوخوا می وکتل هیس سوک کوته کی نه وه او داسی معلومیده لکه چی تراوسه د شپې سر دی او ذوالفقار و ذوالقرنین کاکا دوی مجلس کوی! کوته کی د یواځی اوسیدو څخه ډاریدم نو ځکه لځایه پاسیدم ترڅو د کوتی څخه ووځم لا یو قدم می د دروازه خواته نه وو اخیستی چی د کوتی د کرکی ناساپه بند کیدل می تر غوږ شول! د کرکی په خرپ بیحده و ډار شوم. اولی خبره می چی مغزو کی وگرځیده هغه دا وه چی ددی لعنتی کوتی څخه ځان وباسم، لاس می دروازی ته رسیدلی نه وو چی د کوتی برق خاموش شو. تکه توره شپه

شوه! ویره می نور هم زیات شول.

احساس می کوی یو نفر زما شاته دی! حتا د هغه د نفس اخیستو آواز می هم غور ته راتلی غوښتل می ذوالفقار ته غږ کړم چی د شالخوا یو چا لاس راته په خوله کیخود، او بل لاس یی پر ما راجاپیر کړو، دومره کلک یی نیولی وم چی هیس می حان ته حرکت نشو ورکولی. هیس کار می نشو کولی اوبسکی می سترگو ته راغلی وه زه یی د کوتی کونج او د ټولو څخه تیاری خواته کش کړم. هغه کس می خپل شاته احساس کوی! رخو هیس کار می نشو کولی، هغه کس خپل خوله زما غور ته نږدی کړه او په یو ویره ونکی لهجه چی زما ټول بدن یی ولرزه ویی زما د غور اندی ته وویل: ته مږ کیږی...

د هغه پدی خبره نږدی وو د ویری او وحشت څخه می زاره وچوی، چی د ذوالفقار غږ می واوریدی چی غوښتل یی دروازه خلاصه کړی؟ لکه چی د برقونو په ناساپه ټلو ذوالفقار ماته فکر شوی وو..

ذوالفقار - طاها دروازه دی ولی قلفه کړی خلاصه کړه..

غوښتل می هغه ته ناری کړم خو هغه نفر زما خوله کلک نیولی وه، د ذوالفقار د غږ په اوریدو لکه چی غوسه ورغله او زما سر یی د دیوال څخه وهل شروع کړل، دومره کلک کلک یی وهي چی څو ثانوی کي می احساس وکړو د سر مغزه می په راوتو دی، همغه اول ټک باندی د گنگس کیدو احساس می وکړو او دی نور ټکو په درد بیخی پوی لا نشوم شاید یو لس پنخلس ځل یی زما سر کلک په دیوال وهلی وو..

چی دروازه خلاصه شوه، د ذوالفقار غږ می لږ لږ اوریدی چی په ورختای ماته چغی وهل، خو ما هیس حرکت نشو کولی ذوالفقار زما سر خپل په پښو کیخودلی وو، او خائته یی بد رد ویل چی زه یی ولی یواځی کوته کي پریخودلی وم! د ادی فرشته بابا ذوالقرنین کاکا خلاصه چی د ټولو چغو بوغ می د څو ثانوی لپاره واوریدی او بیا کامل خاموش او تاریکی وه ....

***

په همغه دښت بیابان کي وم! خو پدی توپیر چی اوس شاوخوا بیحده درختی وه هوا تکه توره شپه وه پ ویری او وحشت په منډو شوم، او جالبه دا وه چی د برق پشان تیز وم! یو

دغه کې د هغه دښتې څخه یو باغ خواته لارم! په حیرت مې شاوخوا کتل ډیر خلک هلته گرځیدل راگرځیدل، لا یو گام مې په هغه باغ کې نه وو اخیستې چې دا ځل د غره په څوکه ولاړ وم، او نږدی وو چې وغورځیرم چې یو چا شاخواته کش کړم، مخ چې ورته #شهاب :

واړوی یو ناشناس نفر وو! توری سترگې چې یو یو طلاي کرښه پکې وه! بیحده عجیبه وه! توره گیره چې دانه مانه سپین وینتې پکې ښکاریدې او بیحده تک سپین مخ! زما په لیدو یې وخنډل او سلام یې کړو، ډیر ژر د غر د څوکي څخه یو شنه چمن او ښایسته ځای ته راغلو..

د هغه په غږ مې وپیژندو همغه کس وو چې د بابا په څهري راغلي و، او همغه کس وو چې هغه شپه یې زما په سترگو لاس کیخودلې وو او پر ما یې دم کړی وو ترڅو د بدن خارښت مې لمینځه لارشی! په حیرت مې وویل: ته همغه پیری یې؟
په خندا یې وویل: هو زه همغه پیری یم چې ستا ساتنه مې کول، زما نوم شمویل دی زه یو مسلمان پیری یم..

- ته ولې زما څخه ساتنه کوی؟ او ولې یو ډله پیریان غواړی ما مړ کړی؟
شمویل- ستا څخه ساتنه کول یو دلیل لری ماته، او هو یو ډله نه پیریان نه بلکې 9 قبیلې د کافر پیران غواړی تا مړ کړی..

- ولې په څه دلیل ما خو کوم کار ندی کړی...؟
شمویل- ته خبر نه یې خو تا ډیر لوی کار کړی!
- څه کار مې کړی؟
شمویل- تا په غلطی کې د *** قبیلې د مشر زوی مړ کړی.
په حیرت او وحشت مې وویل: نه ما هیس سوک ندی مړی کړی..
شمویل- و مې ویل کنه تا په غلطی کې مړ کړی، داسې چې ته خپل هم نه یې خبر پیریان ته نسي لیدلی نو ځکه فکر دی ندی شوی..

په وحشت او ویری مې وویل: زه نه پوهیږم چې څنگه مې دسی کار کړی؟ اوس به څه کړی؟

شمویل- د هغه قبیلې مشر د اته نور کافر قبیلو سره بیعت کړی چې خپل د زوی غچ او بدله به ستا څخه اخلي او مړ کوی به دی، ما زیات کوبښن وکړو چې د دی کار څخه یې

منع کړم خو هغه بیحده خپل په اراده کې کلک دی..
- کامیاب هم شول لکه چې؟ زه چیرته یم اوس؟
شمویل- ته مړ نه یې ته د اوس لپاره بی هوښ یې..

- ته ولې زما سره مرسته کوی؟
یو څو دقیقې خاموش شو بیا یې کرار وویل: زما زوی یو انسان په غلطی کې مړ کړو د هغه مرگ زه دومره و درده ولم چې غوښتل مې تول انسانان مړه کړم، خو ما د همغه انسانانو په پله کې خپل زوی پیدا کړو..
- انسانانو مینځ کې څنگه؟
شمویل - مطلب خپل د زوی په شکل، شبهات او اخلاقو مې یو انسان پیدا کړو.
په حیرت مې وویل- ما یاده وی؟
شمویل- هو ته. نو ځکه در سره مرسته کوم چې سوک درته نقصان و نه رسه وی..

- که زما ساتنه دی کول نو ولې دی پریخودل هغوی ما ته دومره تکلیف را ورسه وی؟
شمویل- ما خپل تول کوښښ وکړو خو لیاډه مه باسه زه یواځی وم او هغوی نهه قبیلې وی..

- اوس چاره څه ده؟ یعنی هغوی اخیر هم ما مړ کوی؟
شمویل- که درته ووايم نه زه هغوی ته دا اجازه نه ورکوم نو دروغ او هسی خبره به وی، ځکه زه تر یو حده تاته نږدی راتلی شم او ستا څخه ساتنه کولې شم، ما خپل تول کوښښ پدی څو وخته کې وکړو چې ستا څخه ساتنه وکړم حتا کله ناکله چې خپل مې نشو کولې ستا څخه ساتنه وکړم نو نور کسان مې د مرستې لپاره دراستول، او کله ناکله مې هم ستا د خپلوانو په زړه کې دا خبره اچول چې ستا خوا ته درشي ترڅو کافر پیریان تاته نقصان و نه رسه وی، البته باید ووايم هیڅکله ونشو دا خیال ستا د کاکا او زبیر ذهن کې واچوم چې ستا څخه ساتنه وکړی! ځکه هغوی تل ستا په اړه فکر کو او ماته ضرورت نه وو دا فکر یې ذهن کې واچوم..

- د عمر تر اخیره خو نکیری چې زه دی د یو چا شاته پټ شم ترڅو پیریان مې مړ نکړی!
شمویل- زما سره یو چاره شته!
- څه؟

شمویل- خو منل او نه منل يې ستا په غاړه، که ويې مني نو نور درته هيس پيری نقصان نشي رسه ولي او که قبول نکړی همدغه حال به دی وی.
په تلوار مي وويل: زما قبول دی..
زما په خبره هغه وخنډل او ويې ويل: يو ځل خو وآوره چې څه وایم؟ بيا قبول کړه!
- سمده.

شمویل- زه درته يو مولوی معرفی کوم ته هلته لار شه او د هغه څخه د پيريانو د نيولو او هغوی سره د خبرو او نور شيانو په اړه معلومات زده کړه..
- يعنې زه مولوی شم؟
شمویل- هو ... که مولوی شی نو پيريان جرعت نکوی درته نقصان ورسه وی.
- ستا په نظر زه مولوی کيدلی شم؟؟
شمویل- ضرور مولوی کيدلی شی خو يو شرط لری!..
- څه؟

شمویل- مونځ ... خپل مونځ به هيڅکله نه پریردی دا چې دا کافر پيريان دومره پر تا زوره ور وه يو دليل يې هم همدغه وو، چې ته د خدای د رحمت څخه نامیده وی! هيڅکله د خدای د رحمت څخه نامیده کيړه مه نامیده شيطان دی..
د هغه پدی اخیری خبره مي زیات خبری ذهن ته راغلل بيحده د پيريانو د نړی په اړه تلوسه شوه خو هغه کرار وويل: رابشي پوی به شي اوس لپاره زما خبری ذهن کي وساته..(هغه دا خبره وکړل او و لاری د يو سړی اندی ته ودریدی او ويې ويل: دا هغه مولوی دی چې تاته به درس درکوی نوم يې ضياالحق حنفي دی *** دلته ژوند کوی راوینن شوی زما خبری لیاډه ونباسی طاها..

سر مي دروند شو او احساس مي کوی يو انرژي او قدرت مي لاندی خوا ته کش کوی..

سترگی مي چې خلاصی کړی شفخانه کي وم! ټول خبری مي د شمویل یاد کي وه لدی چې خپل د ستونزی حل مي پیدا کړی وو بيحده خوشحال وم، غوښتل مي لځايه پاسيرم او ذوالفقار و زبیر ته ټول حال ووايم خو يو آشنا غږ وويل: مه پاسيره ..

د غږ خوا ته مي وکتل او سترگی مي په طاهر ولگیدی! په حیرت مي وويل: طاهر!..

طاهر - بنه يي؟

- هو ته دلته څه کوی؟ نو الفقار چيرته دی؟

طاهر - نو الفقار کاکا ولاړی کورته...

حیرت مې وکړو لدی چې زه دی په شفخانه کې اوسیرم او نو الفقار دی کورته تللي وی؟

په ورختای مې وویل: خیرت خو وو؟ ادی بنه وه؟

طاهر - شکر خیر و خیرت دی ټول بنه دی.

غوښتل مې د طاهر څخه نور پوښتني هم وکړم چې د کوتي دروازه خلاصه شوه او زبیر

دنده راغې د هغه پر لیدو بیحده خوشحاله شوم، د زبیر تندې تروش وو همدا چې ماته

رانبردی شو او وپي ویل: ډیر خر انسان یې..

د زبیر په راتلو طاهر د کوتي څخه ووتې، دا چې دومره عقل او شعور یې درلود د رښتیا

هم راته د احترام وړ وو د یو مشر ورور په صفت، زبیر ته مې نور د خبرو کولو اجازه

ورنکړل او خپل ټول لیدلی حال مې ورته وویل...

زبیر - که ټول ستا خیال وهم یا هم هسي خوب وو بیا څه کوی؟

- هسي منفي خبری مه کوه دا دومره خبری زما د ذهن تخیل نشي اوسیدلي. رښتیا تا ولي

ماته وویل خر انسان؟!

زبیر - ما درته وویل راءه هغه مولوی ته لاړشو خو تا خر ویل نه باید د نو الفقار سره

مشوره وکړم، که نن یې مړ کړی وایې مشوره به دی په قبر کې د نو الفقار سره کړی

وايې...

- خو دومره بد هم نشو!

زبیر - څه؟

- همدا وهل خورل! که نور نه وپي اول ځل یې راته فایده وکړل او پوی شوم چې ستونزه

څه ده!

زبیر - یو بل فایده یې هم وکړل..!

- څه؟

زبیر - ستا پدی وهل خورلو پلار او نو الفقار نوی دی جنگ وکړو..!

- ولي؟ د څه لپاره؟

زبیر - پلار دی د نو الفقار گریوان نیولي وو چې تا ماته اول ولي ونيول چې طاها باندي

پیریان دی؟ او ما خپل زوی تاته سپارلی وو او داسې خلاصه بیخایه خبری کول(زما په کور نظر زبیر په خندا وویل: یعنی مطلب ستا پلار غوښتل یې ټول گناه د نوالفقار په غاړه واچوی، نوالفقار خو هم ته پیژنی یو دم عصبی شو او ستا د پلار سره لاس او گریوان شو..

- وای وهل ډبول خو یې ونکړل؟

زبیر په هیجان وویل: اخ طاها نه ویې سم دم هندی فلم و غور شه درته قیصه وکړم، نوالفقار خوله خلاصه کړه او ستا پلار ته یې زیات خبری وکړل د ټولو مخکې سپک سپانده کړو...

- وای ... بابا خو می څه ونه ویل؟

زبیر - امم څه ونه ویل؟؟ فکر وکړه د ټولو مخکې نوالفقار ته وویل بی ادب نا لایق.

- وای نوالفقار څه وویل؟

زبیر د چوکي څخه پاسیدی او په هیجان باندی د نوالفقار او د بابا پینې شروع کړل او ویې ویل: نوالفقار دیوال ته تکیه و هلي وه ستا پلار چې دا خبره ورته ورکړل د دیوال څخه یې تکیه واخیسته او ستا د پلار خواته په غوسه یو دوه گامه نږدی شو چې ما په تلوار راکش کړو خو نوالفقار ستا پلار ته وویل(زبیر پداسې حال کې چې کوښښ کوی د نوالفقار د غږ تقلید وکړی وویل:

زبیر - که ته پلار وایې نو خپل زوی به دی داسې د کور څخه شړلې نه وایې، ددی لځایه چې اوس زما گریوان ونیسي خپل گریوان کې سر ښکته کړه او خپل غلطی وگوره..

- دا خبره خو یې ورته ښه کړی ... ښه ښه بیا بابا څه وویل؟

زبیر - ستا د پلار جواب ته موقع برابره نشوه ځکه ستا مور د زیات ژړا څخه بی هوښه شوه نوالفقار هم ماته وویل هر نوی خبر چې وشو ماته خبر راکړه او ولاری ستا پلار هم نیم ساعت شفخانه کې تاو راتاو شو آخر ستا ورور ته یې زنگ ووهي او خپل ستا مور سره ولاری...

- ما نوالفقار ته تل ویل چې بابا داسې خبری کوی خو هغه ویل پروا نکوی پلار ددی..!

زړه می غواړی دا ځل چې ووینم ورته ووايم پروا نکوی مشر ورور ددی..

زبیر په خندا وویل: بیا نو طاها جان پروا نکوی که نوالفقار دی دوه دری غاښونه او لاس

او پښې درمات کړې کاکا ددی...

- دا خبره خو ده که په نوالفقار کنایه او طعنه ووهې هغه هم په مقابل کیدی په بوکس ووهې..

زبیر- ای رښتیا یو بل جالبه خبره لیاډه مې ووتل ..
- څه؟

زبیر- نوالفقار او ستا پلار خو هسی جنگ ونکړو جنگ پدی خبری راغې چې ډاکټر د عاجل اتاق کوم کې چې ته وپې د هغه څخه را ووت مور هم ددی فلمونو پشان ټول یې مخکې لاړو او پوښتنه مو کول چې زموږ خر سنگه دی...؟
- خپله خر..

زبیر په خندا وویل: ډکټر هم خپل سر ددی بیعقلانو پشان وخوځه وپې او وپې ویل: ناروغ زیات وینه د لاسه ورکړی او په سر یې ضربه خوړلی که تر 24 ساعت په هوبښ رانغې کما ته ځی...

په حیرت مې وویل: رښتیا همداسې وویل؟

زبیر- هو کله چې ډاکټر دا خبره وکړل نوالفقار لدی چې هغه شپه یې ته مولوی ته نه وپې وړی خپل ځان ملامت کوی او ویل یې زما د لاسه داسې وشو او ژړل یې، نوالفقار چې په ژړا شو نو ستا اوبښې څه نومیرې؟
- فرید..!

زبیر - هو همغه فرید ولاری ترڅو نوالفقار ته دلداری ورکړی او غیر کې ونیسي نوالفقار هم په غوسه ورته وویل: ورک کیره زما د مخ څخه ضرورت نشته ته ماته دلداری راکړی.. (زبیر په خندا وویل: یعنی باور کوی هغه وخت هغه لحظه چې دومره ورختا او ویریدلی وو چې پر تا خر کوم شی ونشي، هغه حال کې می غوښتل کینم او د زړه د خلاص وخاندم..

- بلا بلا زه مړ کیدم او تا زړه غوښتل وخاندی؟

زبیر- اوس خو نه یې مړ هسی هغه وخت مې یاد ته راغلو خندا مې راغله.
- تا هم وژړل؟

زبیر- بوووو په خوب کې زما ژړا وگوری.. او هو رښتیا ستا هغه د کاکا لور فرښته هغې هم ساندي وهل درپسی غلط نشم داسې سینه چاق عاشقه ددی..

- بیخایه اپلاتي مه وایه اوس د رښتیا تا ونه ژړل؟
 زبیر- معلومداره ده چې ومې نه ژړل وی..
 - نوالفقار چې خپل په هغومره هیبت او دب دبه او کب کبه ژړلي نو ستا حال خو ما ته معلوم دی زبیر جوو..

زبیر- بلا ستا پشان خیرن پسی زه افسوس لا نکوم ژړل خو لری...
 د طاهر په راتلو زبیر نور خپله مبارکه خوله بنده کړه، خو ورځې وروسته د هغه مولوي سره چې شمویل راته د ضیالحق په نوم معرفي کړی وو ملاقات مي وکړو، او هغه راته و خودل چې سنگه د پیریانو سره ارتباط ونیسم او سنگه د هغوی څخه ځان وژ غورم د هغه څخه ما زیات شیان د پیریان د نړی په اړه زده او پوی شوم، او مجبور شوم خپل ځینی عادت بدل کړم او یو د هغه څخه زما بی نمازی! ډیر ژر مي د ضیالحق څخه درسونه زده کړل

او ومي کړی شو هر هغه پیری چې پر حمله کوی راو نیسم، کله چې پدی کار کي مي لیاقت زیات شو نو د پاچا پسی په گرځیدو شوم! خو افسوس پیدا مي نکړو لکه ځمکه چې چودلي وی او دی پکي ننوتلي وی! د پوهنتون د خلاصیدو وروسته د زبیر په مرسته مي یو کور غوښتل کرایه کړم خو نوالفقار اجازه رانکړل او اخیره هم پدی شرط چې د هغه سره باید شرکت کي کار وکړم او د کرایه لځایه کور واخلم او پیسی هم نوالفقار راکړل ما د نوالفقار د کور څخه گډه وکړل.. بابا او نوالقرنین کاکا دوی هم بنار ته راغلل، او د ټولو څخه جالب دا چې نوالفقار راته د فهمیم په اړه وویل

چې فهمیم زما په دویم خور حسنا مئین شوی وو او ځکه یي غوښتل فرشته ماته مخکي مخکي کړی ترڅو بابا ده ته حسنا ورکړی خو زما په مخالفت، نامراده ولاړی خیرن مور فرید ته د طبیي په ورکولو پښیمانه وو دوی بله هم غوښتل!..
 او خلاصه چې ژوند مي پر جوړیدو شو کور مي پیدا کړو کار مي درلود او د ټولو څخه مهم آرمیتیا او سکون مي درلود.. رښتیا هم خدای چې هر څه و غواړی همغه کیری.. او بی له شکه نامیده او ناهيله شیطان دی... او مسلمانان تل د خدای رحمت ته باید امید ولری...

د ابلیس ناول د لومړی جلد پای...
لیکوال: خواجه زی...

زموږ د داسې بنایسته ناولونو لپاره زموږ تلگرام چینل جوین کړی..
<https://t.me/pashtoonovels0>

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English